

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

1935

ΕΤΟΣ 10^{ον}

ΑΡΙΘ. 471

Πάρε μία παρτίδα
του Αχελ. Τέλλου

ΜΕ **4** ΔΕΛΤΙΑ
"ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"
"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ"
ΚΑΙ 8 ΔΡΑΧ. ΑΠΟΚΤΑΤΕ
ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΗΜΑ ΤΗΣ ΝΤΕΛΛΟΥ
**"Ο ΕΡΩΣ
ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ"**

Crème de France

(ΓΛΑΥ ΤΗΣ ΦΡΟΥΡΑΣ)
ΕΙΣΙΑΙΤΕ ΤΗΣ
ACADÉMIE DE BEAUTÉ
MME KETTY

Το ιδεώδες καλλυντικό,
που κάνει την επιδερμίδα
σα δελούδο. Τονωτικό-
αντισηπτικό. Έξαιρετική
σπυράκια, μπιμπίκια, οκα-
σίματα και ελαφρές πανά-
δες. Τό καλλίτερο προστα-
τευτικό του δέρματος κα-
τά των επιδράσεων του ή-
λιου και της ατμοσφαιρας.

ACADÉMIE DE BEAUTÉ
MME KETTY
ΕΡΜΟΥ 35 - ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 22-0-88

Βιλαμίνες-Ορμόνες

**Κρέμα
Πούδρα
Λανολίν
Ροκή
Μποφμανν**

Corina

**ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ
ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΜΕ 50
ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΧΡΥΣΑ
ΒΡΑΒΕΙΑ
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ
ΑΘΗΝΑΙ - ΚΟΡΝΑΡΟΥ 4
Τηλέφ. 21.417**

**ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΧΗΜΙΚΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
Α. Α. ΤΣΙΦΛΑΚΟΥ**

ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ

ΜΕΛΑΝΑΙ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΓΡΑΦΙΚΑΣ ΤΕ-
ΧΝΑΣ, ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΝ - ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑΝ ΚΑΙ OFFSET

Τό μόνον συστηματικόν έργοστάσιον του κλάδου του
εις τὰ Βαλκάνια

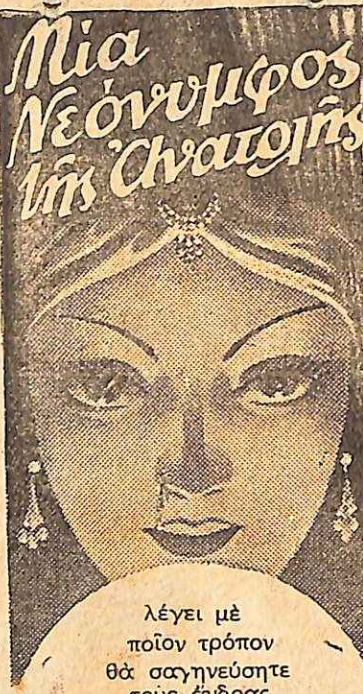
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΩ
Λεωφόρος Βασιλίσσης Σοφίας

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΤΗΡΙΑ: ΠΕΤΡΑΚΗ 18
Τηλέφ. 21-378

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΦΡΑΓΚΩΝ 37

Ή μεγάλη πείρα μας έν τῷ κλάδῳ καί αἱ σύγχρονοι
έγκαταστάσεις μας έγγυῶνται διά τήν ποιότητα των
ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΜΑΣ

**Μία
Νεόννητος
της Ανατολής**

λέγει με
ποιόν τρόπον
θά σαγηνεύσητε
τους άνδρας

Ήμουν άπελπισμένη. Άλλα νέ-
αι έκαμαν πλουσίους γάμους καί
ήσαν εύτυχείς. Εγώ δέν είχα καμ-
μίαν πρότασιν. Μία Τσιγγάνα με
έπληροφόρησεν ότι μαραμένη θψις,
γυαλιστερή μύτη καί λιπαρά έπι-
δερμς, όπως ή ιδική μου, ήνάγκα-
ζαν τους άνδρας νά απομακρύνων-
ται. Με συνεθούλευσε νά δοκιμάσω
τήν πούδρα Τοκαλόν με Μουσσε de
Crème. Τό αποτέλεσμα υπήρξε σχε-
δόν μαγικόν, τελείως διαφορετικόν
έκείνου των άλλων ειδών πούδρας,
των οποίων έκαμνα χρήσιν. Κάθε
έχνος γυαλάδας έφυγεν, οι διεσταλ-
μένοι πόροι ήλατώθησαν καί νέα
θψις μάτ ένεφανίσθη εαυμασίας ώ-
ραιότητος, ή οποία έκαμνε τήν καρ-
διά των άνδρων νά σκιρτά. Μία μό-
νον έπιθεσις πούδρας διαρκεί καθ'
έλην τήν ήμέραν ή έλην τήν νύκτα,
όπου καί άν εύρίσκαμαι, ότι καί
έν κάμω. Είμαι βέβαια ότι κάθε γυ-
ναίκα ήμπορεί ν' αποκτήση άμέσως
χάριν υπό σαγηνευτικήν, μεταχειρι-
ζομένη πούδρα Τοκαλόν με Μουσσε
de Crème. Γεν. Άντιπ. Α. Π. Ρε-
μπουτζάκος. Πραξιτέλους 42, Άθ-
ήναι.

ILON

θεραπεία
Εμμενίσαις πάσις, Γνωστόν
Δυσουστήματα, Άνόργανα,
Φοβήναι, Υπερσώδη Έλυν,
Φλεγμονάς Πληγάς, Ξηζεματα
Συνόστε και Έρυσημα
Θεραπεία ανώδυνος, ταχίστη.
Δοκιμασίατε, θά πεισθήτε.
Πωλείται φαρμακεία
Γερμαν. **ILON S.A. FREIBURG ZÜRICH**
Εδμήτην Γουλιερσνίμπα ILON, Ράμλινς 18 Αθήνα

Α. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
Όδοντοίατρός
Μαυροκορδάτου 3
Άθήναι

ΘΕΡΑΠΕΥΣΑΤΕ ΑΠΟ-
ΣΤΗΝΑΤΑ ΔΟΘΙΗΝΑΣ,
ΠΛΗΓΑΣ ΚΑΠ. ΜΕ ΤΟ **ILON**

Διά τήν τελείαν καταστροφήν
της πιτυρίδος μεταχειρίζεσθε
τό **ΥΔΩΡ ΚΙΝΙΝΗΣ**
ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ
Πλατεία Παλ. Δημοπρατηρίου
άρ.θ. 103-104.

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Θεμιστοκλέους 1 - Άθήναι
Αναλασιθάνει υποθέσεις πάσης
φύσεως. Άριθ. Τηλ. 23060

**30 ΕΙΔΩΝ ΚΟΛΩΝΙΕΣ
50 ΕΙΔΩΝ ΑΡΩΜΑΤΑ
ΧΥΜΑ
ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ**

ΣΤΟΥ **ΝΥΤ D' ATHENES**

ΑΘΗΝΑΙ: Κορνάρου 4, Έμμ. Μπενάκη 8, Θεμι-
στοκλέους 33, Πατησίων 18α.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ: Θεσσαλονίκη, Βόλος, Πά-
τραι, Δράμα, Ζάκυνθος.

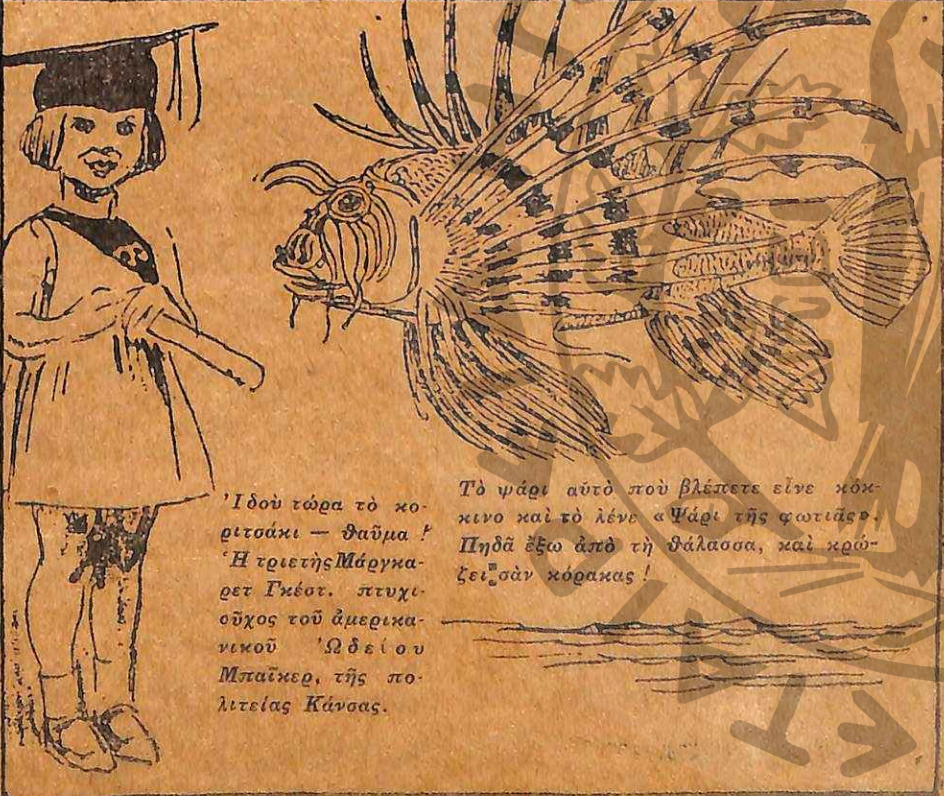
Μή λησμονήτε τό άρωμα - θαύμα

ΟΙΚΟΝΟΜΕΝΕΙΟ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

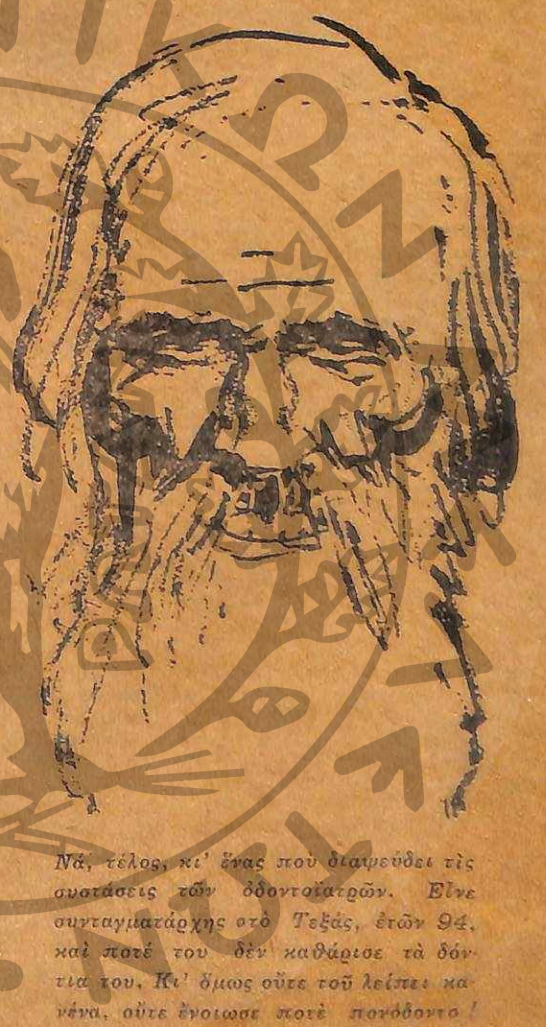

Θά τό πιστεύατε; Ή ανθρώπινη μορφή που σχηματίζεται στο γεμάτο φεγγάρι από τις σκιές του, διακρίνεται από παντού της γης, μα όχι και στην ίδια θεία. Παραδείγματος χριν, οι κάτοικοι της Αργεντινής βλέπουν την πανσέληνο ανάποδα, όπως δείχνει και ή εικών την οποίαν δημοσιεύομεν.

Ίδου τώρα τό κο-
ριτσάκι - θαύμα!
Ή τριετής Μάρμα-
ρετ Γκέοι. πτυχι-
σχος του αμερικα-
νικού Όδείοι
Μπαϊνερ, της πο-
λιτείας Κάνσας.

Τό φάρι αυτό που βλέπετε είνε κο-
κινό καί τό λένε «Ψάρι της φωτιάς».
Πηδά έξω από τη θάλασσα, καί κω-
ζει «σαν κόρακας»!

Νά, τέλος, κι' ένας που διαφεύγει τις
αναστάσεις των όδοντοίατρών. Είνε
συνταγματάρχης στο Τεξάς, έτών 94,
καί ποτέ του δέν καθάρισε τά δόν-
τια του. Κι' όμως ούτε του λείπει να-
μένα, ούτε ένοιωσε ποτέ ποτόδοντο!

ΣΚΩΤΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΔΡΥΪΔΩΝ

Η δ' Χάμις Μάρ Ραϊν δεν πήγαινε τον περασμένο Αύγουστο να περάσει δεκάπεντε μέρες στην εξοχή, ασφαλώς θα γλύτωνε από μια πολύ δυσάρεστη περιπέτεια, συγχρόνως όμως θα έχανε και μιάς πρώτης τάξεως ευκαιρία να κάμει την γνωριμία της Μις Μαίρη Κάμερον, η οποία είνε τώρα η αγαπημένη του γυναικούλα.

Ο Χάμις ήταν ένας ύψηλός και λεπτοκαμωμένος νέος με μαύρα μαλλιά και γκριζά μάτια. Αν και υπάλληλος σε κάποιο λογιστικό γραφείο της Γλασκώβης, είχε ψυχή πολύ ποιητική κι' ο νοός του έτρεχε πάντα στις περιπέτειες. Γι' αυτό τις δεκαπέντε μέρες της άδειας που είχε δικαίωμα να παίρνει κάθε χρόνο, πήγε και τις πέραςε επάνω στα άγρια κι' απόκρουνα ύψωματα του Άκρωτηρίου του Κίνταϊρ. Έστησε τη σκηνή του στην πλαγιά του βουνοβό, λίγο παραπάνω από το Μπαλινάμολι και, από το ύψος εκείνο απολάμβανε τη μεγαλοπρεπή θέα της θαλάσσης που άλωνόταν απέραντη κάτω από τα μάτια του.

Καθώς τριγυρνούσε όλη μέρα επάνω στα κατάβραχα αυτά, η ρομαντική του φαντασία έπλαθε τις πιο άπιστευτες περιπέτειες στις όποιες αυτός έπαιζε ρόλο πρωταγωνιστού. Η πρώτη εβδομάδα της διαμονής του στην εξοχή πέρασε χωρίς κανένα εξαιρετικό γεγονός. Μέρα παρά μέρα κατέβαιναν στο χωριό του Βλάαν για να προμηθευθεί τρόφιμα κι' όλες τις ώρες του τις περνούσε σκαρφαλώνοντας στους άποτόμους βράχους ή κάνοντας περιπέτειες στην παραλία.

Την πρώτη μέρα της δεύτερης βδομάδας σκέφτηκε να σκαρφαλώσει και στον περιφημο γκρεμό του Μπαλναμολι. Είχε ακούσει από τον πατέρα του να λέει κάποτε πως αυτός ήταν ο πιο επικίνδυνος γκρεμός των δυτικών παραλίων της Σκωτίας.

Επί πεντακόσια μέτρα η άνοδος ήταν εύκολη. Οσο πιο τόν μονοιάζει ανέβει ψηλότερα, τόσο και γινόταν πιο στενό και πιο απότομο, τόσο που μόλις ένας άνθρωπος μπορούσε να περπατήσει ελεύθερα σ' αυτό.

Ο Χάμις πλησίαζε πιά στην κορυφή όταν άξαφνα άκουσε μια διαπεραστική γυναικεία φωνή πίσω από ένα βράχο. Εκεί κοντά του, που προέβριζε απ' τους άλλους, Ο Χάμις στάθηκε τρομαγμένος. «Ως εκείνη τη στιγμή νόμιζε πως ήταν μοναχός στο απότομο εκείνο μέρος του γκρεμού.

Με χίλιες δυο προφυλάξεις και δισταγμούς προχώρησε προς το βράχο πίσω από τον ό-

ποίο είχε ακουστή η γυναικεία φωνή. Όταν έφθασε εκεί είδε κάτι που του άγασσε το αίμα. Σε 15 μέτρων απόσταση απ' αυτόν μια νέα δεμένη πιθόγκωνα ήταν γονατισμένη κοντά στο χείλος του γκρεμού. Ο ήλιος χρύσιζε τα ξανθά της μαλλιά και τα δακρυσμένα της μάτια κύτταζαν ίκευτικά ένα ψηλό αδύνατο γέρο με άσπρη γενειάδα που στεκόταν κοντά της και με το χέρι σηκωμένο της έδειχνε τον ουρανό.

—Στάσου! φώναξε ο Χάμις χωρίς να θέλη, μόλις είδε το άρροσδόκητο εκείνο θέαμα.

Ο ύψηλός γέρος γύρισε και κύτταξε τον νέο στα μάτια. Φορούσε ένα μακρύ κάταστρο οάσο που του έφθανε ως τα πόδια.

—Τί κάνεις αὐτοῦ με το κορίτσι; ξαναφώναξε ο Χάμις.

—Είμαι ο τελευταίος ἀπό-

τό, η γυναίκα αυτή πρέπει να παραδοθή στην αγκαλιά του.

Παρ' όλη την κατάπληξη και το τρόμο που του είχε προκαλέσει το κακό αυτό συναπάντημα ο Χάμις μπόρεσε να θυμηθί πως ο πατέρας του του διηγήθηκε κάποτε μια παλιά Κελτική πρόληψη που σώζεται ως σήμερα από τον καιρό της ειδωλολατρίας. Σύμφωνα μ' αυτή, ο θεός Μάναναν, λόγω της κακής του διαγωγής στον παράδεισο καταδικάστηκε από τους άλλους θεούς να ζήσει μέσα στα νερά των δυτικών ακτών της Σκωτίας. Τα παλαιά χρόνια μάλιστα οι Κέλται συνήθιζαν να θυσάζουν ένα θύμα σ' αυτόν τον θεόν κάθε φθινόπωρο για να τον εξευμενίσουν. Επειδή ήταν κακός, φαίνεται λοιπόν πως ο γέρος αυτός είχε πάθει κάποια διανοητική παράκρουση κι' είχε ξαναγυρίσει στις θρησκευτικές πεποι-

έμπρος.

—Όνομάζομαι Βράϊον Ο Σένακου απάντησε ο γέρος. Κάποτε ήμουν καπετάνιος. Ο Θεός όμως του Άκρωτηρίου, ο τρομερός Μάναναν μου έρπαξε το καράβι. Οι άνθρωποι τότε είχαν πώς είμαι κακός ναυτικός και με πάσανε από την δουλειά μου... Οι τρελλοί! Δεν ξέρουν πως καίς δεν μπορεί ν' αντίσταθι στον Μάναναν, όταν βράζει και ταραζει τη θάλασσα. Κύτταξε! πρόσθεσε σ' λίγο κι' έδειξε ένα σημείο μακριά στη θάλασσα. Τα κόκκιλα του καραβιού μου είνε εκεί κάτω ακόμα κι' ένα ήρω έδω για ν' τα κυττάζω από μακριά και να λατρεύω τον μεγάλο Θεό Μάναναν!...

Το Χάμις η προσοχή ήταν τώρα συγκεντρωμένη όλη στον ήλιο που βλο και χαμήλωνε.

—Και ποιος είνε η νέα; ξαναρώτησε.

—Δεν ξέρω... Ρώτα την ίδια, είπε.

—Όνομάζομαι Μαίρη Κάμερον και είμαι η κόρη του Δημάρχου του Βλάαν, απάντησε η νέα η οποία καταλαβε τους σκοπούς του Χάμις. Από τόν καιρό που είμαι μικρό παιδί ανεβαίνω σ' αυτόν τον γκρεμό κάθε χρόνο για να επισκεφθώ αυτό τον άνθρωπο που μου φερνόταν πάντα καλά. Πολλές φορές όμως παρετήρησα πως το χάσιμο της θέσώς του ως καπετάνιου των στενωχωρούσε πολύ. Αυτό φαίνεται ότι έκανε τρελλό και σήμερα που τον επισκέφθηκα όπως κάθε χρόνο, μ' έδωσε και μ' έφερε έδω ια με πετάξει κάτω από το γκρεμό...

—Όσο η νέα μιλούσε ο άσπροφρεμένος γέρος είχε γυρισμένο το πρόσωπο προς τον ήλιο και φαινόταν σαν να μουρμούριζε κάποια προσευχή. Ο Χάμις έπωφελήθηκε από την άπορροφησί του αυτή και προχώρησε μερικά βήματα ακόμα.

—Όσο πήγαινε ο αέρας γινόταν ψυχρότερος και μια λεπτή ομίχλη άρχισε να σκεπάζει την επιφάνεια της θάλασσας. Τρία λεπτά ακόμα κι' ο ήλιος θα χανόταν πίσω από τόν βράχο. Δέκα μέτρα χωρίςαν τόν Χάμις από τη νέα. Έπρεπε όμως να πλησιάσει περισσότερο για να επέμβη αποτελεσματικά.

—Σιγά-σιγά μ'α και άποφασιστικά άρχισε να προχωρή. Έξαφνα τα μάτια του γέρου έβγαλαν μια πράξηση άσταση. Σε μια στιγμή μάλιστα, καθώς ζήτησε να βρή ένα στήριγμα για να πιστώ, τα πόδια του γλίστρησαν και χάνοντας την ισορροπία, γκρεμίστηκε στην άβυσσο. Ο Θεός Μάναναν είχε πάρει τη θυσία του!

Με δυο πηδήματα ο Χάμις βρέθηκε τότε κοντά στην Μαίρη και γονάτισε κοντά της. Εκείνη μη μπορώντας ν' αντέξει περισσότερο έχασε τις αισθήσεις της και έγειρε το κεφάλι της επάνω στο στήθος του.

—Κύτταξε, κύτταξε! φώναξε τότε η νέα δείχνοντας με το βλέμμα τη θάλασσα. Τώρα θα

Τα δακρυσμένα μάτια της κύτταζαν ίκευτικά ένα ψηλό αδύνατο γέρο...

γονος των Δρυϊδών, απάντησε ο γέρος με φωνή τρεμουλιαστή. Ο Θεός του Άκρωτηρίου άκουσε την προσευχή μου και μου έστειλε αυτήν την όμορφη γυναίκα για να τοῦ την προσφέρει θυσία μόλις δύση ο ήλιος.

—Αὐτός ο άνθρωπος είνε τρελλός, φώναξε τότε η δυστυχισμένη νέα. Χρόνια τώρα κατοικεί σε κάποιο σπήλαιο έδω κοντά και όλοι τόν νομίζαμε άνθρωπο καλό και φρόνιμο.

—Δεν είμαι τρελλός, ούτε και θέλω το κακό κανέναν. Ο Θεός μου όμως ζητεί μια θυσία. Δέστε τον πως βράζει, είπε δείχνοντας το κανάλι όπου ρεύματα των νερών συναντιόντουσαν και αχημάτιζαν τρομερή δίνη. Όταν ο ήλιος χαθή πίσω από το βράχο αὐ-

θήσεις και τις συνήθειες τών προγόνων του.

—Από την πρώτη στιγμή, ο Χάμις κατάλαβε ότι η σωτηρία της νέας δεν ήταν καθόλου εύκολη. «Αν δοκιμάζε να τρέξει για να την ελευθερώσει ο τρελλός αυτός γέρος θα μπορούσε στο μεταξύ με όλη του την αρεμή να την γκρεμίσει στον κανό. Και όμως έπρεπε να κάνει κάτι, γιατί ο ήλιος όλο και κατέβαινε προς τη δύση του και σε λιγότερο από δέκα λεπτά όλα θα είχαν τελειώσει. Ο Χάμις τότε σκέφθηκε να πιάσει κουβέντα με τόν γέρο και καθώς άκουσε να μιλούσαν να προσπαθήσει να πλησιάσει χωρίς αυτός να τόν αντιληφθή.

—Ποιός είσαι φίλε μου; τόν ρώτησε και προχώρησε λίγο

προς το βράχο πίσω από τον ό-

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΥΛΟΥΣ ΤΩΝ ΧΩΡΙΩΝ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

(Σουηδική (παράδοση))

Πάνε πολλά χρόνια τώρα, που εκεί ψηλά στο Βορρά, στα σύνορα της Σουηδίας, ζούσε άποτραβηγμένη στην επαυλή της η κόρησση Μαργαρίτα Ούεσκόφλ.

Η κόρησση Μαργαρίτα, ένα πρωτόετοιμάστηκε να φύγει, να φύγει μακριά, για ένα μεγάλο ταξίδι.

Έτσι μονάχη, όπως συνήθιζε να ταξιδεύη πάντα, καβάλλισε τ' αλόγο της κι' έφτασε το πρώτο βράδυ στο δάσος του Τυβεντέν.

Εκεί, σαν είδε πως είχε νυχτώσει πια, μπήκε σ'ό πρώτο πανδοχείο που βρήκε στο δρόμο της και ζήτησε να φάη, αϊ να κοιμηθή.

Ο ξενοδόχος έρεξε να την περιποιηθί μόνος του. Της έδωσε πρόθυμα ζεστό φαί και της έτοιμάσε το καλύτερο δωμάτιο για να περάση τη νύχτα της.

Η κόρησση δεν μπορούσε να σταθή απ' την κόουρα. Μόλις έφαγε αποσύμθηκε άμέσως στο δωμάτιο που της είχε ετοιμάσει ο ξενοδόχος για να κοιμηθή.

Τα μεσάνυχτα όμως, καθώς την είχε πάρει ο ύπνος, κάποιος παράξενος θορυβός που έγινε στο δωμάτιό της, την πέταξε τρομαγμένη απ' το κρεβάτι της.

Της φάνηκε πως κάποιος άνοιξε την πόρτα της ξαφνικά και μπήκε μέσ' στην κάμαρη της.

Όταν η κόρησση άνοιξε τα μάτια της, άκ υγε ακόμα τα βήματα να πλησιάζουν στο κρεβάτι της και σιγά-σιγά τ' αυτιά της ξεκαθάρισαν και σαν κλάμια, σαν ένα πράξενο θηρίο που έβγαίνει από ανθρώπινο στόμα...

Το φεγγάρι που εκείνη τη στιγμή έβγαίνει απ' τα σύννεφα και φώτισε το δωμάτιο, της φάνηκε μπροστά της τη σιά ενός ανθρώπου, που έστεκε ακίνητος... πλάϊ στο προσκεφάλό της...

Η κόρησση άγασσε απ' το φόβο της και έμεινε άφανη... Ο άγνωστος που ήταν κοντά της, φρυγούσε κουρελιασμένα ρούχα, ήταν σχεδόν μισόγυμνος και με

φανή ο θεός! Νάτος έρχεται ο Μάναναν!... Έρχεται!

Ο Σένακου γύρισε να δει. Για μια στιγμή φάνηκε σαν να είχε ξεχάσει που βρισκόταν και τι έπρόκειτο να κάνει...

—Δεν τόν βλέπω, είπε, Ποῦ... Δεν πρόφθασε να τελειώσει.

Μια μεγάλη πέτρα που την πέταξε με δύναμη ο Χάμις, τον βπήκε στο κεφάλι... και τόν έκαμνε ν' άρχισι να στριφογυρίζη. Σε μια στιγμή μάλιστα, καθώς ζήτησε να βρή ένα στήριγμα για να πιστώ, τα πόδια του γλίστρησαν και χάνοντας την ισορροπία, γκρεμίστηκε στην άβυσσο. Ο Θεός Μάναναν είχε πάρει τη θυσία του!

Με δυο πηδήματα ο Χάμις βρέθηκε τότε κοντά στην Μαίρη και γονάτισε κοντά της. Εκείνη μη μπορώντας ν' αντέξει περισσότερο έχασε τις αισθήσεις της και έγειρε το κεφάλι της επάνω στο στήθος του.

το χέρι του της έδειχνε μια βαθεία πληγή σ'ό κεφαλί του, από την όποια έτρεχε άφθονο αίμα.

Ήταν κατάχλωμος κι' έκλαιγε αδιάκοπα, χωρίς να μιλή κανένας...

Η κόρησση όταν συνήλθε κάπως, περάχτηκε από το κρεβάτι της και τρύπωσε πίσω από μια κουρτίνα. Ήθελε να φωνάξη, να ζητήσει βοήθεια!...

Το φάντασμα όμως δεν την άφησε να κάνει τίποτα... Προχώρησε κοντά της και της έγνεψε άπειλητικά, πως δεν έπρεπε να μιλήσει.

—Μα ποιός είσθε, έπιτέλους; Τι ζητάτε; Γι' γυρεύετε από μένα; —Για σας είμαι ένας άγνωστος, κυρία μου, της απάντησε, με φωνή που φαινόταν σαν να βγαίνει από τάφο, το φάντασμα... Άλλα θα μάθετε σε λίγο... Τώρα

Τρόπυ σε πίσω από μια κουρτίνα.

πρέπει πρώτα να εκδινηθώ από τους που με σκώτσαν... Το έγκλημα πρέπει να τιμωρηθή...

Και συντομα, με λίγα και ξερά λόγια διηγήθηκε στην κόρησση πως λίγα χρόνια πριν, στο ίδιο αυτό δωμάτιο—στο «Κόκκινο δωμάτιο», καθώς τόν ώνόμαζε το φάντασμα—είχε μπει κι' αυτός ένα βράδυ, περνώντας απ' αυτό το Πανδοχείο...

Έτσι του τότε κρατούσε πολλά χρέηματα, και ο ξενοδόχος που τα μυστήθηκε, μπήκε μέσα κρυφά στην κάμαρά του, κατά τα μεσάνυχτα, και την ώρα που κοιμότανε τόν άνοιξε στα δυο το κεφάλι με ένα τσεκούρι, αφήνοντάς τον σ'όν τόπο...

—Υστερα, αφού τόν πήρε όλα τα χρέηματα, τόν μετέφερε κρυφά

τη νύχτα και τόν έθαψε σ'ό δάσος κάτω από ένα κυπαρίσσι, το όποιο ο άγνωστος έδειξε στην κόρησση απ' το παράθυρο.

Από τότε πέρασαν πολλά χρόνια. Κανένας δεν έτυχε να μύη ποτέ τίποτε για το έγκλημα αυτό του Πανδοχείου,

—Καλά και σ'ε τι μπορώ εγώ να σας χρησιμεύσω; ρώτησε η κόρησση τόν άγνωστο, αφού άκουσε τη διήγησί του.

—Με τη δική σας βοήθεια περμένο να εκδικηθώ!... της άπλητσε ο άγνωστος.

«Μόνο έσεις έχετε την ιστορία μου! Κανείς άλλος!... Ισ'όιν όμως πάτε να καταγγείλετε την πράξη αυτή στην Αστυνομία, είνε ανάγκη να μου δώσετε ένα δαχτυλίδι από εκείνα που φοράτε στα χέρια σας... Νά!... Βάλτε το έδω στην πληγή μου...

Μα τόν συνέλαβαν και τόν ανέκριναν έπί τόπου. Εύθως από τις πρώτες έρωτήσεις δεν μπόρεσε ν' άρνηθι τίποτε και τόν ώμολόγησε όλα...

Από τότε η κόρησση κράτησε για ένθύμιο το δαχτυλίδι που είχε δώσει σ'ό φάντασμα και όταν πέθανε άφησε παραγγιλία να πηγαίνει κατά σειρών σ' όλους τούς απογόνους της, χωρίς κανείς απ' αυτούς να μπορέ να τόν έχη αποκλειστικά δικό του.

Λένε ακόμα πως το δαχτυλίδι αυτό είχε μια μικρή πολύτιμη άσπρη πέτρα, η όποια κάθε φορά που έπρόκειτο να πεθάνη ο κάτοχός του, άλλαζε ξαφνικά χρώμα και γινότανε κατακόκινη...

Κατακόκινη σαν να την είχε κανείς βουτήξει μέσα σ'ό αίμα της πληγής του άγνωστου εκείνου... τού φαντάσματος...

Από τότε το θαυματούργιο αυτό δαχτυλίδι ως σήμερα πηγαίνει από γενιά σε γενιά σ' όλους τούς απογόνους της κοίτησσης Ούεσκόφλ...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Κάνετε όσον ήμπορείτε οικονομία, έστω μικρά, αν δεν σας περισσεύουν πολλά. Καταβάτε αυτούς εις το Ταμειώνήσιον της Έθνικης Τραπέζης. Έτσι άσφαλίζετε έντελώς τα λεγία σας για μαζύ με τούς τόκους, σχηματίζετε σιγά-σιγά ένα σεβαστόν κεφάλαιο άπαράτητον διά τα χρέηματα και διά κάθε έκτακτον ανάγκην της ζωής σας.

όλοιο καιρό, έτρεξε και τόν κατήγγειλε όλα στην άστυνομία τού κοντινού χωριού.

Οι χωροφύλακες έψαξαν άμέσως κάτω από τόν κυπαρίσσι που ύπέδειξε η κόρησση, και τότε εκείνη βεβαιώθηκε ότι τόν φάντασμα δεν της είχε πεί ψέματα.

Μέσα σ' ένα βαθύ λάκκο που άνοιξαν, σ'ό ώρισμένο μέρος, βρήκαν ένα πτώμα, θαμμένο από καιρό και άλυτο ακόμα, που σ'ό κεφαλί του διακρινότανε μια βαθεία μακρη πληγή.

Στην πληγή αυτή, όταν πρόσεξαν λιγάκι, βρήκαν το δαχτυλίδι της κόρησσης, που τόν είχε χάσει απ' τα χέρια της την προηγούμενη νύχτα.

Ο ξενοδόχος που έμεινε σ'ε λίγο τι είχε συμβη τα χρειάστηκε και θέλησε να φύγει, να δραπέτευση...

Μα τόν συνέλαβαν και τόν ανέκριναν έπί τόπου. Εύθως από τις πρώτες έρωτήσεις δεν μπόρεσε ν' άρνηθι τίποτε και τόν ώμολόγησε όλα...

Η ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΠΑΝΑΡΧΑΙΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΑΟΡΑΤΟΙ !...

Η εκπληκτική εφεύρεσις του Ούγγρου μηχανικού Στέφαν Πριμπίλ. Το «μαγικό κουτί» που εξαφανίζει τα αντικείμενα. Μία συνέντευξις με τον εφευρέτη. Η πρακτική εφαρμογή των «μαγικών ακτίνων» του. Οι άορατοι άνθρωποι του μέλλοντος. Νέοι όριζοντες στη ρεκλάμα και στα θεάματα, κλπ. κλπ.

Από τα πανάρχαια χρόνια, ο άνθρωπος είχε ένα τρελλό όνειρο να γίνει άορατος! Αυτόν τον παράξενο πόθο του ανθρώπου τον βρίσκουμε στους πιο παλιούς θρύλους και στα πιο συναρπαστικά παραμύθια της Ανατολής και της Δύσεως. Παρόμοια μεγάλα όνειρα της ανθρωπότητας, είχε καθώς ξέρετε, η ανανέωσις του οργανισμού, το αείδινο, ή συγκοινωνία μεταξύ των πλανητών κ. ά.

Εσάτως λοιπόν το όνειρο του άορατου ανθρώπου πραγματοποιήθηκε χάρις στην εκπληκτική εφεύρεσι ενός Ούγγρου μηχανικού, του διασημού πειά σήμερα Στέφαν Πριμπίλ. Σε λίγο, αν πιστέψουμε τον εφευρέτη, θα μπορούμε να περπατούμε άορατοι ανάμεσα στους συμπληρώματά μας, να εξαφανίζωμαστε και να παρουσιάζωμαστε μίλι όποτε θέλουμε, με δυο λόγια να παίζουμε με τους νόμους της όπτικής, που τους θεωρούσαμε μέχρι τώρα αναλλοίωτους.

Ο Ούγγρος εφευρέτης προσπάθησε στην αρχή, πριν καταπαύσει με τον άνθρωπο, να κάνει διάφορα αντικείμενα: κομμάτια, σπασμένα κρύσταλλα, σίδερα, πέτρες κλπ. Για το σκοπό αυτό, μεταχειρίζεται ένα κουτί που μοιάζει πάρα πολύ με κουτί ραδιοφώνου, από το οποίο λείπει η μπροστινή πλευρά. Έτσι το κουτί αυτό μοιάζει σαν θεατράκι. Η πλαινία πλευρά του κουτιού είναι σκεπασμένη με ένα παρδαλό ύφασμα.

Μέσα σ' αυτό το κουτί, ο εφευρέτης βάζει ένα οποιοδήποτε αντικείμενο, που το παίρνει από τα χέρια του μάγιστρος, ο οποίος παρακολουθεί και ελέγχει το πείραμά του. Μ' αυτόν τον τρόπο αποκλείεται κάθε άπατη, και κάθε είδους τρακάρισμα.

Το κουτί λοιπόν αυτό συνδέεται, με έναν σωλήνα, με ένα άλλο κουτί, πίσω από το οποίο τοποθετείται ο εφευρέτης. Κατόπιν κάνει διαφόρους χειρισμούς με μερικούς μοχλούς και κουμπιά κι' εξαφανίζεται μέσα στο φως της ημέρας, το σχήμα του αντικειμένου που βρίσκεται μέσα στο «μαγικό κουτί» αρχίζει να γάνη τις γραμμές του, το αντικείμενο γίνεται διαφανές και σε λίγο, πίσω απ' αυτό βλέπει κανείς το παρδαλό ύφασμα.

Αν δεν πιστεύει κανείς στην εξαφάνισι του αντικειμένου μπορεί να πλησιάσει στο μαγικό κουτί και να βεβαιωθεί με την άφθ, ότι το αντικείμενο βρίσκεται πάντα στη θέση του κι' ότι δεν έγινε άφαντο από το κουτί με καμμία

επίδεξια ταχυδακτυλουργία...

Όταν λοιπόν βεβαιωθεί ότι το αντικείμενο έγινε σ' αλήθεια άορατο, χωρίς να φύγει από τη θέση του, ο μάγιστρος αυτού του πειράματος βλέπει το αντίθετο φαινόμενο. Ο εφευρέτης κάνει πάλι διαφόρους χειρισμούς με τους μοχλούς του και τα κουμπιά του κι' αμέσως γά, το «μαγικό κουτί» δίνει πίσω τη λεία του. Το σχήμα του αντικειμένου αρχίζει να φαίνεται καθαρά και το άορατο αντικείμενο παρουσιάζεται πάλι στα έκθαμβά μάτια του παρατηρητού.

Πολλοί δημοσιογράφοι, φυσικά, έσπευσαν να πάρουν συνέντευξη με τον Ούγγρο εφευρέτη. Μά ο Στέφαν Πριμπίλ δεν είχε διόλου φλύαρος.

— Δεν τελείωσα ακόμη τα πειράματά μου, τούς είπε και γι' αυτό δεν μπορώ να σας αποκαλύψω το μυστικό της εφευρέσεώς μου. Αυτό όμως που μπορώ να σας πω είναι ότι για να κάνω άορατα τα αντικείμενα, χρησιμοποιώ ένα είδος ακτίνων, τις οποίες παράγω με τον ηλεκτρικό σιλό. Ελπίζω ωστόσο ότι πολύ

Ο Ούγγρος μηχανικός Στέφαν Πριμπίλ, ο εφευρέτης του μαγικού κουτιού.

γρήγορα θα μπορέσω να σας περιγράψω με περισσότερες λεπτομέρειες την εφεύρεσί μου.

Η ειδήσεις αυτές για την εκπληκτική εφεύρεσι του Στέφαν Πριμπίλ έχουν αναστατώσει σήμερα τους επιστημονικούς κύκλους της Ευρώπης. Μια τέτοια εφεύρεσις ανοίγει αφαντάστους όριζοντες στην όπτική επιστήμη και στην πρακτική εφαρμογή της.

Ένα δέ απλό παράδειγμα είναι το εξής: φαντασθήτε τι σημασία μπορεί να έχει για ένα εμπόλεμο κράτος αυτή η εφεύρεσις, ή οποία θα του επέτρεπε να κάνει άορατα τα κανόνια του, τα θωρηκτά του, τα αεροπλάνα του, και επί πλέον να κάνει άοράτους και τους στρατιώτες του!...

Έτσι δεν θα μπορούσε πάλι να γίνει κανένας πόλεμος! Η «μαγική ακτίνη» του Στέφαν Πριμπίλ θ' άλλαξουν τον κόσμο και το ρυθμό της ζωής μας...

Μά ο Ούγγρος εφευρέτης, σαν πρακτικός άνθρωπος που είναι, δεν έχει τέτοιες τρελλές φιλοδοξίες. Ο σκοπός του είναι να χρησιμοποιήσει την εφεύρεσί του για να δώσει μια νέα ώθησι στη δι-

αφήμισι και στα φαντασμαγορικά θεάματα του ελαφρού μουσικού θεάτρου. Μπορεί δέ να φαντασθή κανείς τι εκπληκτικά τεχνάσματα μπορεί να πετύχει ένας εξυπνος κι' επιδέξιος σκηνοθέτης με μια τέτοια εφεύρεσι.

Η εφεύρεσι πάλι των «μαγικών ακτίνων» του Στέφαν Πριμπίλ στη ρεκλάμα, μπορεί να τη μεταμορφώσει τελείως. Κι' αλήθεια, χάρις στις περιφημες αυτές μαγικές ακτίνες, κάθε είδους αντικείμενο θα μπορεί να γίνεται άορατο, είτε βρίσκεται σε κλειστό χώρο, είτε στο ύπαιθρο και να παρουσιάζεται πάλι με μια διαδοχή που θα προσέχει κατάληξη.

Μά όλα αυτά δεν είναι τίποτε μπροστά στην εξέλιξη που μπορούν να έχουν οι «μαγικές ακτίνες» του Ούγγρου εφευρέτου. Αν αυτές η κανείς άλλος τις τελειοποιήσει σε τέτοιο βαθμό ώστε να τον κάνουν άορατο, δεν θα πραγματοποιηθεί το πιο τρελλό όνειρο της ανθρωπότητας και δεν θα πάψει να είναι θύλος ο Άλαδίνος με τη μαγική λάμπα του; Ένας τέτοιος άνθρωπος, που θα μπορούσε να γίνεται άορατος, θα γίνε ο κύριος του κόσμου, ένα είδος ήμιθεού που θα εμφανίζεται και θα εξαφανίζεται σύμφωνα με το κέφι του και τη θέλησί του.

Ο πόντος θα μπορούσε να πάρει μια τέτοια δύναμι στα χέρια του θα είναι ο Κύριος του πολέμου και της ειρήνης, της εύτυχας και της συμφορας της ανθρωπότητας.

Η εποχή μας, καθώς βλέπετε, είναι κατ' εξοχήν η «εποχή των θαυμάτων». Το όνειρο ενός μεγαλοφυούς συγγραφέως, του Άγγελου Ουέλς, άρχισε να πραγματοποιείται χάρις στον Ούγγρο εφευρέτη Στέφαν Πριμπίλ. Ο άορατος άνθρωπος θα είναι σε λίγο ή πιο αληθινή πραγματικότητα. Και τώρα, αν θέλετε να νοιώσετε τι είναι ο Έλιγγος, κλείστε τα μάτια σας και φαντασθήτε τη γη μας κατοικημένη από... άοράτους ανθρώπους!

Δεν είναι κάτι το ασύλληπτο, μπροστά στο οποίο τρεμάει κι' η πιο θερμή κι' εξαλλή φαντασία;

Γ. ΣΤΡΕΜ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε απολύτως ικανοποιητικές τιμές, παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Λέκκα 7, Αθήνας.

ΕΝΑ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΧΑΛΑΣΕ ΚΟΣΜΟ

ΤΗΣ ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΗΝ

ΚΘ

Μακράν της προσκαιρού, και τεχνητής «ετυχίας» του, απαιτημένος και γελοιοποιημένος. Βρηνεί την συμφοράν του, περισσότερο άσχημος και άποικροστικός τώρα, από κάθε άλλην φράν!

Ας ξαναγυρίσουμε όμως στον Κατόλ Μαντές:

Ο Γάλλος συγγραφέας της «Τέχνης της Αγάπης», γράφει εν συνεχεία: «Ουίλει πάντοτε ο άσχημος άνδρας προς την ώραίαν γυναίκα:

«Η ντροπή που θα έχω για τα φιλήματα που θα σου δίνω, θα άσχημίζω, τα δικά σου φίλα. Θα μ' έλξης αν ή τόσο χαριτωμένη και θα νοιώθω τον άπαισιον έαυτό μου να τρέμει!

Αλήθεια, είναι βλακώδες το ν' άκούη κανείς να ζηλεύουν την εύτυχία ενός γέροντος που παίρνει μια άμορφη παρθένα, ή ενός βλάκα τραπέζιτη, πολύσυρκου, ιδρωμένου, με μαδιμένο κρανίο, που άγοράζει τα κορίτσια του θεάτρου.

Νά ένας που είναι εύτυχισμένος! συνηθίζουν να λένε. Τι μορφή!

Δεν καταλαβαίνουν λοιπόν οι άσχημοί αυτοί, ο ένας στο νυφικό κρεβάτι κι' ο άλλος στο σόφα των καμρινιών, πως ή άμορφη και τα νειάτα του γαμπρού ή του έραστου είναι άπαραίτητα συμπλήρωμα για τα νειάτα της νύφης ή της έρωμένης, στην στενή έκείνην σύμπραξιν των δυο υπάρεσων στην άγάπη!

Χωρίς άμορφη και νειάτα, ή ήδονή, έστω και για τον ένα μόνον, δεν ήμπορεί να ύπάρξη.

Μά δεν βλέπουν λοιπόν οι γελοίοι αυτοί, δίπλα στις ξανθές τουφές έκείνης, τα λευκά μαλλιά των και το μαλασμένο στήθος των, κοντά στο δροσερό λαιμό της φίλης των;

Τους φτάνει, λένε να είναι άμορφη ή φιλενάδα τον! Μοιάζουν δηλαδή μ' ένα τραγουδιστή που τραγουδεί «φάλτο» σ' ένα «ντουέτο», νομίζοντας πως ή τελειότητα του όλου εξαρτάται από την άλλη φωνή, την ώραίαν. Κακομοιρηδες και βλάκες! Μόνον από την έννοσι δυο νομίμων πόθων, ήμπορεί να γεννηθή τέλεια άρμονία της έρωτικής απολαύσεως. Νά, γιατί σου λέγω να με άποφύγης νέα κόρη. Νά γιατί θα σε έδιωχνα αν με την υπερβολική τρυφερότητά σου, επέμενες να μου προσφέρης μια εύτυχία που δεν ήμπορείς να μου δώσεις, αφού εξαγτάται αυτό κι' από μένα όσο κι' από σένα.

Νά, μικρούλα μου. Από την άηδία του να σε δοθώ προτιμώ

τη λύπη του να μη σε άποκτήσω. Και ποτέ—δ' έσύ που λαχταρώ και που με θέλεις!—δεν θα δεχτώ το γάμο, για τον όποιο θα έδινα και τη ζωή μου, εκτός αν είσαι κάποια παντοδύναμη νεράιδα, που να μπορείς να κάνης, με μια υπαία ή μ' ένα χαμόγελο, να ξαναβούν τα παιδικά μαλλιά στη γούνια των κρανίων, και να ξαναβήση στα μάνουλα ή νεότης των ρόδων.

Ο σύζυγος μένει με την άσχημία του, με την κακομοιριά του, με τον έγωϊσμόν του, ο όποιος την έσπρωξε, συνωγούσης και της τυφλήτητός του. Είς υψόν θλεόραυν κνάφτην.

Ποσοογή λοιπόν οι άσχημοί! Γιατί θέλετε έναν άγγελον να σύntonφο της ζωής σας; Γιατί δεν έξοικονομείτε τα πράγματα, όπως θα έκάνατε

είς κάθε άλλην περίστασιν της ζωής σας; Ποτέ ο σκαντζόχοιρος δεν ζητάει να παντρευτεί με το λιοντάρι. Ούτε το σκουλήκι με τον άετό.

Το έπαναλαμβάνω: Μ' όλα αυτά δεν θέλω να άποκλείσω έντελώς τους μη ώραίους άνδρες από την χαρά του έρωτος και τις άπολαύσεις της συζυγικής εύτυχίας. Όχι, όχι. Καθιστώ μόνον τους άνδρας, προσεκτικούς, για να μη βρεθούν μια μέρα άνεπανορθώτως δυστυχισμένοι.

Με τα ζητήματα του έρωτος με την τέχνη της άγάπης έχει άσχοληθή και ο Όβιδιος. Άλλά προτιμώ του Όβιδίου, τον πιο σύγχρονό μας, τον Κατόλ Μαντές, προκειμένου να ζητήσω γνώμες για ένα τόσο σπουδαίο ζήτημα, όπως είναι το ζήτημα της άγάπης, από το ό-

ποίο εξαρτάται όλη μας ή ζωή.

Ο Μαντές, τελειώνοντας το βιβλίο του ύποστηρίζει έναν άκουα έξωφρενισμό: «Ότι ο άνδρας πρέπει να είναι σκλάβος αιώνιος της γυναίκας!

Είμαι γυναίκα και θά έπρεπε να με καλέση, να με ίκανοποιήσιν ατό. Άλλά υπεράνω των συμφορών του φύλου μου ύπόσχει ή αλήθεια, ή υία και μόνη, ή άθάνατος και αιώνια.

Μεταφέρω έδώ ολόκληρο το έιν λόγω κεφάλαιον του Γάλλου συνναγρέως, το τελευταίον δ' ών είς το βιβλίου του.

Ήδού τι γράφει ο Μαντές, ό όποιος παρασούρετι, όπως ύποτιτεύομαι από την περί ίπποτισμού των άνδρων άπάνετι των γυναικών παράδοσιν της χώρας τυ, κ' ή κάνει καθαρών φιλολογίαν, ό έστι μεθερηνευόμενον προσέρεει στους άνανώνστας του φρέσκον άέρα:

«Από την ήμερα που φίλησες τα χέρια της φιλενάδας σου, δεν όφείλεις πείνα να σκέπτεσαι για τον έαυτό σου. Πρέπει να μην έχης παρά μια σκέψη, να μην προσφέρης καμμία λέξη, να μην κάνης καμμία χειρονομία, που να μην έχουν άμεσο σκοπό την τελειότερη εύτυχία αυτής που άγαπάς.

Η άγάπη προϋποθέτει μίαν άλλαγή, είναι συμβόλαιο όπου ο καθένας προσφέρει και παίρνει. Τι δίνει ή γυναίκα; Τον έαυτό της. Τι πρέπει να της δοθώ; Το πάν. Άν της λείπει ένα κομμάτι από αυτό το πάν, όπως το αντίλαμβάνεται δεν είσαι έντάξει με την ύπόσχεσί σου.

Κι' αν είμαι φτωχός; θα ρωτήσης.

—Μην αγαπάς! σου άπαντώ. —Αν δεν είμαι ύψηλής καταγωγής;

—Και πάλιν μην αγαπάς. Μην αγαπάς, μην αγαπάς, σου λέγω! Έκτός αν ή μοίρα σε έβαλε στο δρόμο κάποιου άγνού κορίτσιου, που αγαπά γιατί το αγαπούν και δεν ενδιαφέρεται για τίποτε άλλο.

Όταν αγαπάς δεν μπορείς ν' άπολαύσης τον ήσυχο ύπνο, ύπερα από μιας ήμερας δουλειά. Δεν θά κοιμηθής ποτέ πεία ήσυχος, γιατί είναι δύνατον, τη στιγμή που τσακισμένος, νικημένος, τρέμοντας από τον πυρετό θά ένδοντες πόσ σου έπιτρέπεται επί τέλους να κλείσης υία στιγμή τα βλέφαρά σου, άκριβώς έκείνη τη στιγμή ή φιλενάδα σου είναι δυνατόν να σε χροιάσει για να της μαζέψης ένα κουπί το ναντιού της, ή να της πής τι καιρό θα γάνη αύριο. Ποτέ να είσαι σε γάθε στιγμή, πρωί, ήμέρα, βράδυ, νύχτα, έτοιμος για κάθε πράξι, που θα σου προσταχθή, χωρίς προειδοποίησι, χωρίς έξήγησι.

Θα μοιάσης μ' ένα ταξιδιώτη που περιμένει στον σταθμό, πάντοτε, με τη βαλίτσα στο χέρι, ένα τραίνο που θα περάση, άνωστων ποτέ, με όλη την ταχύτητά του, και είς το όποιο όφείλει να ριχτή μ' ένα πήδημα!

Νά, δεν θα κάνης παρά το καλύτερον σου αν για τη φιλενάδα σου άφίσης τον τόπο σου, καταστρέψης το μέλλον σου, μεροδέψης την τιμή σου. Και θα είσαι άσυγώητος αν δεν της φέρης την ώρα που πρέπει ένα διατήριον θεωρείον για την προμερία στην όποια εδίκησε τόσες φορές πως θέλει να πάη.

Η μητέρα σου πεθαίνει; Έσύ συλλογίσου το μπουκάτο με τις γκαρντένιες που θα στεύης στην άγαπητική σου.

Μια γυναίκα έδωσε από μπουκάτο της — και τόσο είχε δική! — τον έραστή της που είχε παραιτηθή γι' αυτήν από όλες τις χαρές κι' όλες τις δόξες της ζωής, γιατί μια μέρα παραπάτησε στην άκρη ενός γκαρτεν γιά να της κόψη ένα άγριοτριανταφυλλο, και χάλασε ως το βάθος της άβυσσου, κατασχεσμένος, ματωμένος, σχεδόν νεκρός, χωρίς να μπορέση να κόψη προς χάριν της, το μικρό κουλούρι που του είχε ζητήσει...

Άσφαλώς κανείς ίσορροπημένος άνδρας δεν θα συμφωνή με τις αντίληψεις αυτές του Γάλλου συγγραφέως.

Όχι, ο άνδρας δεν είναι ύποχρεωμένος να είναι άνδρικόλο (Η συνέχεια είς την σελίδα 1671)

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

Ζη μνηστήρια

Ζη περιβίων

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— "Ω, κύριε Ροδόλφε, πόσο γενναίος και καλός είστε! Μόλις ακούσατε ότι υποφέρει κάποιος τρέχετε άμέσως και τον βοηθάτε. Τώρα είμαι σχεδόν βέβαιος ότι ο Φρανσουά Ζερμαίν θ' άθωνάθ. Έξέ άλλου φτάνει κανείς να διαβάσει στους δικαστές του το γράμμα που μου έστειλε για να τον άθωώσουν... Δεν είν' έτσι, κύριε Ροδόλφε;

— Πράγματι, το άπλο και συμπληρωτικό αυτό γράμμα, έχει όλο τον τόνο της αληθείας. Νά μου το δώσης αλλιώς να το αντιγράψω, γιατί ίσως θά μ' ας χρειαστή κι αυτό στο δικαστήριο. "Αλήθεια, ξέρεις τι συλλογίζομαι; "Αντί να π' ας τώρα μόνι σου στο σπίτι του Φρανσουά Ζερμαίν δεν είνε καλύτερα να σε συνοδεύσω κι' εγώ;

— Με μεγάλη μου ευχαρίστηση, καλέ μου γείτονα. Κοντεύει άλλωστε να νυχτώση και δεν μ' άρεσει καθόλου να περπατάω μόνι μου στους δρόμους... "Αλλά δεν θά κουραστήτε ναρθήτε τόσο μακριά;

— "Όχι, γιατί θά πάρομαι άμαξί.

— "Αλήθεια; "Ω! πόση ευχαρίστηση θάνοιωθα πηγαίνοντας μ' άμαξί, άν δεν ήμουν τόσο λυπημένη... Φαντασθήτε πόσο λυπημένη είμαι, κύριε Ροδόλφε, ώστε για πρώτη φορά δεν τραγουδάω διόλου σήμερα... Λοιπόν, άς έτοιμαστώ... Μαθ' δίνετε, σ' ας παρακαλώ το σάλι μου από κει πέρα... Μου φαίνεται πως δεν κάνει πολύ κρύο σήμερα για να φορέσω και το έπανωφόρι μου...

— Ναί... ξέ άλλου μ' άμαξί θά πάμε και μ' άμαξί θά γυρίσουμε...

— "Ετσι δεν θά χάσω και πολλή ώρα απ' τη δουλειά μου Πάμε τώρα...

Και η Γελασίνα βγήκε έξω άκολουθούμενη από το Ροδόλφο.

Τη στιγμή που περνούσαν μπρος από το θυρωρείον, είδαν το Πιπελέτ, ο οποίος με ύφος άξιοθρήνητο προχωρούσε προς αυτούς από το βάθος της αλκής. Με το ένα του χέρι κρατούσε την ταμπέλλα που ο Καμπριόν είχε κολλήσει στην πόρτα του και με το άλλο την εικόνα του ζωγράφου.

Συγχρόνως φάνηκε στην πόρτα του θυρωρείου και η γυναίκα του, η οποία, βλέποντας τον να πλησιάζει, φώναξε:

— Καλώς τον! Καλώς τον!

Τί σου είπε λοιπόν, ο άτυμόμος; "Ε, Άλφρεδε... Τί κάνεις χριστιανέ μου. Καλέ δέ βλέπεις... Πήγες να κουτουλήσης την κορόνα των νοικιέρων όλου του κόσμου. Νά μ' ας συμπαθήτε κύριε Ροδόλφε μου... φταίει αυτός ο τρισκαταρμένος Σατανάς, ο Καμπριόν, που

έκανε τον φτωχό μου άντρα, να χάσει και τ' αυγά καί τα καλάθια. Δέξ! Δέξ!... Καλέ

Άλφρεδε, δεν άπαντάς;

— Ακούγοντας τη φωνή της γυναίκας του, ο Πιπελέτ άναστήκωσε το κεφάλι του και φάνηκε το πρόσωπό του, στο άποιο ήταν ζωγραφισμένη η πειθ βαθεία πικρία.

— Τί σου είπε ο άτυμόμος; Ξανάρώτησε η γυναίκα του.

— Άναστασία, άπάντησε έκείνος μ' έπισημότητα, δεν μ' ας μένει πιά τίποτε άλλο παρά να μαζέψουμε, ότι έχουμε και δεν έχουμε και να φύγουμε απ' τη Γαλλία... Τώρα πιά αυτός ο άρχιερός ο Καμπριόν θά με κάνει να πεθάνω...

— Καλέ τί σου είπε ο άτυμόμος;

— Ο Άτυμόμος; Νά πάρη ο διάβολος τους άτυμόμους και το καλό τους φώναζε ο Πιπελέτ, αφήνοντας την άγανάκτηση που έβριζε μέσα του να ξεσπάσει. "Ο άτυμόμος! Έγώ του έλεγα το παράπονό μου κι' έκείνος χ'ά! χ'ά! είχε σκάσει στα γέλια!

— Γελοΐσες... Μ' έναν άνθρωπο της ηλικίας σου, ένα σεβαστό άνθρωπο;

— Ναί, όταν μάλιστα του έδειξα τα έργα αυτά του Καμπριόν, έβαλε κάτι γέλια, κάτι αδιάντροπα γέλια, κι' άνοιξε το στόμα του και μου είπε: "Άδελφέ μου, αυτός ο Καμπριόν θά είνε κανένας γου-

Μή δίνεις λοιπόν και σ' προσηχή στις άνοησίες του... Σε συμβουλεύω μάλιστα να γελάς και σ' ας μαζύ του... Τότε κι' εγώ του άπάντησα: "Νά γελάω, κύριε... Νά γελάω! Μα αυτός κοντεύει να με χτικιάσει... να με πείθαι... Με τοιχοκολλάει στις πόρτες και πάω να τρελλαθώ... Πρέπει, κύριε, να τον φυλακίσετε, να τον έξορίσετε... τουλάχιστον από τη συνοικία μου!"

Τότε ο άτυμόμος χαμογέλασε πάλι και με πολλή ευγένεια μούδειξε την πόρτα... "Ετσι άναγκάστηκε να φύγω. "Ωραίος άτυμόμος, μά την άλήθεια! φώναζε η κυρία Πιπελέτ.

— Τώρα πιά, Άναστασία μου, τετέλεσται!... Δεν μένει τίς καμιά έλπίδα, άφου δεν υπάρχει δικαιοσύνη στη Γαλλία... Είμαι χαμένος άνθρωπος!

Και με άπερίγραπτη άπελπισία, ο φτωχός θυρωρός πέταξε την ταμπέλλα και την άυτόπορτοπογραφία του Καμπριόν στο βάθος της αλκής.

Ο Ροδόλφος κι' η Γελασίνα που στεκόντουσαν περύτερα, γέλασαν από μέσα τους άρκετά με την άπελπισία του Πιπελέτ. "Επειτα βγήκαν έξω στο δρόμο, πήραν ένα άμαξί και διευθύνθηκαν προς το σπίτι.

τι του Φρανσουά Ζερμαίν.

Γ.
ΣΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ
ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΖΕΡΜΑΙΝ

Ο Φρανσουά Ζερμαίν κατοικούσε στο Βουλεβάρτο Σαιν Ντενί. Ύπνουθυμίζουμε στους άναγνώστες μας, οι οποίοι άσφαλώς θά το ξέχασαν, ότι η κυρία Ματιέ, η μεσίτρα των διαιτητών, η οποία προμήθευε δουλειά στο Μορέλ, κατοικούσε στο ίδιο σπίτι.

Όταν το άμαξί στάθηκε μπροστά στο σπίτι αυτό, ο πρίγκιψ βοήθησε τη Γελασίνα να κατεβή. Η νέα μηκέ τότε στο θυρωρείο κι' άνακοίνωσε ότι θυρωρός τις έντολές του Φρανσουά Ζερμαίν, μη έδεχόμενος να του μιλήσει και για το χρηματικό δόρο που είχε παραγγείλει να του δώσει.

Χάρις στο λαμπρό του χαρράκτηρα ο γυιός του Δασκάλας και της κυρίας Γεωργίας ήταν άγαπητός σε όλους. Γι' αυτό, ο συνάδελφος του Πιπελέτ άκουσε με μεγάλη του λύπη ότι έχανε έναν ένοικιαστή του τόσο τίμιο και φιλήσυχο.

Η Γελασίνα πήρε απ' το θυρωρό το κλειδί του δωματίου του Φρανσουά Ζερμαίν και ένα κερύ κι' άκολουθούμενη από το Ροδόλφο άνέβηκε άπάνω. Όταν έφτασαν μπρος στην πόρτα του δωματίου του φυλακισμένου νέου, η νέα είπε στο σύντροφό της, δίνοντάς του το κλειδί:

— Πάρτε, καλέ μου γείτονα και άνοιχτε σεις... Το δικό μου χέρι τρέμει... θά με περιπαίξετε ίσως... αλλά, όταν συλλογίζομαι πως ο φτωχός Φρανσουά Ζερμαίν δεν θά ξανάρθει, ποτέ πιά έδω... μου φαίνεται σαν να πρόκειται να μ' άπ' στην κάμαρα ενός νεκρού.

"Αλλά κι' ο Ροδόλφος, μολοντί δεν συγκινήθηκε όσο η συντρόφισσά της, όταν μπήκε στο ταπεινό έκεينو δωμάτιο, ένοιωσε μιά άδυστηρή έντύπωση. Ξέροντας με πόσο μίσος οι συνένοχοι του Δασκάλου είχαν καταδιώξει και καταδικάσει ίσως ακόμα τον Ζερμαίν, σκέφτηκε ότι ο δυστυχισμένος έκείνος νέος θά πέρασε πολύ θλιβερές ώρες, μέσα στη μοναξιά του δωματίου αυτού.

Η Γελασίνα άπόθεσε το κερύ άπάνω σ' ένα τραπέζι. Τίποτα δεν ήταν πιά άπλο από την έπιπλωσι αυτού του δωματίου. Από το κρεβάτι, που ήταν στρωμένο και βαθυλωμένο, φαινόταν ότι ο Φρανσουά Ζερμαίν θά πλάγιασε σ' αυτό με τα ρούχα του λίγες ώρες πρό της φυλακισέως του.

— Το δυστυχισμένο νέο έψιθύρισε η Γελασίνα, κυτάζοντας

όλόγυρά της μέσα στο δωμάτιο. Πώς φαίνεται ότι δεν μ' έχει πιά γειτονισιά του... Τα πράγματα του είνε βέβαια στη θέση τους, αλλά όχι συγυρισμένα... Βλέπετε... Παντού υπάρχει σκόνι... Η κουρτίνα μαύριαν από τον καπνό... Τα τζάμια των παραθύρων έχουν θαμπώσει... "Α! πιά διαφορά... η κάμαρή του στην πολυκατοικία μας δεν ήταν βέβαια καλύτερη, αλλά ήταν πιά πρόσχαρη, γιατί όλα έλαμπαν από καθαριότητα...

— Τί να σου κάνη ο δυστυχισμένος, άφου δεν σε είχε πιά κοντά του.

— Καλέ, δεν βλέπετε; έδω; είπε η Γελασίνα δείχνοντας το κρεβάτι! Δεν κοιμήθηκε, καθώς φαίνεται, την περασμένη νύχτα από την άνησυχία του... Κυτάξτε και το μαντήλι του... Είνε μουσκεμένο άκόμα... από τα δάκρυά του χωρίς άλλο...

Και παίροντας το μαντήλι, έπρόσθεσε:

— Ο Φρανσουά Ζερμαίν φύλαξε ένα μεταξωτό φόβγο κίτρινο που του χάρισα στις δυστυχισμένες μας ημέρες. Θά φυλάξω κι' εγώ αυτό το μαντήλι για να θυμάμαι τις δυστυχίες του. Δεν πιστεύω να του κάκοφανη. Τώρα να δοΐμε τί θά κάνουμε. Τα άσπρόρουχα του θά τα δέσω όλα σ' ένα μπόγο για να του τα πάω στην φυλακή... Για τα άλλα πράγματα του, άς φροντίσει η παλαιόπολις κυρία Μπουφόρ. Θά της πω αύριο ν' άρρή να τα δώ. Τώρα άς άνοιξουμε το γραφείο να πάρω τα έγγραφα και τα χρήματα που μου λείει να του φυλάξω.

— "Α! Έκανε ο Ροδόλφος, Άκοός έκει να το ξεχάσω! Η Λουίζα Μορέλ μου έπέστρεψε χθές τα 1.300 φράγκα που της είχε δώσει ο Φρανσουά Ζερμαίν για να πληρώση το χρέος του πατέρα της, έπειδή πρόσλαβα και το πλήρωσα εγώ. Φυσικά τώρα άνήκουν στον Ζερμαίν. Άς σου τα δώσω λοιπόν να τα φυλάξης μαζύ με τα άλλα πράγματά του.

— "Ω! δεν μπορώ να φυλάξω τόσα χρήματα! Ύπαρχουν και κλέφτες! Νά ήταν έγγραφα, δεν θά με πείραζε...

— Άλλά χρήματα;

— Έχεις δικίο ίσως, καλή μου γειτονισσα. Ναί θά τα κρατήσω εγώ, κι' αν ο Φρανσουά Ζερμαίν τα χρειαστή να με έλδοποιήσης...

— Θά σ' ας παρακαλούσα μάλιστα, είπε η Γελασίνα, να κρατήσετε και τα χρήματα που θά εισπράξουμε απ' την πώλησι των έπιπλων του. Τώρα άς δοΐμε και τα έγγραφα—πρόσθεσε η νέα άνοιγοντας τα συρτάρια του γραφείου. "Α! αυτά θά είνε... Δέστε τί γράφει έπάνω...

Και η νέα διάβασε με συγκινημένη φωνή τα έξης:

— "Αν κατά τήν ημετέρα από θάνατο φυσικό ή βίαιο, παρὰ αὐτὸν ποὺ θ' ἀνοίξῃ τοῦτο, τὸ γραφεῖο νὰ πᾶν τὰ ἔγγραφα αὐτὰ στὴν δόδ Τέρμιντο 18."

— Μπορώ, κύριε Ροδόλφε να άνοίξω αυτά τα έγγραφα; ρώτησε η νέα.

— Βέβαια, άπάντησε ο πρίγκιψ, άφου ο ίδιος σου έγραψε ότι, μεταξύ αυτών υπάρχει κι' ένα γράμμα για σένα.

Η νέα έσπασε την σφραγίδα του περικαλύμματος των έγγραφων τα όποια άμέσως ξεχρήθηκαν έπάνω στο τραπέζι. "Εν από αυτά είχε την έπιγραφή: «Πρός τήν δεσποινίδα Γελασίνα» κι' έγραφε τα έξης:

«Δεσποινίς, όταν θά διαβάσεις τήν έπιστολή μου αὐτή, ἐγὼ δὲν θά ὑπάρχω πιά. "Αν, ὅπως φοβάμαι πολὺ, πεθάνω ἀπὸ βίαιου θανάτου, πέφτοντας σὲ καμμιὰ ἐνέδρα, ὁμοίᾳ μ' αὐτὴ ἀπὸ τὴν ὁποία σάθηκα τελευτήᾳ, θά μπορέσουν νὰ συντελέσουν τὴν ἀποκάλυψιν τῶν δολοφονῶν μου, μερικὰ χωρὶς αὐτὸ πού εἶπε ἐδῶ με τὸν τίτλο: «Σημειώσεις σχετικὲς μετὰ τῆς ζωῆς μου»».

— "Α! κύριε Ροδόλφε, είπε η Γελασίνα σταματώντας το διάβασμα. Δεν άπορώ πιά γιατί έβλεπα τον Φρανσουά Ζερμαίν πάντοτε μελαγχολικό... Τί δυστυχισμένος νέος!

— Ναί! Ναί! είπε ο πρίγκιψ. Είχε πολλές δυστυχίες στη ζωή του. Άλλά σε βε-

ρεια, άπάντησε ο πρίγκιψ, άφου ο ίδιος σου έγραψε ότι, μεταξύ αυτών υπάρχει κι' ένα γράμμα για σένα.

Η νέα έσπασε την σφραγίδα του περικαλύμματος των έγγραφων τα όποια άμέσως ξεχρήθηκαν έπάνω στο τραπέζι. "Εν από αυτά είχε την έπιγραφή: «Πρός τήν δεσποινίδα Γελασίνα» κι' έγραφε τα έξης:

«Δεσποινίς, όταν θά διαβάσεις τήν έπιστολή μου αὐτή, ἐγὼ δὲν θά ὑπάρχω πιά. "Αν, ὅπως φοβάμαι πολὺ, πεθάνω ἀπὸ βίαιου θανάτου, πέφτοντας σὲ καμμιὰ ἐνέδρα, ὁμοίᾳ μ' αὐτὴ ἀπὸ τὴν ὁποία σάθηκα τελευτήᾳ, θά μπορέσουν νὰ συντελέσουν τὴν ἀποκάλυψιν τῶν δολοφονῶν μου, μερικὰ χωρὶς αὐτὸ πού εἶπε ἐδῶ με τὸν τίτλο: «Σημειώσεις σχετικὲς μετὰ τῆς ζωῆς μου»».

— "Α! κύριε Ροδόλφε, είπε η Γελασίνα σταματώντας το διάβασμα. Δεν άπορώ πιά γιατί έβλεπα τον Φρανσουά Ζερμαίν πάντοτε μελαγχολικό... Τί δυστυχισμένος νέος!

— Ναί! Ναί! είπε ο πρίγκιψ. Είχε πολλές δυστυχίες στη ζωή του. Άλλά σε βε-

ρεια, άπάντησε ο πρίγκιψ, άφου ο ίδιος σου έγραψε ότι, μεταξύ αυτών υπάρχει κι' ένα γράμμα για σένα.

Η νέα έσπασε την σφραγίδα του περικαλύμματος των έγγραφων τα όποια άμέσως ξεχρήθηκαν έπάνω στο τραπέζι. "Εν από αυτά είχε την έπιγραφή: «Πρός τήν δεσποινίδα Γελασίνα» κι' έγραφε τα έξης:

«Δεσποινίς, όταν θά διαβάσεις τήν έπιστολή μου αὐτή, ἐγὼ δὲν θά ὑπάρχω πιά. "Αν, ὅπως φοβάμαι πολὺ, πεθάνω ἀπὸ βίαιου θανάτου, πέφτοντας σὲ καμμιὰ ἐνέδρα, ὁμοίᾳ μ' αὐτὴ ἀπὸ τὴν ὁποία σάθηκα τελευτήᾳ, θά μπορέσουν νὰ συντελέσουν τὴν ἀποκάλυψιν τῶν δολοφονῶν μου, μερικὰ χωρὶς αὐτὸ πού εἶπε ἐδῶ με τὸν τίτλο: «Σημειώσεις σχετικὲς μετὰ τῆς ζωῆς μου»».

— "Α! κύριε Ροδόλφε, είπε η Γελασίνα σταματώντας το διάβασμα. Δεν άπορώ πιά γιατί έβλεπα τον Φρανσουά Ζερμαίν πάντοτε μελαγχολικό... Τί δυστυχισμένος νέος!

— Ναί! Ναί! είπε ο πρίγκιψ. Είχε πολλές δυστυχίες στη ζωή του. Άλλά σε βε-

ρεια, άπάντησε ο πρίγκιψ, άφου ο ίδιος σου έγραψε ότι, μεταξύ αυτών υπάρχει κι' ένα γράμμα για σένα.

Η νέα έσπασε την σφραγίδα του περικαλύμματος των έγγραφων τα όποια άμέσως ξεχρήθηκαν έπάνω στο τραπέζι. "Εν από αυτά είχε την έπιγραφή: «Πρός τήν δεσποινίδα Γελασίνα» κι' έγραφε τα έξης:

«Δεσποινίς, όταν θά διαβάσεις τήν έπιστολή μου αὐτή, ἐγὼ δὲν θά ὑπάρχω πιά. "Αν, ὅπως φοβάμαι πολὺ, πεθάνω ἀπὸ βίαιου θανάτου, πέφτοντας σὲ καμμιὰ ἐνέδρα, ὁμοίᾳ μ' αὐτὴ ἀπὸ τὴν ὁποία σάθηκα τελευτήᾳ, θά μπορέσουν νὰ συντελέσουν τὴν ἀποκάλυψιν τῶν δολοφονῶν μου, μερικὰ χωρὶς αὐτὸ πού εἶπε ἐδῶ με τὸν τίτλο: «Σημειώσεις σχετικὲς μετὰ τῆς ζωῆς μου»».

— "Α! κύριε Ροδόλφε, είπε η Γελασίνα σταματώντας το διάβασμα. Δεν άπορώ πιά γιατί έβλεπα τον Φρανσουά Ζερμαίν πάντοτε μελαγχολικό... Τί δυστυχισμένος νέος!

— Ναί! Ναί! είπε ο πρίγκιψ. Είχε πολλές δυστυχίες στη ζωή του. Άλλά σε βε-

ρεια, άπάντησε ο πρίγκιψ, άφου ο ίδιος σου έγραψε ότι, μεταξύ αυτών υπάρχει κι' ένα γράμμα για σένα.

Η νέα έσπασε την σφραγίδα του περικαλύμματος των έγγραφων τα όποια άμέσως ξεχρήθηκαν έπάνω στο τραπέζι. "Εν από αυτά είχε την έπιγραφή: «Πρός τήν δεσποινίδα Γελασίνα» κι' έγραφε τα έξης:

«Δεσποινίς, όταν θά διαβάσεις τήν έπιστολή μου αὐτή, ἐγὼ δὲν θά ὑπάρχω πιά. "Αν, ὅπως φοβάμαι πολὺ, πεθάνω ἀπὸ βίαιου θανάτου, πέφτοντας σὲ καμμιὰ ἐνέδρα, ὁμοίᾳ μ' αὐτὴ ἀπὸ τὴν ὁποία σάθηκα τελευτήᾳ, θά μπορέσουν νὰ συντελέσουν τὴν ἀποκάλυψιν τῶν δολοφονῶν μου, μερικὰ χωρὶς αὐτὸ πού εἶπε ἐδῶ με τὸν τίτλο: «Σημειώσεις σχετικὲς μετὰ τῆς ζωῆς μου»».

βρήτε έδώ πέρα, τοίμω να σας άφήσω τα χρήματα αυτά... Δεχτήτε σας παρακαλώ, σαν από ένα καλό φίλο, έναν άδελφό, ο οποίος δεν υπάχει πιά...

— "Ω! κύριε Ροδόλφε! είπε η Γελασίνα, η οποία αναλύθηκε σε δάκρυα κι' έδωσε την έπιστολή της έπιστολής του Φρανσουά Ζερμαίν:

«Αν εὐαρεστηθῇτε, δεσποινίς, καὶ ρίξετε μιὰ ματιά σ' αὐτὲς τίς σημειώσεις θά δῆτε πὼς σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ ἦμουν δυστυχισμένος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἦμουν κοντὰ σας. Μονάχα ἡ φίλιὰ σας γλύκανε τίς πίκρες τῆς ζωῆς μου. "Ωστόσο αὐτὸ πού ἐνοιοῦθα ἐγὼ γιὰ σὰς δὲν ἦταν ἀπλή φίλια. "Ηταν ἔως... Μὰ δὲν σὰς μίλησα ποτὲ γιὰ τὸ αἶσθημά μου αὐτό, γιατί ἡ τύχη μου εἶπε τόσο ἀθλία, ὥστε ὁ ἔρωσ μου, ἂν καὶ εὐκαιρῆς, θά σὰς ἔκανε δυστυχισμένη».

— Έχω να σας διατυπώσω άκόμα μιὰ ἐπιθυμία μου: Προσέεα τὸν καιρὸ πού ἦμουν γειτονάς σας με πόσο ἀξιοθαύμαστο θάρρος ἐργαζόσαστε καὶ πόση φρόνησι καὶ τάξι χρειάζεται γιὰ νὰ τὰ βγάξῃ κανεὶς πέρα μετὰ τὰ λίγα χρήματα πού κερδιζετε, ὡστόσο πολλὲς φορές, χωρὶς νὰ σὰς τὸ πῶ, ἀγωνιοῦ-

— Μὰ εἴμαστε κι' οἱ δυὸ τόσο φτωχοί, ὥστε δὲν θά ἦταν φρόνιμο... Μὰ τί κάθουμι καὶ φλυαρῶ; "Ας τ' ἀφήσουμε αὐτά, κύριε Ροδόλφε, δὲν ξέρω ἴσως τί λέω... Τὸ βέβαιο εἶνε πὼς θά κάνω, ὅτι μπορῶ γιὰ τὸ Ζερμαίν ὅσο βρίσκειται στὴ φυλακή... "Ας βγῇ πρῶτα ἀπὸ κει κι' εἵπειτα θά ἔχω καιρὸ νὰ σκεφτῶ ἂν νοιώθω τίποτα ἢ ἀπλή φίλια γι' αὐτόν... "Αν εἶνε ἔρως... τότε... καλέ μου γείτονα, τί να πῶ κι' ἐγώ... θά εἶνε ἔρως... Τώρα, ὅτι κι' ἂν πῶ εἶνε περὶ τούτο... "Αλλά νύχτωσε πιά, κύριε Ροδόλφε... Συγκεντρώστε ὅλ' αὐτά τα χαρτιά, ὡς δτου νὰ μαζέψω κι' ἐγὼ τὰ ἀσπρόρουχα του.

Εκείνη τη στιγμή, κάποιος χτύπησε απ' έξω την πόρτα του δωματίου.

— Ποιός είνε; ρώτησε ο Ροδόλφος.

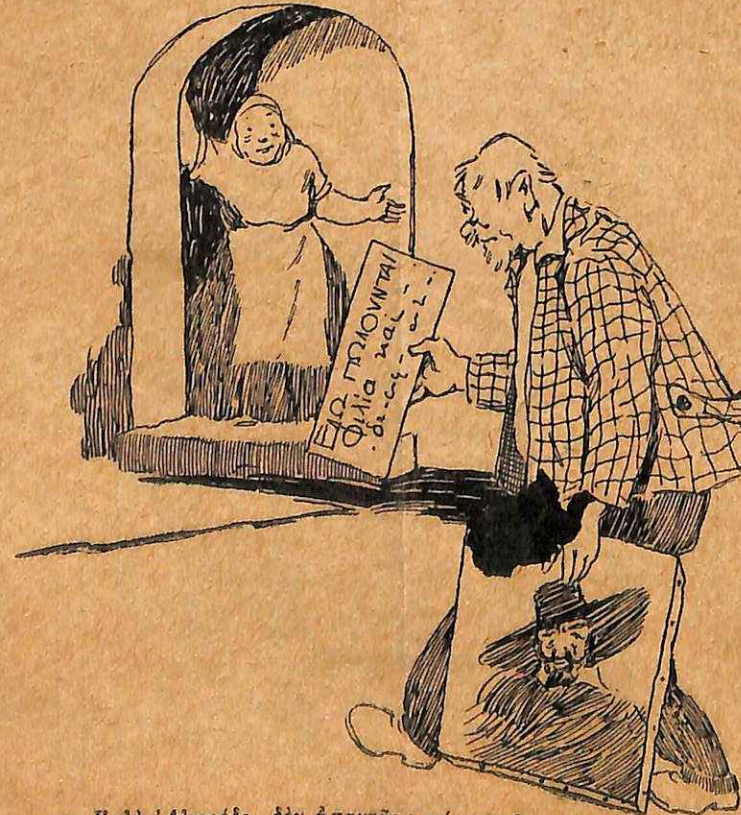
— Η κυρία Ματιέ δεν είν' έδω; άπάντησε μιὰ βραχνή φωνή που φανέρωνε άνθρωπο της εσχάτης υποστάθης.

— Η περιέργη αυτή φωνή άθμισε στο Ροδόλφο, έναν άθροισμα, πολύ άθροισμα, του άποίου τη φωνή είχε άκούσει κι' άλλοτε. Γι' αυτό πήρε το φῶς και άνοίξε την πόρτα. Είδε τότε μπροστά του έναν από τους θαμνούς του καταγωγείου της Δράκκας, τον όποιο και άναγνώρισε άμέσως: τόσο βαθιά και άπαίσια ήταν χαράγμένη η έγκληματικότης στο άγενείο και νεανικό πρόσωπό του. Ο άναγνώρις αυτός ήταν ο Τριγλάκης.

Ναί, ο Τριγλάκης ο μεντομαζέας ο όποιος άδίκησε το Δασκόλο με την Κουκουβιάνα στο Βουκεβάλ...

Ο Τριγλάκης, ο δολοφόνος του συζύγου της δυστυχισμένης γαλατούς η οποία είχε έξενερίσει έναν τόν της Κελαϊστρας τους χωρικούς του άγροκτηματος του Βουκεβάλ...

Ο άθλιος αυτός όμως ούτε άναγνώρισε καν τον Ροδόλφο, τον όποιο μιὰ φορά μόνο είχε δῆ στο καταγώγιο της Δρά-

— Καλέ Άλφρεδε, δεν άπαντάς; ρώτησε η κυρία Πιπελέτ.

Η Γελασίνα άξακολούθησε το διάβασμα...

καινας.
— Τι ζητάς; τον ρώτησε ο Πρίγκηψ.
— Έχω ένα γράμμα για την κυρά Ματιέ, τη μεσίτρα των διαμαντικών... Μου είπαν να της το δώσω στα χέρια της, αποκρίθηκε ο Τριγλάκης.

— Δεν κάθεται εδώ... Κύτταξε απέναντί... είπε ο Ροδόλφος.
— Α! θάκανα λάθος... Μου είπαν πως η πόρτα είναι δεξιά... Ο Ροδόλφος δεν θυμόταν το όνομα της μεσίτρας των διαμαντικών, την οποία ο Μορέλ μιά-δυο φορές μόνο του είχε αναφέρει. Δεν είχε λοιπόν κανένα λόγο να ενδιαφερθεί για τη γυναίκα, προς την οποία ο Τριγλάκης, όπως έλεγε, έφερνε μια επιστολή. Ωστόσο αν και άγνωστος τα έγκληματα του νεαρού κακούργου, διάβαζε μια τέτοια αποστολή στο άπασιτο πρόσωπό του, ώστε στάθηκε στο κατώφλι της πόρτας για να δει τη γυναίκα στην οποία θα μιλούσε ο Τριγλάκης.

— Τού λόγου σου είσαι ή κυρά Ματιέ; ρώτησε ο Τριγλάκης.
— Εγώ είμαι παιδί μου...
— Πάρε αυτό το γράμμα και να μου δώσεις απάντηση... Και ο Τριγλάκης έκανε ένα βήμα για να μπει στο διαμέρισμα της μεσίτρας. Έκείνη όμως του έβλεπε να μη προχωρήσει, άνοιξε το γράμμα, το διάβασε στο φως του λυχναριού κι αποκρίθηκε χαρούμενα:
— Πες, παιδί μου, σ' αυτή που σ' έστειλε πολύ καλά... Αυτό που μου ζητάει θά της τα πάω... Νά με περιμένει την ίδια ώρα όπως και προχτές...
— Καλά... είπε ο Τριγλάκης. Και δεν θά μου δώσης τίποτε για τον κόπο μου...
— Άς σου δώσουν αυτοί που σ' έστειλαν... Είναι πιο πλούσιοι από μένα...
Και η μεσίτρα μπήκε πάλι μέσα, ξανακλείνοντας την πόρτα πίσω της.
Ο Ροδόλφος όταν είδε τον Τριγλάκη να κατεβαίνει πάλι τη σκάλα, ξαναμπήκε στο δωμάτιο του Φρανσουά Ζερμαίν. Ο έγκληματικός νέος, όταν βρέθηκε στο δρόμο συνάντησε κάποιον άλλο τύπο μ' έγκληματικό πρόσωπο, ο οποίος τον περιέμενε εκεί. Τότε ο Τριγλάκης του ψιθύρισε χαρούμενος σ' αυτό:

— Έλα, Νικόλα... Πάμε να πιούμε κανένα ρακί... Η γρηγόρη Ματιέ θά πιαστή σαν το κοταίφι στην παγίδα μας... Είπε πως θά πάει σ' αυτής Κουκουβάγιας... Εκεί η θεία Γκαγιέρ θά μας βοηθήσει να την ξεκάβουμε και... να της πάρουμε τα πετράδια... Έπειτα θά μεταφέρουμε το πτώμα της στη βάρκα σου...
— Εμπρός λοιπόν... Πρέπει να φτάσω γρήγορα στο Άσνιέρ, μήν τύχη και μυριστή

τίποτε ο αδελφός μου ο Γκαγιέρ...
Κι' οι δυο κακούργοι τράβηξαν προς την όδο Σαιν-Ντενί.

Σε λίγη ώρα ο Ροδόλφος κι η Γελασίνα βγήκαν απ' το σπίτι του Φρανσουά Ζερμαίν, ανέβηκαν και πάλι στο άμαξι τους κι έφτασαν στην όδο Τέμπλου. Το άμαξι στάθηκε μπροστά στην πολυκατοικία.

Τη στιγμή που άνοιξε την πόρτα του άμαξιού, ο Ροδόλφος διέκρινε τον πιστό του Μούρφ, ο οποίος τον περίμενε μπροστά στην πόρτα.

Ο πρίγκηψ πήδηξε άμέσως απ' τ' άμαξι και, τρέχοντας κοντά του τον ρώτησε:

— Τι συμβαίνει, καλέ μου Μούρφ;

— Μια μεγάλη συμφορά, ύψηλότερη!

— Για το Θεό!... Λέγε μου γρήγορα...

— Ο φίλος σας ο μαρκήσιος ντ' Αρβίλ...

— Τι... Μ'ε τρομάζει.

Ο μαρκήσιος ντ' Αρβίλ είχε καλέσει σε γεύμα διαφόρους φίλους του... Διασκέδα-

σπούνε, αποκρίθηκε ο Μούρφ.

— Τι τρομερό! Τι τρομερό! Ψιθύρισε τέλος ο Ροδόλφος.

Έπειτα, καθώς θυμήθηκε εφινικά τη Γελασίνα, της είπε:

— Κόρη μου, να με συγχωρήσεις που σε αφήνω... Αύριο θά σου στείλω τη διεύθυνσή μου μαζί με μια άδεια για να σου επιτρέψουν να μπής στη φυλακή του Φρανσουά Ζερμαίν. Δεν θ' άργήσω πάντως να σε ξαναβρω.

— Α! κύριε Ροδόλφε, σ'ας βεβαιώνω ότι υποφέρω κ' εγώ πολύ για τη λυπή σας αυτή... Σ'ας ευχαριστώ που με συντροφιάσατε. Θά σ'ας ξαναβρω γρήγορα!

— Ναί, ναί, παιδί μου... Καληνύχτα.

Καληνύχτα, κύριε Ροδόλφε, απάντησε περίλυπη η Γελασίνα κι άμέσως μπήκε στην πολυκατοικία με τα διάφορα πράγματα που είχε πάρει από το σπίτι του Φρανσουά Ζερμαίν.

Ο πρίγκηψ και ο Μούρφ ανέβηκαν στο άμαξι και πήγαν στο μέγαρο του πρώτου.

Μόλις βρέθηκε εκεί, ο Ρο-

χιστον συγχρόνως μ' αυτή. Μείνατε κυρία μου, ήσυχη. Κοντά σας ήμικρύα σας, θά επαγρυπνώ αδιάκοπα σε σας... Τά αποκοιτάω σχεδόν της μητρονιάς σας, θά μαιταωθούν...

Με συγχωρείτε, κυρία μου, για το ταραγμένο γράμμα μου. Η καρδιά μου σπαράζεται με τη σκέψη ότι χθές το βράδυ τον άφησα... πού ήσυχο και πού ευτυχισμένο από ποτέ.

Έχετε, κυρία μου, πεποιθήσει στη βαθεία και ειλικρινή αφοσίωσή μου.

ΡΟΔΟΛΦΟΣ

Πράγματι, η μαρκησία ντ' Αρβίλ, μόλις έλαβε την επιστολή του πρίγκηψ, έκανε βιαστικά τις προετοιμασίες της κι έπειτα από τρεις ώρες έφυγε μαζί με τη κόρη της για την Νορμανδία. Συγχρόνως ένα άλλο ταχυδρομικό άμαξι, ξεκινώντας από το μέγαρο του πρίγκηψος άκολουθούσε τον ίδιο δρόμο.

Δυστυχώς μέσα στην ταραχή που της προκάλεσε ο θάνατος του συζύγου της, κι η βιαστική της αναχώρηση, η μαρκησία έχασε να είσοποιήσει τον πρίγκηπα ότι είχε βρή την Κελαϊδίστρα μέσα στη φυλακή του Άγίου Λαζάρου...

Θά ένθυμούνται οι άναγνώσται μας ότι την προηγούμενη μέρα που συνέβησαν όσα διηγηθήκαμε παρά πανω, η Κουκουβάγια είχε πάει και είχε φοβερίσει την οικονομία του Ζάκ Φερράν κυρά Σεραφίνα ότι θά φανέρωνε όλα τα σχετικά με την Κελαϊδίστρα κι ότι ή έφερε πού βρισκόταν ή νέα. Θά θυμούνται επίσης ότι μόλις τ' άκουσε όλ' αυτό, ο Ζάκ Φερράν φοβούμενος μήπως άποκαλυφθούν τα έγκλημάτα του, άποφάσισε να έξαφανισή την Κελαϊδίστρα από το προσώπου της γης, γιατί αν παρουσιαζόταν ή νέα, ο συμβολαιογράφος κινδύνευε έξαιρετικά.

Έγραψε λοιπόν προς το σύνενοχό του Βραδαμάντ να πάη να τον βοηθή για να όργανώσουν μαζί το καινούργιο αυτό έγκλημα, θύμα του όποιου θάπεφτε ή φτωχή Κελαϊδίστρα.

Είχε να κάνει μια άλλη έπιχειρήσι, όχι λιγώτερο έντιμύουσα—να βοηθήσει την μητέρα της μορκησίας ντ' Αρβίλ να ξεκάνη το σύζυγό της για τας ότι το συμφέρον τς ήταν μεγαλύτανο στη ύεύτερη αυτή δουλειά, άπέφυγε να δη τον Νορμανδία.

Έτσι τα πράγματα σκούρναν όλοένα και πολύ για το συμβολαιογράφο. Την ίδια μέρα σπύτι του Κουκουβάγια πιο άναίτης και πιο άπαιτητική, τάλύγια της, δεν ήταν χωρίς βάσι, φανέρωσε στο Ζάκ Φερράν ότι ή Κελαϊδίστρα βρισκόταν φυλακισμένη στη φυλακή του Άγίου Λαζάρου και τον φοβέρισε ότι αν δεν της έδινε 10000 φράγκα θ' άπεκάλυπτε τα πάντα.

Ο συμβολαιογράφος κατά

χιστον συγχρόνως μ' αυτή. Μείνατε κυρία μου, ήσυχη. Κοντά σας ήμικρύα σας, θά επαγρυπνώ αδιάκοπα σε σας... Τά αποκοιτάω σχεδόν της μητρονιάς σας, θά μαιταωθούν...

Με συγχωρείτε, κυρία μου, για το ταραγμένο γράμμα μου. Η καρδιά μου σπαράζεται με τη σκέψη ότι χθές το βράδυ τον άφησα... πού ήσυχο και πού ευτυχισμένο από ποτέ.

Έχετε, κυρία μου, πεποιθήσει στη βαθεία και ειλικρινή αφοσίωσή μου.

Πράγματι, η μαρκησία ντ' Αρβίλ, μόλις έλαβε την επιστολή του πρίγκηψ, έκανε βιαστικά τις προετοιμασίες της κι έπειτα από τρεις ώρες έφυγε μαζί με τη κόρη της για την Νορμανδία. Συγχρόνως ένα άλλο ταχυδρομικό άμαξι, ξεκινώντας από το μέγαρο του πρίγκηψος άκολουθούσε τον ίδιο δρόμο.

Δυστυχώς μέσα στην ταραχή που της προκάλεσε ο θάνατος του συζύγου της, κι η βιαστική της αναχώρηση, η μαρκησία έχασε να είσοποιήσει τον πρίγκηπα ότι είχε βρή την Κελαϊδίστρα μέσα στη φυλακή του Άγίου Λαζάρου...

Θά ένθυμούνται οι άναγνώσται μας ότι την προηγούμενη μέρα που συνέβησαν όσα διηγηθήκαμε παρά πανω, η Κουκουβάγια είχε πάει και είχε φοβερίσει την οικονομία του Ζάκ Φερράν κυρά Σεραφίνα ότι θά φανέρωνε όλα τα σχετικά με την Κελαϊδίστρα κι ότι ή έφερε πού βρισκόταν ή νέα. Θά θυμούνται επίσης ότι μόλις τ' άκουσε όλ' αυτό, ο Ζάκ Φερράν φοβούμενος μήπως άποκαλυφθούν τα έγκλημάτα του, άποφάσισε να έξαφανισή την Κελαϊδίστρα από το προσώπου της γης, γιατί αν παρουσιαζόταν ή νέα, ο συμβολαιογράφος κινδύνευε έξαιρετικά.

Έγραψε λοιπόν προς το σύνενοχό του Βραδαμάντ να πάη να τον βοηθή για να όργανώσουν μαζί το καινούργιο αυτό έγκλημα, θύμα του όποιου θάπεφτε ή φτωχή Κελαϊδίστρα.

Είχε να κάνει μια άλλη έπιχειρήσι, όχι λιγώτερο έντιμύουσα—να βοηθήσει την μητέρα της μορκησίας ντ' Αρβίλ να ξεκάνη το σύζυγό της για τας ότι το συμφέρον τς ήταν μεγαλύτανο στη ύεύτερη αυτή δουλειά, άπέφυγε να δη τον Νορμανδία.

Έτσι τα πράγματα σκούρναν όλοένα και πολύ για το συμβολαιογράφο. Την ίδια μέρα σπύτι του Κουκουβάγια πιο άναίτης και πιο άπαιτητική, τάλύγια της, δεν ήταν χωρίς βάσι, φανέρωσε στο Ζάκ Φερράν ότι ή Κελαϊδίστρα βρισκόταν φυλακισμένη στη φυλακή του Άγίου Λαζάρου και τον φοβέρισε ότι αν δεν της έδινε 10000 φράγκα θ' άπεκάλυπτε τα πάντα.

Ο συμβολαιογράφος κατά

την συνήθειά του, άρνήθηκε μ' αούθαδεια τά πάντα κι' έδωξε την Κουκουβάγια ως άναίσχυνη ψεύτρια, μονολόγι τρώμαζε από τις άπειλείες της. Συγχρόνως φρόντισε και βεβαίωσε ότι ή Μαριάνθη βρισκόταν πράγματι φυλακισμένη στο Άγίου Λαζάρου κι ότι διακρινόταν τόσο για την άρετή της, ώστε από μέρα σε μέρα θά την άποφυλάκιζαν.

Μόλις τά έμαθε όλ' αυτό, ο Ζάκ Φερράν άποφάσισε να ζητήσει τη βοήθεια του Βραδαμάντ και γι' αυτό έστειλε έπανειλημένως σ' αυτόν την Σεραφίνα, χωρίς όμως να κατορθώσει να τον δη, ως ότου πληροφορήθηκε την άναχώρησή του για τη Νορμανδία.

Τότε ο συμβολαιογράφος θυμήθηκε, την έγκληματική οικογένεια Γκαγιέρ ποδμενε σ' ένα νησάκι του Σηκουάνα, κοντά στη γέφυρα Άσνιέρ, και στην όποια ο Βραδαμάντ του είχε προτείνει να στείλη τη Λουίζα Μορέλ για να την ξεκάνη. Χωρίς να διαστει όύτε στιγμή λοιπόν άποφάσισε άμέσως να τους άναβήση—να ξεκάγουν την Κελαϊδίστρα κ' έστειλε την άλλη μέρα κιόλας την Σεραφίνα για να συνεννοήθ μαζί τους.

Δ!

ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΙΟΥ ΧΑΛΑΣΤΗ

Η σκηνές τις όποιες θά διηγηθούμε τώρα διαδραματίζονται το βράδυ της ήμέρας που ή κυρά Σεραφίνα πήγε, κατόπιν έντολής του Ζάκ Φερράν, στην έγκληματική οικογένεια των Γκαγιέρ που κατοικούσε σ' ένα άκρωτήρι, ένός μικρού νησιού του Σηκουάνα, όχι μακριά από τη γέφυρα Άσνιέρ.

Ο πατέρας της οικογένειας αυτής, ο όποιος είχε πεθάνει έπάνω στη λαιμητόμο, άφησε μια χήρα, δυο κορίτσια, και τέσσερα παιδιά, ήπ' τά όποια το δεύτερο είχε καταδικαστή σε ισόβια δεσμά. Η πολυμελής αυτή οικογένεια κατοικούσε τώρα σ' αυτό το νησάκι που είχε άπονομαστή Νησί του Χαλαστή, γιατί ο γέρο Γκαγιέρ που άποκεφάλιστηκε στη λαιμητόμο, είχε το παρατσούκλι Χαλαστής. Το μεγαλύτερο από τά παιδιά του, που ήταν κι' ο έραστής της Λύκαινας ήταν είκοσιέντε χρονών, το δεύτερο το φυλακισμένο, είκοσιδυο, το τρίτο είκοσι και το τέταρτο δώδεκα. Άπ' τά κορίτσια πάλι, το ένα ήταν δεκαοχτώ χρονών και το άλλο έννέα.

Έξω από το σπίτι του ύψηρχε κρεμασμένη ή έξης έπιγραφή:

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΤΟΥ ΧΑΛΑΣΤΗ

Έγκλητή κουζίνα, πόρτα της ώρας, κρασί καλό. Νοικιάζονται βάρκες

Όπως βλέπετε, έκτός από τά άλλα κρυφά του επαγγέλματα, ο πατέρας της έγκληματικής αυτής οικογένειας ήταν και ξενοδόχος, ψαράς και βάρκαρης. Η χήρα του με τά παιδιά της όταν κατομήθηκε έ-

καινος, έξακολούθησαν να κάνουν όλες τις δουλειές του, κρυφές και φανερές: ο έραστής της Λύκαινας, ο μεγαλύτερος άπ' τά παιδιά του, που ήταν κι' ο πιο καλός άπ' όλους στην ψυχή, φάρμε κρυφά χωρίς άδεια κι' όταν του παρουσιαζόταν ευκαιρία, υπεράσπιζε τους άδυνάτους κατά των δυνατών πάντοτε όμως έπι πληρωμή. Ο δεύτερος άδελφός του, ο Άμβρόσιος, βρισκόταν όπως είπαμε στο κάτεργο, γιατί είχε καταδικαστή έπι διαορήσει μετ' άποπειρας φόνου. Ο τρίτος άδελφός του, ο Νικόλας, ο όποιος σχεδίαζε με τον Τριγλάκη, να σκοτώσει και ν' άπογυμνώσει την μεσίτρα των διαμαντικών κυρά Ματιέ, ήταν επαγγελματίας πιά κακοποιός. Τέλος ο Φραγκίσκος, ο νεώτερος άπ' τ' άδέρφια, όταν ήθελε να πάη κανένας πελάτης με τη βάρκα έκανε το βάρκαρη.

Μετά τά παιδιά, άς έρθουμε τώρα και στα κορίτσια. Το μεγαλύτερο άπ' αυτά, που το έπωνόμαζαν Πλωσκού, βοηθούσε τη μητέρα της στην κουζίνα και περιποιόταν τους ένοους. Το ίδιο έκανε όσο μπορούσε κι' ή μικρή άδελφή της Άμαντίνα.

Έκείνο το βράδυ, ή νύχτα έξω ήταν κατασκότεινη. Τα πυκνά σύννεφα, καθώς τά κινούσε ο άνεμος, ξεσκίζόντουσαν έδω κι' εκεί κι' άφηναν να φαίνεται κάθε τόσο μέσ' άπ' τά άνοιγμάτα τους, ένα κομμάτι του ούρανο, όπου έλαμπαν μερικά άστρα ή σκιά του νησιού, που το περίεβαλαν ψηλές άμπελες της. Είχε την ίδια ά-

και ξεφυλλισμένα δέντρα, έχωρίς κατάμαυρη άπάνω στην έπιφάνεια των νερών του Σηκουάνα!

Το σπίτι των Γκαγιέρ, ήταν τυλιγμένο δόκλαιο στο σκοτάδι. Μόνο δυο παράθυρα του ισόγειού ήταν φωτισμένα. Πιο πύρι ή άλυσίδες με τις όποιες ήταν δεμένες ή βάρκες στην όχθη έτρίζαν άπαίσια. Και το τρίξιμο αυτό άνακατέυταν με το ούρλιασμα του άνεμου μέσ' άπ' τά δέντρα και με το υπόκωφο πάφλασμα του ποταμού.

Άλλ' άς μπουε μέσα στο σπίτι των κακούργων κι' άς σταματήσουμε στο μαγειρείο. Ένα δωμάτιο εύρύχωρο και χαμηλότανο.

Εκεί, ή χήρα του κατομήθέντος Γκαγιέρ καθόταν κοντά στο τζάκι μαζί με τρία από τά παιδιά της. Ήταν μια γυναίκα ως σαρανταέντε χρονών, ψηλή κι' άδύνατη, ντυμένη στα κατάμαυρα. Ένα μαντήλι, μαύρο κι' αυτό, του όποιου τις δυο άκρες είχε δεμένες πάνω από το κεφάλι της, έκρυβε τά μαλλιά της και παλαιότανο το καταρτυδωμένο μέτωπό της, ή μύτη της ήταν μακριά και ίσια, τά μάλα των βαθουλωμένων παρειών της προεξείχαν, το χρώμα της χολερικό, κ' είχε μια έκφραση φρικώδως άπαθή, σά να ήταν το πρόσωπό της καμμένο από κερλί.

Η χήρα Γκαγιέρ είχε καταπιαστή την ώρα εκείνη με κάποιο ραβίμιο. Το ίδιο έκαναν κι' οι δυο κόρες της. Η μεγαλύτερη άπ' αυτές, ή Πλωσκού, ψηλή και έξαγκαλκή, έμοιαζε καταπληκτικά της σιο, που το περίεβαλαν ψηλές άμπελες της. Είχε την ίδια ά-

Η χήρα Γκαγιέρ είχε καταπιαστή την ώρα εκείνη με κάποιο ραβίμιο. Το ίδιο έκαναν κι' οι δυο κόρες της. Η μεγαλύτερη άπ' αυτές, ή Πλωσκού, ψηλή και έξαγκαλκή, έμοιαζε καταπληκτικά της σιο, που το περίεβαλαν ψηλές άμπελες της. Είχε την ίδια ά-

Η χήρα Γκαγιέρ είχε καταπιαστή την ώρα εκείνη με κάποιο ραβίμιο. Το ίδιο έκαναν κι' οι δυο κόρες της. Η μεγαλύτερη άπ' αυτές, ή Πλωσκού, ψηλή και έξαγκαλκή, έμοιαζε καταπληκτικά της σιο, που το περίεβαλαν ψηλές άμπελες της. Είχε την ίδια ά-

Η χήρα Γκαγιέρ είχε καταπιαστή την ώρα εκείνη με κάποιο ραβίμιο. Το ίδιο έκαναν κι' οι δυο κόρες της. Η μεγαλύτερη άπ' αυτές, ή Πλωσκού, ψηλή και έξαγκαλκή, έμοιαζε καταπληκτικά της σιο, που το περίεβαλαν ψηλές άμπελες της. Είχε την ίδια ά-

Η χήρα Γκαγιέρ είχε καταπιαστή την ώρα εκείνη με κάποιο ραβίμιο. Το ίδιο έκαναν κι' οι δυο κόρες της. Η μεγαλύτερη άπ' αυτές, ή Πλωσκού, ψηλή και έξαγκαλκή, έμοιαζε καταπληκτικά της σιο, που το περίεβαλαν ψηλές άμπελες της. Είχε την ίδια ά-

Η χήρα Γκαγιέρ είχε καταπιαστή την ώρα εκείνη με κάποιο ραβίμιο. Το ίδιο έκαναν κι' οι δυο κόρες της. Η μεγαλύτερη άπ' αυτές, ή Πλωσκού, ψηλή και έξαγκαλκή, έμοιαζε καταπληκτικά της σιο, που το περίεβαλαν ψηλές άμπελες της. Είχε την ίδια ά-

Η χήρα Γκαγιέρ είχε καταπιαστή την ώρα εκείνη με κάποιο ραβίμιο. Το ίδιο έκαναν κι' οι δυο κόρες της. Η μεγαλύτερη άπ' αυτές, ή Πλωσκού, ψηλή και έξαγκαλκή, έμοιαζε καταπληκτικά της σιο, που το περίεβαλαν ψηλές άμπελες της. Είχε την ίδια ά-

Η χήρα Γκαγιέρ είχε καταπιαστή την ώρα εκείνη με κάποιο ραβίμιο. Το ίδιο έκαναν κι' οι δυο κόρες της. Η μεγαλύτερη άπ' αυτές, ή Πλωσκού, ψηλή και έξαγκαλκή, έμοιαζε καταπληκτικά της σιο, που το περίεβαλαν ψηλές άμπελες της. Είχε την ίδια ά-

Η χήρα Γκαγιέρ είχε καταπιαστή την ώρα εκείνη με κάποιο ραβίμιο. Το ίδιο έκαναν κι' οι δυο κόρες της. Η μεγαλύτερη άπ' αυτές, ή Πλωσκού, ψηλή και έξαγκαλκή, έμοιαζε καταπληκτικά της σιο, που το περίεβαλαν ψηλές άμπελες της. Είχε την ίδια ά-

Η χήρα Γκαγιέρ είχε καταπιαστή την ώρα εκείνη με κάποιο ραβίμιο. Το ίδιο έκαναν κι' οι δυο κόρες της. Η μεγαλύτερη άπ' αυτές, ή Πλωσκού, ψηλή και έξαγκαλκή, έμοιαζε καταπληκτικά της σιο, που το περίεβαλαν ψηλές άμπελες της. Είχε την ίδια ά-

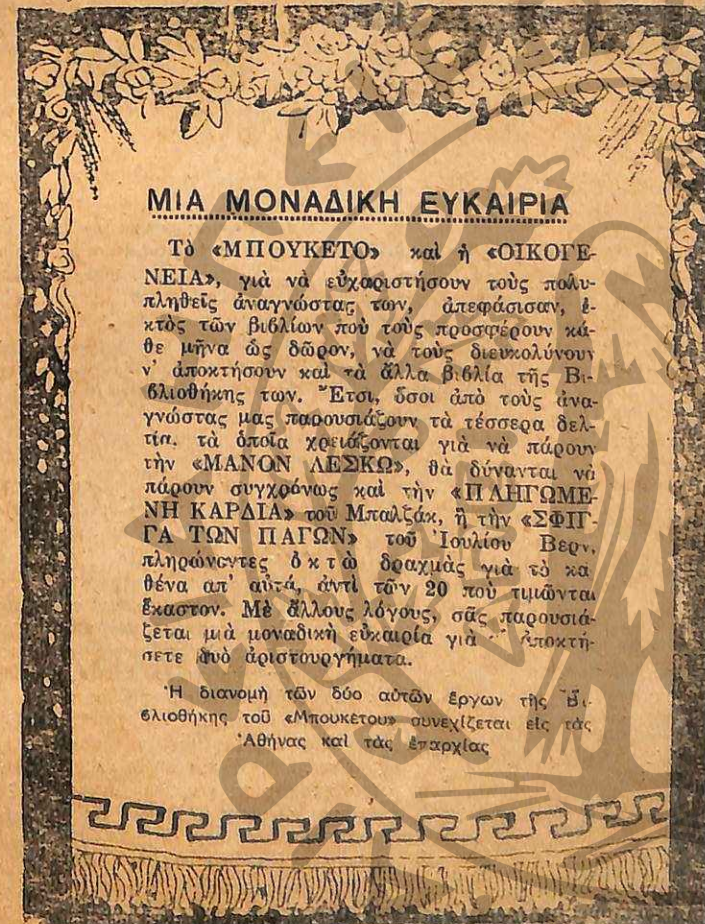
Η χήρα Γκαγιέρ είχε καταπιαστή την ώρα εκείνη με κάποιο ραβίμιο. Το ίδιο έκαναν κι' οι δυο κόρες της. Η μεγαλύτερη άπ' αυτές, ή Πλωσκού, ψηλή και έξαγκαλκή, έμοιαζε καταπληκτικά της σιο, που το περίεβαλαν ψηλές άμπελες της. Είχε την ίδια ά-

Η χήρα Γκαγιέρ είχε καταπιαστή την ώρα εκείνη με κάποιο ραβίμιο. Το ίδιο έκαναν κι' οι δυο κόρες της. Η μεγαλύτερη άπ' αυτές, ή Πλωσκού, ψηλή και έξαγκαλκή, έμοιαζε καταπληκτικά της σιο, που το περίεβαλαν ψηλές άμπελες της. Είχε την ίδια ά-

Η χήρα Γκαγιέρ είχε καταπιαστή την ώρα εκείνη με κάποιο ραβίμιο. Το ίδιο έκαναν κι' οι δυο κόρες της. Η μεγαλύτερη άπ' αυτές, ή Πλωσκού, ψηλή και έξαγκαλκή, έμοιαζε καταπληκτικά της σιο, που το περίεβαλαν ψηλές άμπελες της. Είχε την ίδια ά-

Η χήρα Γκαγιέρ είχε καταπιαστή την ώρα εκείνη με κάποιο ραβίμιο. Το ίδιο έκαναν κι' οι δυο κόρες της. Η μεγαλύτερη άπ' αυτές, ή Πλωσκού, ψηλή και έξαγκαλκή, έμοιαζε καταπληκτικά της σιο, που το περίεβαλαν ψηλές άμπελες της. Είχε την ίδια ά-

Η χήρα Γκαγιέρ είχε καταπιαστή την ώρα εκείνη με κάποιο ραβίμιο. Το ίδιο έκαναν κι' οι δυο κόρες της. Η μεγαλύτερη άπ' αυτές, ή Πλωσκού, ψηλή και έξαγκαλκή, έμοιαζε καταπληκτικά της σιο, που το περίεβαλαν ψηλές άμπελες της. Είχε την ίδια ά-

ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και η «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», για να εύχαστήσουν τους πολυπληθείς άναγνώστας των, άπεφάσαν, έκτός των βιβλίων που τους προσφέρουν κάθε μήνα ως δώρον, να τους διευκολύνουν ν' άποκτήσουν και τά άλλα βιβλία της Βιβλιοθήκης των.

Έτσι, όσοι από τους άναγνώστας μας παρουσιάζουν τά τέσσερα δελτία, τά όποια χορεύονται για να πάρουν την «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ», θά δύνανται νά πάρουν συγχρόνως και την «ΠΑΛΗΤΩΜΕΝΗ ΚΑΡΑΙΑ» του Μπαλζάκ, ή την «ΣΦΙΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» του Τολστόι Βερν.

Πληρώνοντας δ' κ' τώ δαχτύλ για τώ καθένα απ' αυτά, αντί των 20 πωτώντα έκαστον. Με άλλους λόγους, σ'ας παρουσιάζεται μια μοναδική ευκαιρία για ν' άποκτήσετε από άριστουργήματα.

Η διανομή των δύο αυτών έργων της Βιβλιοθήκης του «Μπουκετου» συνεχίζεται εις τας Αθήνας και τας επαρχίας.

— Αυτό το ποικύμισσ ακόμα δεν το ξεμαρκαρήσε τώση ώρα κυρά!

Η μικρούλα έκαυσε το κεφάλι της χωρίς ν' απαντήσει και με τά δαχτύλα της και τώ ψαλίδι της έδλωσε γρήγορα τις κλωστές, που σχημάτιζαν το μονόγραμμα άπάνω στο ποικύμισσ.

(Ακολουθεί)

Η χήρα Γκαγιέρ είχε καταπιαστή την ώρα εκείνη με κάποιο ραβίμιο. Το ίδιο έκαναν κι' οι δυο κόρες της. Η μεγαλύτερη άπ' αυτές, ή Πλωσκού, ψηλή και έξαγκαλκή, έμοιαζε καταπληκτικά της σιο, που το περίεβαλαν ψηλές άμπελες της. Είχε την ίδια ά-

Η χήρα Γκαγιέρ είχε καταπιαστή την ώρα εκείνη με κάποιο ραβίμιο. Το ίδιο έκαναν κι' οι δυο κόρες της. Η μεγαλύτερη άπ' αυτές, ή Πλωσκού, ψηλή και έξαγκαλκή, έμοιαζε καταπληκτικά της σιο, που το περίεβαλαν ψηλές άμπελες της. Είχε την ίδια ά-

Η χήρα Γκαγιέρ είχε καταπιαστή την ώρα εκείνη με κάποιο ραβίμιο. Το ίδιο έκαναν κι' οι δυο κόρες της. Η μεγαλύτερη άπ' αυτές, ή Πλωσκού, ψηλή και έξαγκαλκή, έμοιαζε καταπληκτικά της σιο, που το περίεβαλαν ψηλές άμπελες της. Είχε την ίδια ά-

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΣΕΙΡΗΝΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

ΤΟΥ GREGORY STAPLETON

ΤΗΝ εποχή που συνέβη το επεισόδιο το οποίο θα σας διηγηθώ παρακάτω, ήταν ορεοῦσα ως αξιοματις σε ένα υπερωκεάνειο της γραμμής Σαουθάμπτον—'Ακρωτηρίου Καλής' Ελπίδος. Δεν είχαμε πολλούς επιβάτες εκείνη τη φορά, όταν ξεκίνησαν από το Καμπότιν. γιά το ταξίδι της επιστροφής.

Ήσαν δώδεκα στην πρώτη θέσι και μία μοναδική επιβάτις στη δεύτερη.

Οι επιβάτες της πρώτης κι' οι αξιοματις του πλοίου, όταν είδαν ότι στη δεύτερη θέσι υπήρχε μονάχα μία κυρία, φάνηκαν πρόθυμοι να την δεχτούν κι' αυτή στην παρέα τους, και την προσάλασαν να πηγαίνει οσάκις ήθελε στα σαλόνια της πρώτης θέσεως. 'Εκείνη όμως προτιμούσε να μένει μόνη της. Φυσικά οι άλλοι δεν επέμεναν.

Η γυναίκα αυτή, είχε στο σύνολο της κάτι που τραβούσε την προσοχή όλων μας όταν ερχόταν επάνω στη γέφυρα. Ήταν μία ύψηλη, εξαιρετικής όμορφης γυναίκα, με φειδίσιο κορμί και πλούσια καμάρινα μαλλιά. Φορούσε πάντοτε ένα λευγό σχολαρίκι με θαυμάσια μονόπετρα μπρούτζινα.

Όταν ή ύπνεσά μου με κρατούσε στη γέφυρα του πλοίου, κύτταζα το κατάστρωμα κάτω και τους επιβάτες. Έτσι παρατήρησα ότι ο γιαντρός του πλοίου μας, ένας κοντούλης, αδύνατος άνδρας, έκανε καλή παρέα με την επιβάτιδα της δεύτερης. Στην αρχή εκείνη δεν του έδινε μεγάλη προσοχή, αλλά ο γιαντρός μας επέμενε και σιγά-σιγά έγιναν καλοί φίλοι. Τους έβλεπα που περπατούσαν μαζί στο κατάστρωμα ή καθότανταν και κουβεντιάζαν σε καμιά άκρη της γέφυρας.

Είχαμε αφήσει πίσω μας τη Μαδέρα, όταν κάποιο πρωί, καθώς διέσχίζα τη γέφυρα, έτυχε να περάσω κοντά από το ξενάρι αυτό και άκουσα την κυρία να λέει στον συνοδό της ενώ του έριχνε ένα προκλητικό βλέμμα.

—'Αν έφερτα στη θάλασσα, τι θα κάνατε;

—Θα έφερτα άμέσως γιά να σας σώσω.

—'Ω, το ήξερα ότι είστε γενναίος, απάντησε εκείνη και γέλασε.

Δεν έδωσα σημασία σ' αυτή τη κουβέντα, γιατί πολλά τα παράξενα άτομα κανείς όταν ταξιδεύει. 'Αλλά τη στιγμή που έφθασα στην άκρη της γέφυρας, έτυχε να κυττάζω κάτω. Κατάπληκτος, προτού καλά-καλά αντίληφω το σκοπό της, είδα τη κυρία να δρασκελίζει την κοπαστή και να ορίζεται στη θάλασσα. Μία φωνή άκουσσε!

—'Ανθρώποις στη θάλασσα!

Άμέσως σταμάτησα τις μηχανές του πλοίου και διάταξα να κατε-

βασθή μία βάρκα στη θάλασσα. Καθώς έτοξεα να βεβαιωθώ ότι εκτελούνται ή διαταγές μου, είδα να περνά σάν βέλος μπροστά στα μάτια μου, ένας άνδρας με ναυτική στολή και να περτά στη θάλασσα. Ήταν ο δεύτερος αξιοματις του πλοίου, ο Μπαγκουαί, ο οποίος είχε ριχτεί στο νερό από τη γέφυρα της πρώτης. Είπε μάλιστα, θαύμα πως δεν παρέρθηκε από την έλικα, ή οποία γύριζε ακόμα. Πέρα στη θάλασσα διέκρινα ένα κεφάλι γυναικός. Κολυμπούσε πίσω από το πλοίο μας με μεγάλη ήρεμια.

Μέσα στη σύγχυση της στιγμής, είχα ξεχάσει το γιαντρός, όταν έαφνικά, είδα να σαφραλώνει στα κελιά! Του φώναξα, αλλά την ίδια στιγμή βούτηξε κι' αυτός στη θάλασσα. Το πλοίο προχωρούσε ακόμα άρρα και έτσι σε λίγο ο γιαντρός βρισκόταν άρκετά μακριά.

Στο μεταξύ ή βάρκα που είχαμε ρίξει προχωρούσε και δεν άργησε να φθάσει τον χαμικό 'Ασκληπιάδη, ο οποίος με κόπο συγκρατιόταν ακόμα στην επιράνεια.

Ο ναυκλίκος τον άρπαξε από το γαζά και τον έριξε σάν κοινάκι μέσα στη βάρκα. 'Εκεί έμεινε ζωντανός, μισολιπόθυμος, μουρμούριζοντας ότι διακινδύνευε τη ζωή του γιά να σώσει μία γυναίκα. 'Αλλά κανείς δεν τον πρόσεξε.

Κάθε τόσο γύριζε και κύτταζε προκλητικά...

Μπροστά τους, ο αξιοματις κι' ή γυναίκα εξακολουθούσαν να κολυμπούν γερά. Ήταν όλοαυτοί ότι ή γυναίκα άπομακρύνονταν επιτηδες από τον αξιοματις. Κάθε τόσο γύριζε και τον κύτταζε προκλητικά, κι' εξακολουθούσε να κολυμπά. Διέκρινα τα μπρούτζινα που έλαμπαν σε αυτή της. Τέλος, ο Μπαγκουαί, όταν είδε ότι ή βάρκα πλησίαζε, σταμάτησε. Ήταν τρομερά φουρκισμένος τη στιγμή που ο ναυκλίκος τον βοήθησε ν' ανεβή στη βάρκα.

—Ευχαρίστος θά της έστριβα το λαβύγγι γούλιες ο Μπαγκουαί. Μ' έκανε κορόιδο!.. Διαβολομυαίκα!

Η βάρκα εξακολούθησε το κυνήγι. Μπροστά τους ή γυναίκα κολυμπούσε παιχνιδιάρικα. Οι ναυτες αναγκάστηκαν να βάλουν τα δυνατά τους γιά να τη φθάσουν. Όταν τέλος ή βάρκα πλησίασε, εκείνη άρνήθηκε να τη βοηθήσουν. 'Ανάλαφρη και εδύναστη σαφώς έωσε μόνη της στη βάρκα.

—Μίστερο Μπαγκουαί—είπε με το γοητευτικό χαμόγελό της—σας ευχαρίστησά που ριχτήκατε στο νερό γιά να με σώσετε. Ήταν εθελοντικό και γενναίο εκ μέρους σας, αλλά

δεν άξιζε τον κόπο. 'Αν δεν ήμουν τόσο δυνατή κολυμβήτρια μπορούσατε να μου φανήτε χρήσιμος. 'Οσο γι' αυτόν τον γελοίο—είπε περιφρονητικά δείχνοντας το γιαντρός—δεν άξιζει να λέγεται άνδρας. Φαντασθήτε ότι κανήθηκε ότι θά με σώσει αν έφερτα στη θάλασσα...

Όταν επέστρεψαν στο πλοίο ο πλοίαρχος κύτταξε άσπρηά την ιδιότροπη επιβάτιδα και διάταξε μία χαμιάρα.

—Συνόδευε την κυρία στη χαμπίνα της και κλειδώσε την εκεί!

Η κυρία γύρισε, άγριοκύνταζε τον πλοίαρχο και περήφανα είπε:

—Δεν έχετε το δικαίωμα να με κλειδώσετε. 'Αρνούμαι να πάω στη χαμπίνα μου!

Άμέσως όμως άλλαξε ύφος, χαμογέλασε προσχαρ, ευχαρίστησε τον πλοίαρχο και του ζήτησε συγνώμη γιά την άναστασι που είχε προκαλέσει και με γλυκό τρόπο είπε στην χαμιάρα:

—'Ελα, Σεραφίνα, πάμε μαζί στη χαμπίνα μου.

Μου μ' ένα: 'Μπαρόβο'.

Εκείνη γύρισε, μάς κύτταξε μ' άδιαφορία και προχώρησε στη γέφυρα.

—Μά την πίστι μου αυτή ή γυναίκα είνε σωστή ακροβάτις! Είπε κι' ο Μπαγκουαί.

—Είμαι περίεργος να δω τι άλλο θά σοφιστή άκόμα; 'Οποσδήποτε πρέπει ν' αναφερθώ στον πλοίαρχο...

Ο Μπαγκουαί έφυγε. Μετά δέκα λεπτά ο πρώτος χαμάρτος άνέβηκε στη γέφυρα. Φαινόταν στενοχωρημένος γιατί είχε διαταχθή να πείσει τη γυναίκα να τον ακολουθήσει και να επιστρέψει στην χαμπίνα της. Εκείνη όμως με το κεφάλι ψηλά, πέρασε δίπλα του και προσποιηθήκε πως δεν τον είχε δει. Αυτό, δυσανασχώντας επέμεινε και άποφασιστικά στάθηκε μπροστά της και την έμπόδισε να προχωρήσει.

—Πώς; Τολμάς γελοίο;—φώναξε εκείνη κι' έπειδή ο χαμάρτος άκούμπησε το χέρι του απάνω στο μπράτσο της, τον έδωσε μία γερή γροθιά κατάστηθα που τον τινάξε πέρα και κύλισε στο δάπεδο. Από άλλοι χαμάρτοι, οι οποίοι είχαν παρακολουθήσει από μακριά τη σκηνή, έσπευσαν να βοηθήσουν τον συνάδελφό τους να σηκωθεί. Κατόπιν δέ πλησίασαν οι τρεις μαζί. Εκείνη τους κύτταζε περιφρονητικά.

—Πάρτε αυτές τις άηδίες—τους διάταξε—και στείλτε μου την χαμιάρα.

Σε λίγο, ή χαμιάρα, μία εδύναμη γυναίκα με την άσπρη ποδιά της πλησίασε ασπασίμενη.

Η επιβάτις της χαμογέλασε, και της είπε:

—Ξέρεις, Σεραφίνα, όταν με κλειδώσεις, έξωσες να στερεώσεις τον φεγγίτη. 'Ο καπετάνιος θά δώσω βέβαια μαζί μου, αλλά δεν μπόρεσα ν' αντίσταθώ στον πειρασμό. 'Οποσδήποτε ήταν περικότο να στείλετε τους χαμάρτους να μ' ένοχλήσουν. 'Αν θέλω τους περικότο πέρα στη στιγμή... Τό ξέρουν καλά!

Η δύο γυναίκες άπομακρύνθηκαν κουβεντιάζοντας φίλτα. Έμεις οι άνδρες, κυταχθήκαμε μ' άπορία και έπιστρέψαμε στις δουλειές μας.

Τό ταξίδι μας εξακολούθησε κανονικό χωρίς άλλο επεισόδιο. 'Ο καιρός ήταν θαυμάσιος κι' ή θάλασσα ήρεμη. Κάποιο πρωί μίληκα τέλος στα στενά της Μάγχης. Μπροστά μας διακρινόταν ή νήσος του Ουάιτ και σε λίγο φθάσαμε στα νερά του Σαουθάμπτον. 'Ο πλοίσις μάς ώδηγησε στη θέσι μας στην αποβάθρα.

Τό ταξίδι μας είχε τελειώσει. 'Από τη γέφυρα παρακολουθήσαμε την αποβίβα των επιβατών. Μεταξύ αυτών, ξεχώριζε ή ύψηλη σιλουέτα της επιβάτιδος της—δεν τρέφω δέσους.

Σάν πάτησε στη ξηρά γύρισε και μάς άποχαιρέτησε με μία κίνηση του χεριού της. 'Ο ήλιος έπεφτε απάνω της και έκανε τα μπρούτζινα σ' αυτή της να λαμποκοπούν. Νόμιζα πως δεν θά την ξανάβλε-

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η καθαριότης των 'Εβραίων

—Αυτός ο Δαβίδ είνε ένας μεγάλος τερατολόγος.

—Γιατί;

—Γιατί... Γιατί, απλούστατα, λέει σ' όλο τον κόσμο πως κάνει ένα μπάνιο τη βδομάδα!...

Και πάλι ή καθαριότης

—'Ο Καν συναντάει στο δρόμο τον Μπλουμ και τον ρωτάει:

—'Από πού έρχεσαι, φίλε μου;

—'Από το μπάνιο.

—'Αλλού αυτό!... Πές μου την αλήθεια...

—Μά σου τ' ορκίζομαι πως λέω την αλήθεια... Έκανα σήμερα το πρωί μία πρώτης τάξεως δουλειά και κέρδισα πενήντα χιλιάδες φράγκα... Και ξέρεις... καμιά φορά δεν ξέρει κανείς τί κάνει απάνω στη χαρά του...

—'Ο νεόπλουτος Μπλουμ θέλει να παντρευτεί την κόρη του. Πηγαίνει λοιπόν σ' ένα πρακτορείο γάμων και λέει στο διευθυντή του:

—Θέλω να μου βρής ένα πα ποτέ πειά. Κι' όμως είχα λάθος.

Λίγες μέρες κατόπιν, βγήκα στην ξηρά μαζί με τον Μπαγκουαί. Πήγαμε σ' ένα μουσείο—χώλλε γιά να περάσουμε τη βραδιά μας. Η παρτίσις είχε άρχισει. Ψηλά, πάνω από τη γεμάτη κόσμο αίθουσα, μία γυναίκα μ' ένα μαγικό χιτώνα χρώματος, αιώρειτο σ' ένα μονότρονο. Δύο μονόπετρα μπρούτζινα λαμποκοπούσαν παιχνιδιάρικα σ' αυτή της. Κάτω στο κέντρο της αίθουσής υπήρχε μία μεγάλη γυάλινη δεξαμενή.

Σαφηνά, ή γυναίκα άφισε το μονότρονο και βούτηξε στο νερό. Τό πειδίσιο, εδύναστο σώμα της πέρασε μπροστά μας σάν σάντα και άμέσως κατόπιν την είδαμε να κολυμπάει με άφραση χαρά, σωστή σιγή, μέσα στο νερό της γυάλινης δεξαμενής.

—Αυτή είνε!—φώναξε ο Μπαγκουαί κατάπληκτος. Έγώ κύτταζα περίεργος τό πρόγραμμα που κρατούσε στο χέρι μου. Είδα ότι ή τολήρη ακροβάτις άναγορεύονταν στο πρόγραμμα ως Μις 'Εστεράντα, ή Σειρήνα της θάλασσας!

—'Ακριβώς, κύριε Κλάιν, το δ' απαντάει ο 'Ισαάκ, έχω δ' όρεξη για μία πρώτης τάξεως γύφη γιά σας. Πρόκειται γιά τη δεσπο-

γαμπρό γιά την κόρη μου. Δεν είνε ανάγκη να είνε πλούσιος, γιατί ή κόρη μου έχει άρκετά χρήματα... Ούτε και πολύ έξυπνος να είνε, γιατί ή κόρη μου είνε άρκετά έξυπνη. 'Επίσης δεν άξιζει τον κόπο να είνε όρατός, γιατί ή κόρη μου είνε πραγματική καλλονή... Τέλος πάντων, μπορεί να μην έχη κανένα χάρισμα, γιατί ή κόρη μου έχει όλα τα χαρίσματα... 'Ο μόνος όρος είνε γάνε... τίμιος!...

—'Ο Σολομών γυρίζει το μεσημέρι στο σπίτι του και λέει στην γυναίκα του:

—Ροζαλία, προσκάλεσα το φίλο μου το Μωυσή να φάνε μαζί μας.

—Μά, είσαι τρελός, Σολομών; Σήμερα βρήκες να τον προσκαλέσης; 'Η δηπρέτρια μάς έφυγε το πρωί, τα παιδιά πλάγιασαν, γιατί είνε άρρωστα και περιμένω από στιγμή σε στιγμή τη μητέρα μου.

—Μά, ακριβώς, γι' αυτό τον προσκάλεσα.

—Γιατί;... Εν καταλαβαίνω.

—Θέλω να τον κάνω τ' άδελφό μου ή οικογενειακή ζωή.

—'Ο ήλιος θέλει να παντρευτεί.

—'Ο νεαρός Κλάιν πηγαίνει στον συμπατριώτη του 'Ισαάκ Μέγερ, που διευθύνει ένα πρακτορείο γάμων και το άνακοινώνει την άποφασί του να παντρευτεί.

—Μά, ακριβώς, γι' αυτό τον προσκάλεσα.

—Γιατί;... Εν καταλαβαίνω.

—Θέλω να τον κάνω τ' άδελφό μου ή οικογενειακή ζωή.

—'Ο ήλιος θέλει να παντρευτεί.

—'Ο νεαρός Κλάιν πηγαίνει στον συμπατριώτη του 'Ισαάκ Μέγερ, που διευθύνει ένα πρακτορείο γάμων και το άνακοινώνει την άποφασί του να παντρευτεί.

—Μά, ακριβώς, γι' αυτό τον προσκάλεσα.

—Γιατί;... Εν καταλαβαίνω.

—Θέλω να τον κάνω τ' άδελφό μου ή οικογενειακή ζωή.

—'Ο Μπλουμ κάνει τον περικότο του στην παραλία της Νίκαιας και κάθε τόσο άνα σ' εν ά να βραδιά. Ένας άλλος φίλος του τον συναντάει και τον ρωτάει:

—Κύριε Μπλουμ, μου φαίνεστε μελαγχολικός. Τι έχετε;

—'Ω! Κύριε, άναστενάζει ο 'Εβραίος. Νά, σ' αυτό έδω το μέρος πνίγθηκε ή πρώτη μου γυναίκα, ενώ έκανε το μπάνιο της...

—'Ω! Έσχάστε πειά αυτή τη θλιβερή ιστορία! Λέει ο φίλος με τόνο παρηγορητικό. Έχετε τώρα άλλη γυναίκα; 'Ωραία, έξυπνη, θαρραλέα...

—Αυτό είνε αλήθεια... άπανταί ο Μπλουμ με όφους συντηγμένο. Μονάχα ποτέ αλή δεν θέλει να κάνει μπάνιο!...

—'Ω! Έσχάστε πειά αυτή τη θλιβερή ιστορία! Λέει ο φίλος με τόνο παρηγορητικό. Έχετε τώρα άλλη γυναίκα; 'Ωραία, έξυπνη, θαρραλέα...

—Αυτό είνε αλήθεια... άπανταί ο Μπλουμ με όφους συντηγμένο. Μονάχα ποτέ αλή δεν θέλει να κάνει μπάνιο!...

—'Ω! Έσχάστε πειά αυτή τη θλιβερή ιστορία! Λέει ο φίλος με τόνο παρηγορητικό. Έχετε τώρα άλλη γυναίκα; 'Ωραία, έξυπνη, θαρραλέα...

—Αυτό είνε αλήθεια... άπανταί ο Μπλουμ με όφους συντηγμένο. Μονάχα ποτέ αλή δεν θέλει να κάνει μπάνιο!...

—'Ω! Έσχάστε πειά αυτή τη θλιβερή ιστορία! Λέει ο φίλος με τόνο παρηγορητικό. Έχετε τώρα άλλη γυναίκα; 'Ωραία, έξυπνη, θαρραλέα...

—Αυτό είνε αλήθεια... άπανταί ο Μπλουμ με όφους συντηγμένο. Μονάχα ποτέ αλή δεν θέλει να κάνει μπάνιο!...

—'Ω! Έσχάστε πειά αυτή τη θλιβερή ιστορία! Λέει ο φίλος με τόνο παρηγορητικό. Έχετε τώρα άλλη γυναίκα; 'Ωραία, έξυπνη, θαρραλέα...

—Αυτό είνε αλήθεια... άπανταί ο Μπλουμ με όφους συντηγμένο. Μονάχα ποτέ αλή δεν θέλει να κάνει μπάνιο!...

—'Ω! Έσχάστε πειά αυτή τη θλιβερή ιστορία! Λέει ο φίλος με τόνο παρηγορητικό. Έχετε τώρα άλλη γυναίκα; 'Ωραία, έξυπνη, θαρραλέα...

—Αυτό είνε αλήθεια... άπανταί ο Μπλουμ με όφους συντηγμένο. Μονάχα ποτέ αλή δεν θέλει να κάνει μπάνιο!...

—'Ω! Έσχάστε πειά αυτή τη θλιβερή ιστορία! Λέει ο φίλος με τόνο παρηγορητικό. Έχετε τώρα άλλη γυναίκα; 'Ωραία, έξυπνη, θαρραλέα...

—Αυτό είνε αλήθεια... άπανταί ο Μπλουμ με όφους συντηγμένο. Μονάχα ποτέ αλή δεν θέλει να κάνει μπάνιο!...

—'Ω! Έσχάστε πειά αυτή τη θλιβερή ιστορία! Λέει ο φίλος με τόνο παρηγορητικό. Έχετε τώρα άλλη γυναίκα; 'Ωραία, έξυπνη, θαρραλέα...

—Αυτό είνε αλήθεια... άπανταί ο Μπλουμ με όφους συντηγμένο. Μονάχα ποτέ αλή δεν θέλει να κάνει μπάνιο!...

—'Ω! Έσχάστε πειά αυτή τη θλιβερή ιστορία! Λέει ο φίλος με τόνο παρηγορητικό. Έχετε τώρα άλλη γυναίκα; 'Ωραία, έξυπνη, θαρραλέα...

—Αυτό είνε αλήθεια... άπανταί ο Μπλουμ με όφους συντηγμένο. Μονάχα ποτέ αλή δεν θέλει να κάνει μπάνιο!...

—'Ω! Έσχάστε πειά αυτή τη θλιβερή ιστορία! Λέει ο φίλος με τόνο παρηγορητικό. Έχετε τώρα άλλη γυναίκα; 'Ωραία, έξυπνη, θαρραλέα...

—Αυτό είνε αλήθεια... άπανταί ο Μπλουμ με όφους συντηγμένο. Μονάχα ποτέ αλή δεν θέλει να κάνει μπάνιο!...

—'Ω! Έσχάστε πειά αυτή τη θλιβερή ιστορία! Λέει ο φίλος με τόνο παρηγορητικό. Έχετε τώρα άλλη γυναίκα; 'Ωραία, έξυπνη, θαρραλέα...

—Αυτό είνε αλήθεια... άπανταί ο Μπλουμ με όφους συντηγμένο. Μονάχα ποτέ αλή δεν θέλει να κάνει μπάνιο!...

—'Ω! Έσχάστε πειά αυτή τη θλιβερή ιστορία! Λέει ο φίλος με τόνο παρηγορητικό. Έχετε τώρα άλλη γυναίκα; 'Ωραία, έξυπνη, θαρραλέα...

—Αυτό είνε αλήθεια... άπανταί ο Μπλουμ με όφους συντηγμένο. Μονάχα ποτέ αλή δεν θέλει να κάνει μπάνιο!...

—'Ο Μπλουμ κάνει τον περικότο του στην παραλία της Νίκαιας και κάθε τόσο άνα σ' εν ά να βραδιά. Ένας άλλος φίλος του τον συναντάει και τον ρωτάει:

—Κύριε Μπλουμ, μου φαίνεστε μελαγχολικός. Τι έχετε;

—'Ω! Κύριε, άναστενάζει ο 'Εβραίος. Νά, σ' αυτό έδω το μέρος πνίγθηκε ή πρώτη μου γυναίκα, ενώ έκανε το μπάνιο της...

—'Ω! Έσχάστε πειά αυτή τη θλιβερή ιστορία! Λέει ο φίλος με τόνο παρηγορητικό. Έχετε τώρα άλλη γυναίκα; 'Ωραία, έξυπνη, θαρραλέα...

—Αυτό είνε αλήθεια... άπανταί ο Μπλουμ με όφους συντηγμένο. Μονάχα ποτέ αλή δεν θέλει να κάνει μπάνιο!...

—'Ω! Έσχάστε πειά αυτή τη θλιβερή ιστορία! Λέει ο φίλος με τόνο παρηγορητικό. Έχετε τώρα άλλη γυναίκα; 'Ωραία, έξυπνη, θαρραλέα...

—Αυτό είνε αλήθεια... άπανταί ο Μπλουμ με όφους συντηγμένο. Μονάχα ποτέ αλή δεν θέλει να κάνει μπάνιο!...

—'Ω! Έσχάστε πειά αυτή τη θλιβερή ιστορία! Λέει ο φίλος με τόνο παρηγορητικό. Έχετε τώρα άλλη γυναίκα; 'Ωραία, έξυπνη, θαρραλέα...

—Αυτό είνε αλήθεια... άπανταί ο Μπλουμ με όφους συντηγμένο. Μονάχα ποτέ αλή δεν θέλει να κάνει μπάνιο!...

—'Ω! Έσχάστε πειά αυτή τη θλιβερή ιστορία! Λέει ο φίλος με τόνο παρηγορητικό. Έχετε τώρα άλλη γυναίκα; 'Ωραία, έξυπνη, θαρραλέα...

—Αυτό είνε αλήθεια... άπανταί ο Μπλουμ με όφους συντηγμένο. Μονάχα ποτέ αλή δεν θέλει να κάνει μπάνιο!...

—'Ω! Έσχάστε πειά αυτή τη θλιβερή ιστορία! Λέει ο φίλος με τόνο παρηγορητικό. Έχετε τώρα άλλη γυναίκα; 'Ωραία, έξυπνη, θαρραλέα...

—Αυτό είνε αλήθεια... άπανταί ο Μπλουμ με όφους συντηγμένο. Μονάχα ποτέ αλή δεν θέλει να κάνει μπάνιο!...

—'Ω! Έσχάστε πειά αυτή τη θλιβερή ιστορία! Λέει ο φίλος με τόνο παρηγορητικό. Έχετε τώρα άλλη γυναίκα; 'Ωραία, έξυπνη, θαρραλέα...

—Αυτό είνε αλήθεια... άπανταί ο Μπλουμ με όφους συντηγμένο. Μονάχα ποτέ αλή δεν θέλει να κάνει μπάνιο!...

—'Ω! Έσχάστε πειά αυτή τη θλιβερή ιστορία! Λέει ο φίλος με τόνο παρηγορητικό. Έχετε τώρα άλλη γυναίκα; 'Ωραία, έξυπνη, θαρραλέα...

—Αυτό είνε αλήθεια... άπανταί ο Μπλουμ με όφους συντηγμένο. Μονάχα ποτέ αλή δεν θέλει να κάνει μπάνιο!...

—'Ω! Έσχάστε πειά αυτή τη θλιβερή ιστορία! Λέει ο φίλος με τόνο παρηγορητικό. Έχετε τώρα άλλη γυναίκα; 'Ωραία, έξυπνη, θαρραλέα...

—Αυτό είνε αλήθεια... άπανταί ο Μπλουμ με όφους συντηγμένο. Μονάχα ποτέ αλή δεν θέλει να κάνει μπάνιο!...

—'Ω! Έσχάστε πειά αυτή τη θλιβερή ιστορία! Λέει ο φίλος με τόνο παρηγορητικό. Έχετε τώρα άλλη γυναίκα; 'Ωραία, έξυπνη, θαρραλέα...

—Αυτό είνε αλήθεια... άπανταί ο Μπλουμ με όφους συντηγμένο. Μονάχα ποτέ αλή δεν θέλει να κάνει μπάνιο!...

—'Ω! Έσχάστε πειά αυτή τη θλιβερή ιστορία! Λέει ο φίλος με τόνο παρηγορητικό. Έχετε τώρα άλλη γυναίκα; 'Ωραία, έξυπνη, θαρραλέα...

—Αυτό είνε αλήθεια... άπανταί ο Μπλουμ με όφους συντηγμένο. Μονάχα ποτέ αλή δεν θέλει να κάνει μπάνιο!...

—'Ω! Έσχάστε πειά αυτή τη θλιβερή ιστορία! Λέει ο φίλος με τόνο παρηγορητικό. Έχετε τώρα άλλη γυναίκα; 'Ωραία, έξυπνη, θαρραλέα...

—Αυτό είνε αλήθεια... άπανταί ο Μπλουμ με όφους συντηγμένο. Μονάχα ποτέ αλή δεν θέλει να κάνει μπάνιο!...

—'Ω! Έσχάστε πειά αυτή τη θλιβερή ιστορία! Λέει ο φίλος με τόνο παρηγορητικό. Έχετε τώρα άλλη γυναίκα; 'Ωραία, έξυπνη, θαρραλέα...

ΕΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ

Η Ζινέττα Λωράν ήταν πάρα πολύ στενοχωρημένη. Μπορεί να τη κανείς ιάμισια πώς έριχνόταν σε απελπιστική θέσι. Ο Φρένι, ο φίλος της, αυτός ο άμορφος νέος, που φαινόταν τόσο τραγικά ξαλωμένος μαζί της και της φερόταν τόσο καλά και τόσο λογικά, της έκανε άπιστες. Και με πόσην, για την αγάπη του Θεού! Μ' εκείνη την άνοστη Φλόρα, με τα ξανθοπράσινα μαλλιά, μ' εκείνο το τέρας, μ' εκείνη την άνοστη χήνα, που ήταν ωστόσο -τί περιεργο!- κι' η πιο υγιεινή γυναίκα του κόσμου.

Από τη στιγμή λοιπόν που η Ζινέττα βεβαίωθηκε ότι ο Φρένι την άπατοσε με τη Φλόρα, έπαρε άμεσως να κλαίει. Έπεσε άπλωτο στο μυρωμένο τιβάκι της, έκρινε το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της κι' άρχισε να συλλογίζεται με απόγνωση:

— Θεέ μου! Πόσο είμαι δυστυχισμένη! "Α!... Να μ' απατήση, έμένα, που τον αγαπούσα τόσο πολύ! "Οχι, όχι! Δεν μπορώ πια να ζήσω! Καλύτερα να πεθάνω! Ναι!... Καλύτερα ν' αυτοκτονήσω...

Αυτή η ιδέα του θανάτου πέρασε σαν αστραπή από το νου της. Το πρωί ακόμα είχε διαβάσει στις εφημερίδες ότι η χαριτωμένη Λουλού Σαμπέν, μια από τις ωραιότερες χορεύτριες της Μονμάρτρης, είχε αυτοκτονήσει μ' ένα ναρκωτικό. Με τον ίδιο τρόπο άλλωστε είχαν πάει στον άλλο κόσμο, λίγες μέρες πριν, δυο από τις πιο θελκτικές θεατρίνες των βουλεβάρτων. Γιατί λοιπόν να μη πεθάνω κι' αυτή με τον ίδιο τρόπο;

Η γυναίκες, καθώς ξέρετε, μιμούνται πιστά τις γυναίκες. Από η Λουλού Σαμπέν κι' η άλλες θεατρίνες είχαν πάρει μια ισχυρή δόση ναρκωτικού και την άλλη μέρα όλες ή εφημερίδες θα έγραφαν τη δραμα-

τική αυτοκτονία της και θα δημοσιεύανε τη φωτογραφία της. Έτσι ο Φρένι, ο άπιστος, θα τραελαινόταν από τις τύψεις του.

Σηκώθηκε λοιπόν, πέρασε στο «μπουντουάρ» της, έβαψε σοφά το όχρo και λυπημένο πρόσωπό της διάλεξε το πιο άμορφο καπέλλο της, έριξε μια τελευταία ματιά στον θρόνιστο και βγήκε στο δρόμο.

Α! Τι όμορφο που ήταν ο καιρός! Ο ήλιος λάμπανε τη μέρα κι' ο ουρανός είχε ένα τρυφερό ανοιξιάτικο χρώμα. Η Ζινέττα, αναστενάζοντας πικρά κι' ύστερα υπήνεμο στο πρώτο φαρμακείο που βρήκε μπροστά της. Την ίδια στιγμή όμως μίλησε από πάνω της κι' ένας άμορφος κι' ζωηρός νέος. Ήταν ο ίδιος που την παρακολουθούσε από ω-

στίνε καλύτερος απ' όλα τα ναρκωτικά του κόσμου!

Η Ζινέττα ούτε κατάδεχτηκε ν' απαντήσει στον αδιάκριτο που ανακατευόταν στις ξένες υποθέσεις. Έχωσε το σωληνάριο του βερναλ στη τσάντα της, έριξε μια περιφρονητική ματιά στο νέο και βγήκε από το φαρμακείο.

Δεν είχε κάνει όμως ούτε δέκα βήματα, όταν τον ένοιωσε πάλι κοντά της.

— Δεσποινίς, ακούστε με, της είπε, αυτά τα ναρκωτικά που παίρνετε δεν σας κάνουν καθόλου καλό. Μα νά, για να κινιάξετε τι όμορφο καιρός που είναι σήμερα... Παίρνει κανείς ναρκωτικά, όταν ή ζωή μας χαμογελάει με τόση τρυφερότητα; Ελάτε μαζί μου, κάνετε μου τη χάρη ν' αναπνεύσετε λίγο καθαρό αέρα

...έβαψε σοφά το όχρo και λυπημένο πρόσωπό της...

ρα. Μα η Ζινέττα δεν είχε πια το νου της στις άποπτες περιπέτειες του δρόμου. Συλλογιζόταν διαρκώς τον θάνατο.

— Τι επιθυμείτε, δεσποινίς; Τη ρώτησε ο φαρμακοποιός.

Η Ζινέττα πήρε ένα τραγικό τόνο και του είπε:

— Ένα ναρκωτικό, παρακαλώ!

Δίπλα της όμως ακούστηκε άμεσως μια εύθυμη φωνή:

— Θέλετε να πάρετε ένα ναρκωτικό, δεσποινίς, στην ηλικία σας; Δεν μπορείτε να κοιμηθείτε; Και μεταχειρίζεστε ναρκωτικά; Μα δεν κάνετε καλά! Είμαι βέβαιος: πως αποφεύγετε τα πόδια... Ακούστε με, ένας όμορφος περίπατος στο δάσος της Βουλώνης

— Είμαι βέβαιος πως ο περίπατος σας ανοίξει την όρεξή. Της είπε ο σύντροφός της. Πάμε να φάμε...

Η Ζινέττα δεν μπορούσε, δεν ήθελε πια να διαμαρτυρηθεί. Ο νέος φώναξε ένα ταξί και την πήγε σ' ένα απόμερο και συμπαθητικό εστιατόριο, στις όχθες της λίμνης, περιφωμένο για τη νόστιμη κουζίνα του.

Η μελλοθάνατη τότε τήμησε τα διάφορα φαγητά, ήπιε άρκετο κρασί, μερικά λικέθ και τέλος δυο υπέροχα κοκτέιλ. Ήταν τώρα εύθυμη, μ' ένα γλυκό υδίνιο χρώμα στο πρόσωπο και με το χαμόγελο στο χέλι.

Δεν υπορῶ να σας αφήσω να γυρίσετε μονάχη στο σπίτι. Επιτρέψτε μου να σας συντροφεύω ως εκεί.

Η Ζινέττα Λωράν δεχτηκε. Δεν ήξερε πια πού ήταν και τί έκανε. Ήξερε μονάχα ότι ή ζωή ήταν άμορφη!

Κι' έτσι όταν σ' ένα τρανταγμα του αυτοκινήτου που την πήγαγε στο σπίτι της βρέθηκε σ' ην αγκαλιά του άμορφου νέου, ένοιωσε μ' ένα ξαφνική εδχαρίστηση τα δροσερά χέλια του πάνω στα δικά της.

Η Ζινέττα Λωράν δεν κοιμήθηκε παρά μονάχα τα εξημερώματα, πάνω στο στήθος του φίλου της. Ένα γλυκό λάγερμα νόστιμο όλες τις αισθήσεις της. Και το βέρον λ' έμεινε άρρησιμολογήτο, μέσα στη νύκτα της. Η Ζινέττα είχε καταλάβει πια πως ο έρωτας ήταν πιο γλυκός από τον θάνατο.

Και μήπως νομίζετε ότι τα ναρκωτικά; Της απάντησε εκείνος.

Η Ζινέττα σιγά-σιγά άρχισε να υποχωρεί, δίχως να ξέρει κι' αυτή γιατί, και ακού-

γοντας τον άμορφο νέο, τραβούσε άσυναίσθητα μαζί του για το δάσος της Βουλώνης. Μια στιγμή τέλος χαμογέλασε καθώς άκουσε κάποιο άστείο του. Και ξέρετε πως όποιος γελάει αποπλίζεται. Έπειτα, μήπως δεν μπορούσε να περιμένη ως το βράδυ για ν' αυτοκτονήσει; Πούος την έβίαζε;

Ο νέος ήταν εύγενής, διακριτικός, ευχάριστος. Το δάσος ενδιέφερε από τις ανοιξιάτικες μυρωδιές. Τα πουλιά κελαηδούσαν ολόχαρα. Μια ήδονική νύκτα ήταν διάχυτη στη φωτεινή αμόσφαιρα. Ο ήλιος σιγά-σιγά έβγρε στη δύση.

— Είμαι βέβαιος πως ο περίπατος σας ανοίξει την όρεξή. Της είπε ο σύντροφός της. Πάμε να φάμε...

Η Ζινέττα δεν μπορούσε, δεν ήθελε πια να διαμαρτυρηθεί. Ο νέος φώναξε ένα ταξί και την πήγε σ' ένα απόμερο και συμπαθητικό εστιατόριο, στις όχθες της λίμνης, περιφωμένο για τη νόστιμη κουζίνα του.

Η μελλοθάνατη τότε τήμησε τα διάφορα φαγητά, ήπιε άρκετο κρασί, μερικά λικέθ και τέλος δυο υπέροχα κοκτέιλ. Ήταν τώρα εύθυμη, μ' ένα γλυκό υδίνιο χρώμα στο πρόσωπο και με το χαμόγελο στο χέλι.

Δεν υπορῶ να σας αφήσω να γυρίσετε μονάχη στο σπίτι. Επιτρέψτε μου να σας συντροφεύω ως εκεί.

Η Ζινέττα Λωράν δεχτηκε. Δεν ήξερε πια πού ήταν και τί έκανε. Ήξερε μονάχα ότι ή ζωή ήταν άμορφη!

Κι' έτσι όταν σ' ένα τρανταγμα του αυτοκινήτου που την πήγαγε στο σπίτι της βρέθηκε σ' ην αγκαλιά του άμορφου νέου, ένοιωσε μ' ένα ξαφνική εδχαρίστηση τα δροσερά χέλια του πάνω στα δικά της.

Η Ζινέττα Λωράν δεν κοιμήθηκε παρά μονάχα τα εξημερώματα, πάνω στο στήθος του φίλου της. Ένα γλυκό λάγερμα νόστιμο όλες τις αισθήσεις της. Και το βέρον λ' έμεινε άρρησιμολογήτο, μέσα στη νύκτα της. Η Ζινέττα είχε καταλάβει πια πως ο έρωτας ήταν πιο γλυκός από τον θάνατο.

Και μήπως νομίζετε ότι τα ναρκωτικά; Της απάντησε εκείνος.

Η Ζινέττα σιγά-σιγά άρχισε να υποχωρεί, δίχως να ξέρει κι' αυτή γιατί, και ακού-

ΖΑΝ ΝΤΟΡΣΕΝ

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Τους συνήντησε στο δρόμο, λίγα μέτρα έξω από την έπαυλή μου.

Η καλογορή, ή καλή εκείνη και πιστή μου σύντροφος, έπεσε επάνω μου με δάκρυα... Την έσφιξα στην αγκαλιά μου και την ήσυχασα...

Έκείνη τη νύκτα πετάχτηκα πολλές φορές απ' το κρεβάτι μου, βλέποντας στ' όνειρό μου τον κ. Φρενιέρ.

Το άλλο πρωί ήμουν τόσο κουρασμένη από την πορεία, ώστε στάθηκε αδύνατο να σηκωθώ τη συνήθισμένη ώρα απ' το κρεβάτι μου.

Ήθελα να μείνω ακόμα ξαπλωμένη σε μια ήδονική νύκτα, σ' ένα ξεκούρασμα της ψυχής και του σώματός μου, για να μπορώ πιά ζώηρά ν' αναπολώ όλες τις έντυπώσεις της προηγούμενης ημέρας, της έκδρομής εκείνης που είχα κάνει μόνη μου στο βουνό...

Χρειάστηκε να περάσουν τρεις ημέρες για να συνέλθω τελείως απ' την κόπωση και από την ψυχική εκείνη άνωμαλία που μου είχαν αφήσει μέσα μου ή ανάμνησι της έκδρομής εκείνης...

Πέρασαν ακόμα μερικές ημέρες με την ίδια μονοτονία. Έξακολουθούσα τα λουτρά μου άνελλιπώς και τα βράδια μόνη στο δωμάτιό μου, σκεπτόμουν διαρκώς εκείνον, και μόνον εκείνον...

Η σκέψι μου, καθώς γύριζε στο Παρίσι, συγκεντρωνότανε διαρκώς κοντά του, σαν να μη υπήρχε στην πόλι αυτή κανένας άλλος γνωστός μου, έκτός από τον κ. Φρενιέρ.

Όσο περνούσε ο καιρός κι' ένοιωθα ότι ή ύγεια μου βελτιωνόταν κι' ότι ανέλαμβανα τις δυνάμεις μου, τόσο βλιβόμουν και για την απουσία του κ. Φρενιέρ από κοντά μου...

Γιατί, έλεγα, να μην είναι τώρα κι' αυτός, έδω, πλάι μου, να με βλέπει, να με παρακολουθί από κοντά, να βεβαιώνεται κάθε μέρα για την τόσο σύντομη θεραπεία μου... Ω! πόσο έπασχα, πόσο υπέφερα για την έλλειψι αυτή του κ. Φρενιέρ από το υπέροχο εκείνο μέρος που αυτός μου είχε υποδείξει και όπου τώρα ζούσα μόνη μου, έρημη, χωρίς την συντροφιά του!...

Θα ήθελα να γράψω ολόκληρες σελίδες για τη σκληρή εκείνη μοναξιά μου στο Ντούβ.

Θα ήθελα ν' αφιερώσω όλη μου τη ζωή, να τη θυσιάσω, για να μπορέσω να έκφρασώ ζωντανά τις στιγμές εκείνες που συλλογιζόμουν τον αγαπημένο μου και που ένοιωθα ότι, άλλοι μόνο, ήταν τόσο μακριά μου... τόσο πολύ μακριά μου...

Πόσο ένοιωθα την έλλειψι του ανθρώπου αυτού!

Στά λουτρά δεν έπληγαινα παρά μόνο τις ώρες και τις ημέρες που μου έλεγε ο γιατρός κ. Βιδάρ.

Ο σοφός αυτός καθηγητής, ο οποίος επί χρόνια πολλά διηύθυνε προσωπικώς τη λουτροθεραπεία στο Ντούβ, είχε αναλάβει όλη την επίβλεψη της πορείας της θεραπείας μου... Προσπαθούσα δε να πηγαίνω πάντοτε για λουτρά, την ώρα ακριβώς που μου άριζε ο γιατρός, κι' αυτό γιατί μ' ένω-

χλούσε πολύ και απέφευγα με κάθε τρόπο την άναμνησιν στην αίσθηση των λουτρών, όπου μαζευόντουσαν ένα σωρό έπισκέπται και λουόμενοι...

Ατυχώς, ένα πρωί, δεν μπορούσα να είμαι ακριβής στην ώρα μου, και αναγκάστηκα, έπειδή ο λουτήρας μου ήταν πιάσμενος—να περιμένω—δρακετή ώρα στο θάλαμο της άναμνησ, μέσα σ' ένα σωρό κόσμο που κι' αυτός περίμενε τη σειρά του. Στην αρχή κατακοκκίνισα όταν κάθησα στην καρέκλα μου.

Ήταν ή πρώτη φορά, ύστερα από μια τόσο μακριά περίοδο μονώσεως, που βρισκόμουν άναμεσα σε κόσμο. Με κυριεύσε ένα αίσθημα βαθειάς ντροπής. Προσπάθησα εν τούτοις να συγκρατήσω την ψυχραιμία μου, και να μη δείξω τίποτα από την ταραχή που βάραινε το στήθος μου...

Με δρῶναι από τρέμο μάτια κούταζα το φοιχτό φάντασμα

Δίπλα μου, λίγα μέτρα μακριά από την καρέκλα που είχα καθίσει, σε μια βαθειά πολυθρόνα, καθότανε ένας ηλικιωμένος κύριος, μαζί με δυο τρεις άλλους, στους οποίους μιλούσε διαρκώς.

Τον κύριο αυτό τον είχα ξαναϊδῆ πρό ήμερών, μου είχε κάνει δε άσχημη έντύπωσι το άπότομο παρουσιαστικό του και ή πολύ αντιπαθητική φυσιογνωμία. Φαινότανε στρατιωτικός, ασφαλώς, δε και οι άλλοι σύντροφοί του, θα ήσαν και αυτοί συνάδελφοί του.

Προσπαθούσα να μη κутτάζω προς το μέρος τους, μα ξαφνικά άκουσα τον άγνωστο αυτό κύριο να προφέρει το όνομα της πόλεως Χ. Στην όποια είχα περάσει τα νεανικά μου χρόνια πριν παντρευτώ τον κ. Σαβράν. Τόνομα της πόλεως αυτής μ' έκανε ν' ανατριχιάσω και χωρίς να το θέλω τέντωσα τ' αυτιά μου προς τα εκεί και πρόσεξα περισσότερο. Ο ηλικιωμένος κύριος είχε άρχισει να λέει στους συντρόφους του μια διήγηση, την όποια άκουσα ως το τέλος:

— Λοιπόν, φίλοι μου, έλεγε ο άγνωστος αυτός, ή πόλις Χ. που σας είπα είναι ένα από τα άραιότερα και τα πιο διασκεδαστικά μέρη που γνώρισα στη Γαλλία. Δυστυχώς όμως, εκεί μου συνέβη να χάσω μια μοναδική ευκαιρία στη ζωή μου, που ασφαλώς δεν θα την ξανάβρω πιά ποτέ.

Εκείνο το ξανθό κορίτσι, για το όποιο μου φαινόταν, σας έχω μιλήσει κι' άλλοτε, και που ζητούσε σώναι και καλά, την ευκαιρία να τα φτιάξω μαζί μου...

Ναι! Ναι! Δεν λέω καμιά υπερβολή, εκείνη με προκάλεσε πρώτη!

Μια ήμερα μάλιστα, την ώρα που βγαίναμε από την έκκληση, ενώ έβγαίναμε κι' αυτή με τους συγγενείς της, βρήκε άπτόσο την ευκαιρία να σταματήσει λίγο άπόμερα και να μου γνήσι να πάω από πίσω της, ως το σπίτι που έμεινε... Έγώ βέβαια δεν ήμουν κουτός να μη δεχθώ το κόρτε της... Έπειτα άίχες πολύ τον κόπο, γιατί ήτανε αληθινά μπιζουδάκι και από καλό σπίτι...

Ξανθεία, με όλομυρα γλυκά μάτια, και με μια ευγενικά έκφρασι στο πρόσωπο, έμοιαζε σαν αληθινή πριγκίπισσα!

Μα δυστυχώς ή δεν τα κατάφερα καλά, ή φαίνεται πως

δεν θα ήμουν, όσο πρέπει του χερσού στον έρωτά της...

«Λίγες βδομάδες αργότερα και πριν ακόμα κατορθώσω να γνωρίσω καλά μαζί της, οι γονείς της την πάντρεψαν με κάποιον παρισινό, ανώτερο δικαστικό, αν δεν απατώμαι, ο οποίος μετά τους γάμους των, την έπηρεε μαζί του κι' έφυγαν για το Παρίσι».

«Δεν φαντάζεσθε την ταραχή μου, τι υπέφερα τότε...»

«Έκανα νύχτες δολοκλήρες να κοιμηθώ και το είχα ρίξει στο ποτό, για να ξεχάσω...»

«Δεν μπορούσα, ποτέ να χωνέψω, πώς ή ώραία αυτή νέα, που μόνο με μια ματιά της μπορούσε να σε κάνει σκλάβο της, θα ήτανε τώρα στην άγκαλιά ενός άλλου...»

«Μα από τότε, τι να σας πω... ίσως να μη με πιστέψετε... θα έχουν περάσει τριάντα περίπου χρόνια... Και όμως ακόμα τη θυμάμαι σαν να ήτανε χθές...»

«Βέβαια η γυναίκα αυτή θα έχη αλλάξει πολύ τώρα, θα έχη ίσως και άσπρες τρίχες στο κεφάλι της... Μα εγώ, στοιχηματίζω, πώς και τώρα ακόμα αν την ιδώ, μέσα σε χίλιες άλλες γυναίκες, θα την ξεχωρίσω άμεσα κι' είμαι βέβαιος, πώς θα την αναγνωρίσω άσφαλώς...»

«Αχ! τι θάδινω, τι θα μπορούσα να κάνω, για να την ξαναβρω, να την ξανα συναντήσω ακόμα μια φορά μπροστά μου, ν' αντικρύσω και πάλι εκείνα τα γλυκά της ματάκια, εκείνο το γοητευτικό, το ευγενικό της προσώπι, που όσα χρόνια και αν πέρασαν, είμαι βέβαιος πώς δεν θα χη χάσει τίποτα απ' την άριστοκρατική του έκφραση...»

— Μπράβο! έπεδοκίμασε τότε, ένας απ' τη συντροφιά του. Βλέπω, ότι και τώρα στα γεράματά σου διατηρήσες την πρώτη έρωτική όρμη της νεότητός σου!... «Α. εγώ πάντα χαίρουν, όταν βλέπω τέτοιους άειθαλείς ανθρώπους σαν κι έσένα!»

— Ναί!... Ναί!... Σας το ορκίζομαι λόγον τιμής! Ξανάπε ο γέρο στρατιωτικός, γελώντας χυδαία. Και σήμερα ακόμα αν ξαναβώ την ώραία αυτή μικρούλα της εκκλησίας θα τη γνωρίσω άμεσα... Θα είχα μάλιστα όλη την καλή διάθεσι, να ξαναρχίσω μαζί της το παλιό έρωτικό ρωμάντο μας, το οποίο διακόπηκε τόσο απότομα!

— Μπράβο!... Μπράβο!... Ξαναφώναξε κάποιος απ' τους άλλους που τον άκουγαν. Έστε βλέπω θαρραλέος στην άγάπη, όπως και στον πόλεμο!

— Λόγον τιμής, ναί!... Λόγον τιμής, ναί!... Και με τους καινούριους αυτούς «λόγους τιμής» του, ο ηλικιωμένος στρατιωτικός, άρχισε να χαχανίζει δυνατά... Μαζύ του έμπεσαν δυνατά και πρόστυχα γέλια, κι' όλοι όσοι τον άκουγαν να διηγείται τους έρωτάς του...

Σ' όλο το διάστημα αυτό, άκουγα τη χυδαία διήγηση του ύπουνοτικά κι' ήσυχα. Το πρόσωπό μου όμως είχε κατακο-

κινείσι από ντροπή!... Πόσο διδακτικά, όσο και ταπεινωτικά για μένα, ήσαν τα λόγια του εκείνα!

Ήταν ένας φαυλόβιος, ο γηραιός αυτός στρατιωτικός... Οί τρόποι του κι' η φωνή του και το θέμα των συζητήσεών του ήσαν πρόστυχα και προκαλούσαν την άβηια κάθε αξιοπρεπούς ατόμου.

Πώς ήταν, λοιπόν, δυνατόν να είναι το ίδιο πρόσωπο ο άνθρωπος αυτός, με τον νεαρό αξιωματικό που μ' είχε γοητεύσει τότε, κατά τη νεανική μου ηλικία;...

Θέε μου, πώς αλλάζει η ζωή τον άνθρωπο! Τότε, πρό τώσων χρόνων, είχα συναντήσει στην εκκλησία έναν θελκτικό αξιωματικό... Του χάρισα αλόγιστα τα πρώτα δυνείρα της νεανικής μου καρδιάς κι' αίσθανόμουν άνέκφραστη ευτυχία κάθε φορά που τον αντίκρυζα, έστω κι' από μακριά!... Πόσες φορές δεν είχα κλάψει πικρά, όταν περνούσαν μέρες δίχως να τον βλέπω!... Πόσες νύχτες τις πέρασα άπνη κι' άποροφημένη απ' τη σκέψι του!...

Και πόσες φορές δεν είχα άποφασίσει, τότε, να τρέξω κοντά του, να θυσιάσω το πόν και να έμπιστευθώ στα χέρια του την καινούρια ζωή μου και τη μέλλουσα ευτυχία μου!

Και τότε;... Ασφαλώς θα δυστυχούσα περισσότερο, αφού θα ήμουν στη διάθεσι αυτού του άρχιλου... Θάκανε κατάχρησι της άθωότητός μου, γρήγορα θα χόρταινε την ώμορφιά μου—ή όποια τόσο χυδαίες σκέψεις του είχε έμπνεύσει από τότε—κι' ύστερα θα με πετούσε στο δρόμο σαν ένα άχρηφρασι...»

— Μπράβο! έπεδοκίμασε τότε, ένας απ' τη συντροφιά του. Βλέπω, ότι και τώρα στα γεράματά σου διατηρήσες την πρώτη έρωτική όρμη της νεότητός σου!... «Α. εγώ πάντα χαίρουν, όταν βλέπω τέτοιους άειθαλείς ανθρώπους σαν κι έσένα!»

— Ναί!... Ναί!... Σας το ορκίζομαι λόγον τιμής! Ξανάπε ο γέρο στρατιωτικός, γελώντας χυδαία. Και σήμερα ακόμα αν ξαναβώ την ώραία αυτή μικρούλα της εκκλησίας θα τη γνωρίσω άμεσα... Θα είχα μάλιστα όλη την καλή διάθεσι, να ξαναρχίσω μαζί της το παλιό έρωτικό ρωμάντο μας, το οποίο διακόπηκε τόσο απότομα!

— Μπράβο!... Μπράβο!... Ξαναφώναξε κάποιος απ' τους άλλους που τον άκουγαν. Έστε βλέπω θαρραλέος στην άγάπη, όπως και στον πόλεμο!

— Λόγον τιμής, ναί!... Λόγον τιμής, ναί!... Και με τους καινούριους αυτούς «λόγους τιμής» του, ο ηλικιωμένος στρατιωτικός, άρχισε να χαχανίζει δυνατά... Μαζύ του έμπεσαν δυνατά και πρόστυχα γέλια, κι' όλοι όσοι τον άκουγαν να διηγείται τους έρωτάς του...

Σ' όλο το διάστημα αυτό, άκουγα τη χυδαία διήγηση του ύπουνοτικά κι' ήσυχα. Το πρόσωπό μου όμως είχε κατακο-

στο κι' ένοχλητικό βάρος!...

Κι' αυτός, πάντα γοητευτικός, πάντα άπατηλός στην έξωτερική εμφάνισι του—άλλά και πάντα πρόστυχος κι' επικίνδυνος στην ψυχή—θάστρεφε σε καινούριες κατακτήσεις, θάσπηνε άλλου τα ύπουλα δίχτυα του και καινούριες άμάθητες κοπέλλες θα πλήρωναν πάνακριβα την έπιπολαιότητά τους και την άμυαλσύνη τους...

Τις θλιβερές μου σκέψεις διέκοψε ένας υπηρέτης, λέγοντάς μου ότι το δωμάτιο του μπάνιου ήταν ελεύθερο πειά. «Όταν βγίκα από κει, πέρασα μπρός απ' τον κύκλο των άκροατών, στους όποιους εξακολουθούσε ο γεροστρατιωτικός να διηγείται τα άτελείωτα έρωτικά κατορθώματά του. Στο πέρασμά μου, όλοι με χαιρέτησαν με ιδιαίτερη ευγένεια...»

Ο αξιωματικός με χαιρέτησε έπίσης, μαζί με τους άλλους, αλλά το πρόσωπό του δεν έδειξε τίποτε άλλο, έκτός από μια πρόστυχη έκφρασι πόνου για την ώμορφιά μου...

Δεν μ' είχε άγανακτήσει! Ευτυχώς για μένα.

ΚΕ'

Η ύγεια μου είχε πειά βελτιωθεί κατά πολύ. Ένωμεταξύ

οί έκδρομές μου στο βουνό και στα γύρω ώμορφα τοπία, άρχιζαν να γίνονται πιο κουραστικές και να χάνουν το ενδιαφέρον τους, γιατί το κύριο ήταν αίσθητά κι' ό έρχομός του χερμώνα πρώϊμος...

Κι' έτσι έξεκολουθούσα να μένω στην έξοχή, περιμένοντας όμως με κρυφή λαχτάρα έπιστολή της, ή όποια να με καλή κοντά τους στο Παρίσι... «Ο χερμώνας ήρθε... Ώστόσο αν κι' ήταν μαλακός, αν κι' η ύγεια μου ήταν περίφημη έπιφανειακά, τρεμερές έν τούτοις άνησυχίες με συνεκλόνηζαν κατά βάθος: Είχα νοιώσει τά άόριστα άκόμη συμπτώματα μιας θανάσιμης άρρώστιας, έναντι της όποιας ή έπιστημη είχε όδότελα άνίσχυρη άκόμη δυστυχώς!

Σιγά-σιγά, ή άρρώστια άρχιζε να έκδηλώνεται πιο φανερά. Πόνοι δυνατόι με κρατούσαν έπί ώρες εξαπλωμένη στο κρεβάτι. Δεν τολμούσα όμως να έμπιστευθώ την καινούρια αυτή άγωνία μου στον γιατρό που με θράπευε, γιατί ένα άπαίο προαίσθημα με συγκρατούσε: Το προαίσθημα δηλαδή, ότι ο γιατρός θα έπιβελάζοντάς με, κι' έτσι θάβλεπα τον έαυτόν μου όριστικά άπελπισμένον κι' όριστικά άταδικασμένον σε θάνατον σίγουρο, άργό, όδυνηρό, κι' άναπόφευκτον!

Ο χερμώνας πέρασε σχεδόν... Ήταν ή 2 Φεβρουάριου του

18... «Απ' τη νύχτα άκόμη, είχε πέσει άφθονο χιόνι στην έξοχή. Άλλά ή ήμέρα ημερώσε όλοκάθαρη, ο ύρανός ήταν άνέφελος, κι' ο ήλιος άκτινολοούσε χλιαρός και ζωγό-

«Ώστόσο παρ' όλ' αυτά, δεν άποφάσιζα, ακόμα να φύγω από κει και να γυρίσω στο Παρίσι. Είχα βρή μια γλυκειά κι' άνακουφιστική ήσυχία μυαλού και ψυχής στο ώμορφο εκείνο μέρος, και δεν μούκανε καρδιά να το έγκαταλείψω

«Έκείνες τις ήμέρες, έμαθα και το θάνατο της Καρολίνας. Ο χαμός της δύστυχης φίλης μου, με κατέλύπησε. Κυριολεκτικώς, ήταν ή άφορμή της καταστροφής μου ή άμυαλη αυτή γυναίκα, ή όποια— από κοπέλλα άκόμη, δεν είχε πάψει ποτέ να μου δίνει όληθιες συμβουλές, και πιο όλεθρία άκόμη παραδειγματικά απ' την έκτραχηλισμένη ζωή της... Ώστόσο, με ύπεραγαπούσε, μου είχε δώσει παραπολλές φορές δείγματα της άφοσιώσεώς της και της άγάπης της σε μένα.

Ήταν ή μόνη φίλη της παιδικής, νεανικής, κι' ώριμου ήλικίας μου... Κι' όπως είχε φυσικό, ο θάνατός της δεν μπορούσε παρά να γεμίσει την ψυχή μου από μια είλικρινή και βαθύτατη θλίψη.

Η είδησις λοιπόν του θανάτου της φίλης μου, ήταν μια άφορμή κι' αυτή να παρατείνω τη διαμολή μου στην έξοχή. Τι νάκανα πειά στο Παρίσι, αφού τίποτα δεν με τραβούσε σ' αυτό;

Είπε ή άλήθεια ότι εκεί βρισκόταν ο κ. Φρενιέρ. Κι' ο κ. Φρενιέρ ήταν ο μόνος άνθρωπος, ο όποιος έδινε κάποιο ενδιαφέρον στην άδεια και πληκτική ζωή μου. Ούτε αυτός όμως, ούτε ή Ίουλια, μούγραφαν να γυρίσω στο Παρίσι.

Κι' έτσι έξεκολουθούσα να μένω στην έξοχή, περιμένοντας όμως με κρυφή λαχτάρα έπιστολή της, ή όποια να με καλή κοντά τους στο Παρίσι... «Ο χερμώνας ήρθε... Ώστόσο αν κι' ήταν μαλακός, αν κι' η ύγεια μου ήταν περίφημη έπιφανειακά, τρεμερές έν τούτοις άνησυχίες με συνεκλόνηζαν κατά βάθος: Είχα νοιώσει τά άόριστα άκόμη συμπτώματα μιας θανάσιμης άρρώστιας, έναντι της όποιας ή έπιστημη είχε όδότελα άνίσχυρη άκόμη δυστυχώς!

Σιγά-σιγά, ή άρρώστια άρχιζε να έκδηλώνεται πιο φανερά. Πόνοι δυνατόι με κρατούσαν έπί ώρες εξαπλωμένη στο κρεβάτι. Δεν τολμούσα όμως να έμπιστευθώ την καινούρια αυτή άγωνία μου στον γιατρό που με θράπευε, γιατί ένα άπαίο προαίσθημα με συγκρατούσε: Το προαίσθημα δηλαδή, ότι ο γιατρός θα έπιβελάζοντάς με, κι' έτσι θάβλεπα τον έαυτόν μου όριστικά άπελπισμένον κι' όριστικά άταδικασμένον σε θάνατον σίγουρο, άργό, όδυνηρό, κι' άναπόφευκτον!

Ο χερμώνας πέρασε σχεδόν... Ήταν ή 2 Φεβρουάριου του 18... «Απ' τη νύχτα άκόμη, είχε πέσει άφθονο χιόνι στην έξοχή. Άλλά ή ήμέρα ημερώσε όλοκάθαρη, ο ύρανός ήταν άνέφελος, κι' ο ήλιος άκτινολοούσε χλιαρός και ζωγό-

«Απ' τη νύχτα άκόμη, είχε πέσει άφθονο χιόνι στην έξοχή. Άλλά ή ήμέρα ημερώσε όλοκάθαρη, ο ύρανός ήταν άνέφελος, κι' ο ήλιος άκτινολοούσε χλιαρός και ζωγό-

«Απ' τη νύχτα άκόμη, είχε πέσει άφθονο χιόνι στην έξοχή. Άλλά ή ήμέρα ημερώσε όλοκάθαρη, ο ύρανός ήταν άνέφελος, κι' ο ήλιος άκτινολοούσε χλιαρός και ζωγό-

νος.

Ώστόσο, αν κι' ή ήμέρα ήταν λαμπρή και γελαστή, έγώ ζύπνησα κακοδιάθετη... «Ενα προαίσθημα θλιβερό, το όποιο δεν μπορούσα καθόλου να καθορίσω, έσφιγγε την ψυχή μου κι' έχουσε τον κορμί μου μια άλόκοτη άτονία.

«Ετσι, αν κι' είχα άποφασίσει απ' την προηγούμενη ήμέρα να κάνω μια πρώινη έκδρομή με άλογο στο βουνό, τώρα δεν ένοιώθα ούτε τη δύναμη, ούτε και την όρεξη να πραγματοποιήσω αυτό το ώραιό σχέδιό μου...

«Αποφάσισα λοιπόν να μείνω στο δωμάτιό μου.

Ξάπλωσα στο κρεβάτι μου ντυμένη και κοντά στο μισοανοιχτό παράθυρο... Άλλόκοτα ή σκέψεις μου φτερούγιζαν άμέσως πρός το παρελθόν το μακρινό και τόσο θλιβερό, άντι να σταματήσουν στο έρεονιστο παρόν κι' άντι να χάνουν την ύπεροχη λακκάδα και τον κρεμο μωρωμένο άέρα του βουνού...

Κ' ή παράδοξη άγωνία μου, το αινιγματικό άκαθόριστο αυτό προαίσθημα μου, σφρχιζε σιγά-σιγά να γίνεται πιο τυραννικό, πιο έπιμονο, αλλά και πιο άκαθόριστο άκόμη!

Θέε μου!... Τι έπρόκειτο λοιπόν να μου συμβή;...

Ξαφνικά τινάχτηκα σαν τρομαγμένη... Το βλέμμα μου είχε προσληφθώ σαν μαγνητισμένο, άπάνω στο ήμερολόγιο...

Κι' άθελά μου, μουμούρισα: — 2 Φεβρουάριου 18!...

Ναί!... Ήταν ή μοιραία ήμερομηνία!... Ήταν ή μοιραία ήμερομηνία του θανάτου του σούζου μου!... Σάν σήμερα άκριβώς, και πριν από δεκαπέντε χρόνια είχε πεθάνει, έξ αίτίας μου, ο άτυχος σούζουγός μου!

Ο άτυχος κύριος Σάβραν! Τά χείλη μου δεν πρόλαβαν να ψιθυρίσουν τόνόμά του, το όνομα αυτό, το όποιο στιγμές στιγμές αντίπροσώπευε για τη συνειδήσι μου και για την ψυχή μου την Τύψι και τη Μεταμέλεια!...

Ναί, δεν πρόλαβαν τά χείλη μου τά πικραμένα να ψιθυρίσουν το όνομά του, κι' ή πόρτα του δωματίου μου άνοιξε...

— Συγγνώμη, κυρία! μου είπε τότε ή κάμαριέρα μου μπαίνοντας. Άλλά χτυπάω τόση ώρα στην πόρτα, δίχως να μού δίνετε την άδεια να μπώ... — Πώς; ψιθύρισα έκθαμβή και φοβισμένη. Χτυπούσε και δεν άκούγα;

— Χτυπούσα, κυρία μου!... Ξανάπε εκείνη με τόνο άκλόνητης είλικρινείας στη φωνή της. Κι' έπειδή δεν λάβαινα άπάντησί σας, άνησυχισα και μπήκα!

Άφρημένη σχεδόν, την άκουγα... Τά μάτια μου τώρα είχαν καρφωθεί, με άληθινή άγωνία, σ' έναν δίσκο-που κρατούσε στα χέρια της...

Κι' άπάνω σ' αυτόν τον δίσκο, βρισκόταν ένας μεγάλος φάκελλος, με πένθιμο περιθώριο και σφραγισμένος με πέντε

μεγάλες σφραγίδες μαύρου βουλοκερίου!

— Τι είν' αυτό το γράμμα; Έκανα ξαφνιασμένη.

— Είπε για σας, κυρία! τραύλισε ή κάμαριέρα, φοβισμένη απ' το ύφος μου. Ήρθε σήμερα με το πρώινο ταχυδρομείο!

Ανατρίχιασα φριχτά... Μού φαινόταν ότι δεν μού μιλούσε ή κάμαριέρα, αλλά κάποια άλλη φωνή απ' τά κατάβαθα ενός τάφου κρύου και σκοτεινού...

Κι' ενώ κύτταζα την κάμαριέρα με τά μάτια πεταγμένα απ' τη φρίκη, την έβλεπα σιγά-σιγά να εξαφανίζεται και στη θέσι της να στέκεται ο μακαρίτης σούζουγός μου!...

Θέε μου, ναί!... Ο κύριος Σάβραν ήταν αυτός, ο όποιος στεκόταν τώρα μπροστά μου!... Ήταν όμως ένας κύριος Σάβραν, που δεν ίκέτευε σιωπήρα και δειλά σαν άλλοτε, αλλά φαινόταν σαν να μού ζητούσε λόγο και ευθύνες για όλη την έκτραχηλισμένη ζωή μου, την περασμένη και την τωρινή... Δεν ήταν ο άλλος, τόσο έτιεικής και μεγαλό-

ψυχος και πρός σούζουγός μου, αλλά ένας άυστηρός και βλοσυρός δικαστής, έτοιμος να με δικάσει, να με καταδικάσει και να με τιμώρηση άγρια μα δικαία!

Άλαφιασμένη, πετάχτηκα όρθια απ' το κρεβάτι μου... Με όρθανοίχτα από τρόμο μάτια, κύτταζα το φριχτό φάντασμα κι' έτοιμαζόμουν να ριχτώ στα γόνата μου, ζητώντας του οίκτο και συγχώρησι... — Τι έχετε, κυρία μου;... «Υποφέρετε μήπως;»

Η στοργική και γλυκειά φωνή της κάμαριέρας μου μ' έφερε στα συγκαλά μου κι' έδιώξε απ' την ταραγμένη συνειδήσι μου τον άπαίσιο έφιάλη μου.

— Μιά ζάλη... κάτι σαν σκοτοδίνη μ' έπιασε! κατώρθωσα, έπιτέλους να τραυλίσω. Δός μου την έπιστολή, άγαπητή μου, και πήγαινε... Δεν σε χρειάζομαι τίποτα άλλο!

Λοξοκυττάζοντάς με παραξενεμένη ή άγαθή κοπέλλα, άφισε το γράμμα σ' ένα τραπέζάκι κι' άποσύρθηκε ύστερα δισταχτική... Ασφαλώς, θα είχε σχηματίσει την έντύπωσι, ότι τά λογικά μου δεν έστεκαν και πολύ καλά στη θέσι τους!

Συγκινημένη, πλησίασα στο

τραπέζάκι και πήρα την έπιστολή... Κάρφωσα άπάνω στον φάκελλο τά μάτια μου, σαν διψασμένα... Η έπιγραφή ήταν γραμμένη απ' το ίδιο το χέρι του μακαρίτου—κι' άτυχου σούζου μου, ξεθωριασμένη όμως απ' το πέρασμα τόσων χρόνων. Ή μελάνη είχε χάσει τη γυαλάδα της και το χαρτί του φάκελλου είχε κιτριλίσει.

Ο μακαρίτης σούζουγός μου είχε γράψει μόναχα τά έξης στο φάκελλο:

Κυρία Βαλεντίνη Σαβράν
Είς

Η διεύθυνσις της κατοικίας μου είχε μείνει κενή και την είχε συμπληρώσει τώρα ο ίδιος ο συμβολαιογράφος, όπως φαινόταν απ' τον διαφορετικό χαρακτήρα των γραμμάτων κι' απ' τη φρεσκάδα της μελάνης.

Με τρεμουλιαστό χέρι, έσχισα τον φάκελλο κι' έβγαλα την έπιστολή, κιτρινισμένη έπίσης και πολυσέλιδη... Η συγκίνησις μου μεγάλωσε κι' έφτασε στο κατακόρυφό της... «Αθελω δάκρυα πικράς μεταμέλειας κι' άνεκπληρωτής νοσταλγίας άνέβηκαν στα μάτια μου!...

Ναί!... Την έπιστολή αυτή,

την είχε γράψει ο σούζουγός μου λίγες ώρες πριν έψυχήσει, για να την διαβάσω εγώ ύστερα άκριβώς από δεκαπέντε όλοκάληρα χρόνια! Ναί, σύμφωνα με την ύστατη, την έπιθανάτιο έπιθυμία του δυστυχισμένου και μαρτυρικού συντρόφου της ζωής μου—τον όποιο τόσο πολύ άδίκησα, και στον όποιο τόσες μεγάλες συμφορές προέβνησα—έπρεπε να περάσουν δεκαπέντε χρόνια άκριβώς απ' την ήμέρα του θανάτου του, της αυτοκτονίας του, για να διαβάσω αν ήμουν ζωντανή, τη στερνή έξομολόγησί του!

Άλλοίμονο!... Τά δεκαπέντε αυτά χρόνια είχαν περάσει κι' όλας—χρόνια ντροπής, δυστυχώς, και άμαρτίας—κι' ο συμβολαιογράφος του είχε εκπληρώσει πιστά κι' εύσυνείδητα την τελευταία θέλησι του πελάτου του: «Οι μόνο φρόντισε να βρή και να μάθης διεθυσθεί μου, αλλά φρόντισε επίσης και να μού στείλ ηγ-

καίρως τη μοιραία έπιστολή... Κι' έτσι, την έλαβα άκριβώς στις 2 Φεβρουάριου του 18... άκριβώς δηλαδή κατά την έπέτειο ήμέρα του θανάτου του τότε!

Χίλιες φορές ως τώρα, θάχω διαβάσει την έπιστολή αυτή... Κι' όμως άλλες χίλιες φορές αν τη διαβάσω, πάλι δεν θα χορτάσω ποτέ έντρυφώντας στα ύψηλά και μεγαλόψυχα νοήματά της... Και ποτέ, έπίσης, δεν θα πάψ η συνειδήσι μου να με τυραννά, ούτε και τά μάτια μου θά πάψουν να κλαίνε το άλησμόνητο εκείνο κι' ύπεροχο θύμα των ιδιοτροπιών μου και έγκληματικών και διεφθαρμένων ένστικτων μου!

Ίδου το άκριβές κείμενο της μακάρις έπιστολής του άλησμονήτου σούζουγός μου: «Αγαπημένη μου Βαλεντίνη, «Υστερα από δύο ώρες το πολύ, θα είμαι νεκρός... Από πολλόν καιρό πριν, έχω έτοιμάσει το δηλητήριο που θα πιώ... Και θα το πιώ μόλις άποτελειώσω την παρούσα έπιστολή μου, κι' αυτό θα με κραυνοβολήση θανάσιμα κι' άμέσως ώστε να μη φανή κανένα ίχνος της δηλητηριάσεώς μου και της αυτοκτονίας μου. «Όλοι θ' άπατηθούν, κι' όλοι θα νομίσουν τον θάνατό μου φυσικόν!

Όταν θάχης γυρίσει απ' το χορό, Βαλεντίνη μου, εγώ θάχω πάψει να ζω πιά: Θάχω άφήσει όμως μια σημείωσι προηγούμενης για σένα, στην όποια θα σου υποδεικνύω τί στάσι άκριβώς πρέπει να τηρήσης, κατά τις δύσκολες στιγμές που θα ακολουθήσουν τον θάνατό μου: Πεθαίνω θεληματικά, αυτοκτονώ, αλλά δεν θέλω τά φιλοπερίεργα σχόλια του άκαρδου πλήθους, σχετικά με τις άφορμές της αυτοκτονίας μου αυτής!

Φρόντισε λοιπόν, Βαλεντίνη μου, να μού χρίσεις την ήσυχία τουλάχιστον στον τάφο αφού την έσβυες απ' τη ζωή μου...»

Πεθαίνω θεληματικά, Βαλεντίνη μου, γιατί σε λατρεύω... Αν μπορούσα να σ' έβγαζα, να σε ξεριζώνα τελείως απ' την καρδιά μου, τότε ίσως να μού φαινόταν έλκυστική άκόμη ή ζωή, και να μην άποφάσιζα ν' αυτοκτονήσω... «Ω, πάλαιψα άγρια και πολύ, πριν κόψω μόνος μου το νήμα της ζωής μου... Άλλά νικήθηκα στον άγωνα μου αυτόν: Δεν μπόρω να μη σε λατρεύω, Βαλεντίνη μου, και σου όμολογώ ότι είμαι νικημένος, ότι είμαι θύμα σου, ότι δεν άντέχω ν' άδιαφορή για μένα, κι' ότι... ότι σβύνω θεληματικά εγώ απ' τη ζωή, για να ή χάρεσαι έλεύθερα εσύ τη δική σου, δίχως εγώ να ντροπιάζομαι και να πικραίνομαι και να τυραννιέμαι γι' αυτό!

(Ακολουθεί)

ΣΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΡΥΦΗ ΔΥΣΤΥΧΙΑ

Είπε τόσος κόσμος πού πεινάει και ντρέπεται να το πη. Γι' αυτό πρέπει να βάλουμε όλα μας τα δυνατά να επιτύχουμε...

Η κυρία πού ξύπνησε το πρωί τους στο μέγαρο της κυρίας Παβούα πού ήταν η πρόεδρος του φιλανθρωπικού σωματίου τους άκουσαν με μεγάλη προσοχή την ένδονοιδή αυτή φιλάνθρωπο πού ήταν πάντα άκούραστη στο να βοηθή τη δυστυχία.

— Και βέβαια θα επιτύχη η εορτή μας, είπε μια από τις κυρίες του συμβουλίου. Η συναντία μας είναι έκλεκτή. Θα έχουμε τους καλλίτερος καλλιτέχνες της σαζόν. Ας μη ξεχνούμε και την πολυτιμή συμμετοχή της κ. Τρασό.

Η κ. Τρασό ήταν παρούσα και έκοκκίνισε από ντροπή στο άκουσμα του ονόματός της. Ήταν η μόνη ερασιτέχνης πού θα ένεφανίζετο μαζί με επαγγελματίας.

Η πρόεδρος είπε με επίσημο ύφος:

— Σας είμαι ιδιαίτερος εγγνώμων, κ. Τρασό, πού δεχτήκατε να τραγουδήσετε στην εορτή μας. Πρέπει όλοι μας, όπως ο καθένας μπορεί, να βοηθούμε αυτούς πού πεινούν και το κρύβουν... Αν ξέρατε πόσο δυσκολεύομαι να ανακαλύψω πού φωλιάζει η αληθινή δυστυχία!.. Ρωτώ δεξιά αριστερά, προσπαθώ να μάθω κι' αν μου δώσουν καμιά πληροφορία αληθινή νομίζω πως μου κάνουν το μεγαλύτερο όφελος.

Η κυρία πού άκουγαν κά-

θε φορά την πρόεδρό τους να μιλή έτσι δεν έδειχναν και τόσο ενδιαφέρον για όλη αυτή. Δεν έβλεπαν πειά την ώρα κι' άφύγουν. Ήτοι μια-μια είρονε σ' αποχωρήσει εσχάτως, αφού έπόσχαναν να κάμνη ό,τι μπορούσαν για την εορτή.

Στο σαλονάκι της προέδρου είχε μείνει μονάχα η κ. Έρτελ, πού ήταν παλιά της φίλη κι' έμεινε πάντα όργα μαζύ της.

— Δεν είμαι και τόσο εχθροποιημένη από τις κυρίες του συμβουλίου, είπε τότε η Πρόεδρος. Δεν δείχνουν άρκετο ενδιαφέρον! Έχουν πάρεϊ πολύ επιπόλαια το ζήτημα της φιλανθρωπίας εδώ ενδιαφέρονται αντίθετως για χίλιες δυό άνοησίες. Η κυρία Έντιν π.χ. άσχολεϊται με την εμφάνισή της, ή Βαλεντίνη Τρασό...

— Είναι χαριτωμένη. — Χαριτωμένη ναι, μα δεν καταλαβαίνω τί θέλει να παραστήσει... Καταντά κουραστική μ' αυτή τη μαγία της να δείχνεται διαφορετική από τις άλλες... Ακόμη και το ντύσιμό της είναι ιδιόρρυθμο. Πρόσεξτε τα καπέλλα της; Μπερε βελούδινα και φορέματα πρεϊσές... Δεν ξέρετε τι τράβηξα όσπου να την πείσω να τρα-

γουδίσουν... Πότε τον άδρα της μου εύρισκε πρόφασι, πότε τα παιδιά της, πότε τα μαθήματά της...

— Άντε μαθήματα; — Όχι. Έχει όμωσ, πολύ ταλέντο.

— Τι δουλειά κάνει ο άδρας της;

— Αρχιτέκτων. Άλλοτε πού έδιδε πολλές δουλειές ο άδρας μου, διαί είχε άνακατεν-διή στην έκμετάλλευση της Κυναιής. Ακτιής, μα τώρα δεν ξέρω αν έχει δουλειές... Ας ελ-νε, αν συντελέσει ή γυναίκα του στην έπιτυχία της εορτής μας θα είμαι πιδ έπικεικής μαζύ της...

Η εχές της κ. Παβούα είσχυονόθησαν και ή φιλανθρωπική εορτή του σωματίου της είχε μεγάλη έπιτυχία.

Η διάλεξις σύντομη και ξε-ζωπτη άρεσε χωρίς να κουρά-ση, το πρόγευμα διέθεσε πολύ καλά τους καλεσμένους και ή φιλανθρωπία έβγήκε άφελ-μένη απ' αυτό... Το «κλόυ» όμως της έπιτυχίας, το κορύν-σωμα, υπήρξε ή συναντία. Η Βαλεντίνη Τρασό έδιδράμβεν-σε κυριολεκτικά. Ψηλή κομψή με το ξεστό σιαράτο χρώμα πού έχουν οι μελαχρινές στις θερμές χώρες και τα θαυμά-σια κατάμαυρα μάτια της, ή-

ταν αληθινά όραία, καθώς στεκόταν πλάι στο πιάνο σοβα-ρή, χωρίς μορφασμούς, χωρίς περιττές κινήσεις σαν μια ίε-ρεια της τέχνης... Το τραγού-δι της άρεσε, ένθουσίασε και χειροκροτήθηκε τόσο πού ά-ναγκάστηκε να βγή άρκετες φορές και να χαιρετήσει τους άκροατές, πού ήταν έξαλλοι ά-πο ένθουσιασμό.

Η Πρόεδρος της χαμογε-λούσε με μεγάλη τρυφερότητα και όταν έκόπασαν αϊ έκδηλώ-σεις έτρεξε να την συγχαρή στο μικρό σαλόνι όπου ήταν περιτριγυρισμένη από θαυμα-στάς.

— Εκείνη τη στιγμή μια γκου-βεράντα έφερε το άγοράκι της κ. Τρασό.

Ήταν ένα χαριτωμένο παι-δάκι ως έννη χρόνων, με ρο-δοκόκκινα μαγουλάκια και μά-τια πού έλαμπαν.

— Έτρεξε στην άγκαλιά της μαμάς του και την άγκάλιασε, ένώ ή κ. Παβούα χόρων, με ρο-δοκόκκινα μαγουλάκια και μά-τια πού έλαμπαν.

— Έτρεξε στην άγκαλιά της μαμάς του και την άγκάλιασε, ένώ ή κ. Παβούα χόρων, με ρο-δοκόκκινα μαγουλάκια και μά-τια πού έλαμπαν.

— Ω ναι! κυρία! άπάν-τησε ο μικρός. Ήταν πολύ ό-ραία!..

Ριχτηκε έπειτα πάλι στην άγκαλιά της μαμάς του και της είπε:

— Μαμάκα ήταν πολύ ό-ραία ή εορτή. Και νάξερεις πόσα όραία πράγματα φάγα-με! Κρέας, ψάρια, φρούτα! Γλυκά! Έφαγα όσο μπόρεσα! Καλά είχες πη να μη φάμε στο σπίτι...

Τα λόγια αυτά του μικρού, καθώς τα είπε με την καθαρή παιδιαστική φωνή του, άκού-στηκαν απ' όλο το σαλόνι...

— Όλοι σώπασαν...

Η Βαλεντίνη Τρασό είχε γίνει κατακόκκινη και είχε χά-σει με μιας, όλη της την έπι-σημότητα.

Γόρω της άπότομα γκρομύ-στηκε όλος ο φευτικός διάκο-σμος της υπερέφφανης έξιο-πρέπειας, πού κρύβει τόσο κα-λά τη φτώχεια και την άπλό-τητα... Δάκρυα άνέβηκαν στα μάτια της... Σηκώθηκε να φύγη...

Η κυρία Παβούα, ή όποία δεν τολμούσε να την κυτάξει κατάματα, θυμήθηκε τότε πως ούτε ο Τρασό, ούτε ή Βαλε-ντίνη είχαν περιουσία. Δεν μπο-

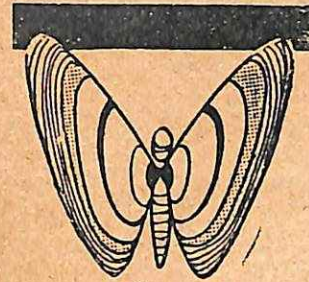

Το τραγούδι της άρεσε, ένθουσίασε...

ΤΟΥ FREDERIC BOUTET

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ο ΜΙΡΑΜΠΩ ΠΡΟΣ ΤΗ ΣΟΦΙΑ

5 Αυγούστου 1777

Άγαπημένη μου,

Πόσο χαίρομαι πού διάβασες το βιβλίο πού σοδουτεϊλα. Υπάρ-χουν μέσα σ' αυτό λόγια υπέρο-χα, άλλα παράξενα κι' άλλα σχε-δόν τρελλά. Μα είναι ένα βιβλίο, πού μιλάει κατ' ευθείαν στην ψυχή των δυστυχισμένων ανθρώ-πων, γιατί ποτέ άλλοτε δεν είχε περισσότερο ευαίσθητος όσο ο-ταν ελνε δυστυχισμένος. Λοιπόν δεν σ' άφηνουν να διαβάξης ρο-μάντσα; Τι άνόητοι άνθρωποι! Δεν ξέρουν πως όταν κανείς άγα-πάει, και το καλύτερο άκόμη ρο-μάντσο του φαίνεται άνόητο. Εί-μαι βέβαιος π. χ. πως αν ένα-διαβάξης την «Ελοΐζα» του Ρουσσώ, θα βρής πολλά για να έπικρίνης τον συγγραφέα της.

Θα βρής, όμως, και μέρη πραγ-ματικά έμπνευσμένα, γραμμένα με τον τρόπο πού ξέρει να έκφρά-ζεται ο Ρουσσώ.

Τι τα θέλεις όμως, κι' οι με-γαλύτεροι συγγραφείς μας φαί-νονται τιποτένιοι όταν πρόκειται για τον έρωτα. Έμεις οι έρωτευ-μένοι ξέρουμε μόνο τα μυστικά του φτερωτού θεού.

Πώς θα δέλα, άγαπημένη μου, να έργασθώ με περισσότερη δρα-στηριότητα για τα ζητήματα πού ξέρετε. Άλλα πως μπορώ να το κάμω, στη κατάστασι πού βρί-σκομαι; Υποφέρω τρομερά σ' αύ-τη τη φυλακή. Δεν έχω ρούχο να φορέσω, όλα κυρτελάστηκαν και δεν ξέρω πια τί να κάμω. Όσοι φυλακισμένοι βρίσκονται έ-δώ για λ.γαριασμό του βασιλέως

ρουσαν να διαρκούν έπ' άπει-ρον τα χροήματα πού είχε κερ-δίσει κάποτε ο Τρασό και μά-λιστα στη στιγμή πού είχε ν' αναθρήνη τρία παιδιά...

Λιγάκι άργά καταλάβαινε πως τα ιδιόρρυθμα φορέματα και τα βελούδινα μπερέ έκορ-βαν άπλοδύστατα την άδυναμία της κ. Τρασό ν' ακολουθή τη μόδα...

Ποτέ δεν φανταζόταν ή κ. Παβούα ότι θα μείθαινε έτσι άπροσδόκητα ότι μια γνωστή της οίκογένεια συγκαταλέγετο μεταξυ αυτών πού αγωνίζον-ται για να κρύψουν τη φτώ-χεια τους. Ποτέ χείλη παιδιού δεν έπρόφεραν μεγαλύτερη α-λήθεια!

Κι' ή κ. Παβούα πήρε την άπόφασι να κάνει ό,τι θα της ήταν δυνατόν για ν' άνακον-φίση την κρυφή, τη μεγάλη αυτή δυστυχία...

FR. BOUTET

έχουν απ' όλα έν άφθονία. Έγώ, έπειδή με συντηρεί ο πατέρας μου, πρέπει να στερούμαι των πάντων;

Σάββατο 16 Αυγούστου

Καλή μου φίλη,

Τι άγωνία θα είχα περάσει αν είχα μάθει ότι ήσουν άρρωστη με πνευμονία. Εύτυχώς πού τό-μαθα τώρα πού είσαι πειά καλά. Η πνευμονία είναι μια άσθένεια τόσο έπικίνδυνη και καλώς έχόν-των των πραγμάτων, πόσο μάλ-λον δε όταν μια γυναίκα βρίσκε-ται σ' ένδιαφέρουσα κατάστασι, όπως εσύ.

Πρόσεχε στο έξής την ύγεια σου, άγαπημένη μου, τόσο για σένα την ίδια όσο και για μένα και για το μικρό μου. Είναι τώρα ή εποχή των φρουτών κι' ο τό-πος μας έχει θαυμάσια. Από-φυγε όμως να κάνης κατάχρησι και πρόσχε ιδίως να είναι καλά κι' όριμα. Άγαπημένη μου, τι θα γινόταν ο φίλος σου αν άρρώ-σταίνες;

Με πόση συγκίνησι διαβάξω τα τρυφερά σου λόγια και την απελ-πίσι σου για το χωρισμό μας! Πόσο βαθειά αισθάνομαι την ά-γάπη σου, και μπορώ να σου πώ πως εύγνωμονώ σχεδόν την δυ-στυχία μας πού μου προσφέρει νέες ένδείξεις της λατρείας σου.

Πόσο υπέφερες, γλυκειά μου φίλη! Όταν αναλογίζομαι τις δυ-στυχίες μας, όταν θυμάμαι τις τραγικές συνθήκες του χωρισμού μας αισθάνομαι άκριβώς αυτό πού και συ ή ίδια μου περιγρά-φεις. Αισθάνομαι την καρδιά μου να σπίγγεται σαν να δέλη να σπάση το στήθος μου, αισθάνο-μαι όλα τα μέλη μου να παγώνουν κι' ένας κόμπος στο λαιμό να μ'

έμποδίζει να καταπιώ. "Αν όλη αυτή ή άγωνία δεν έξοπαγε σε δάκρυα, νομίζω πως δεν θα άν-τείχα, πως θα ξεψυχούσα.

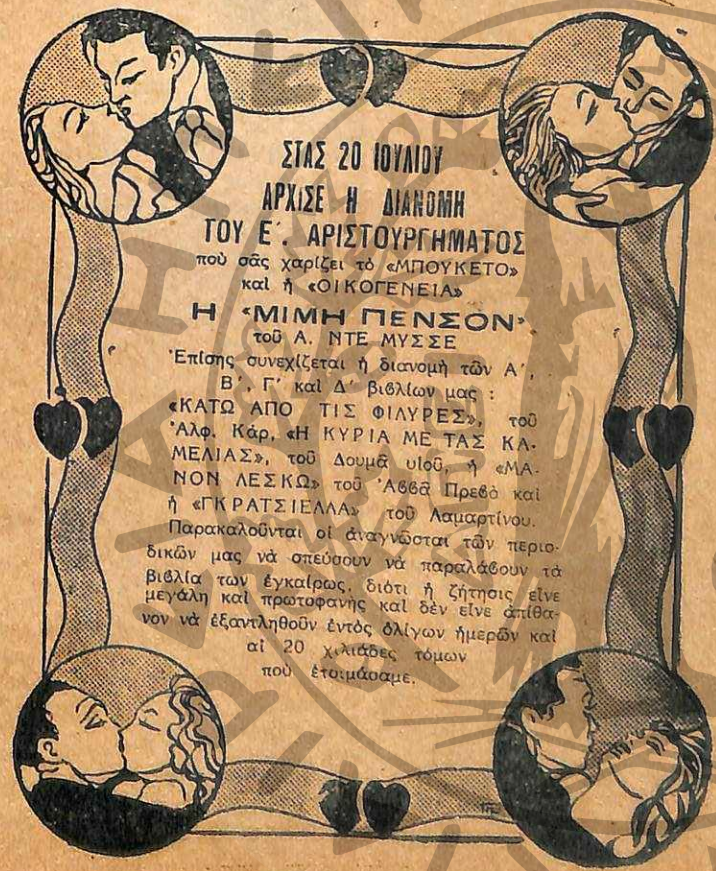
Σου το υπόσχομαι, πολυαγαπη-μένη μου, πως θα σε κρατώ πάν-τα ένήμερη κάθε νέου συμβάν-τος, φθάνει να μπορώ να το κά-μω. Δοκίμασα κι' έγώ τι τρομε-ρό είναι να ζή κανείς στην άμφι-βολία, και γι' αυτό θέλω με κά-θε τρόπο να σε κάμω να μη το νοιώσης εσύ αυτό. Η δυστυχία πού αντιμετώπιζει κανείς είναι βέ-βαια τραγική, αλλά προσπαθού-με να της βρούμε κάποιο αντίδο-το. Η άμφιβολία όμως ξεσχίζει την καρδιά, την κομματιάει σαν ένα άρπακτικό όρνεο.

Περιμένω με άνυπομονήσι να μου άναγγείλης πως μπορείς τέ-λος πάντων να μένης μόνη όσα-κίς το θέλεις. Δεν υπάρχει τίποτα χειρότερο από την άναγκαστική συντροφία. Έτσι θαμπορείς να μου γράφεις μεγάλα γράμματα, θα μπορής να με σκέπτεσαι περισ-σότερο, δεν θα μ' άγασες ίσως περισσότερο αλλά θα μου το λες πιδ συχνά.

Λατρευτή μου φίλη, είμαι βέ-βαιος πως ποτέ δεν θα μετανοι-ώσης πού τόσο άκριβά άγόρασες του; έννά αυτούς μήνας της ευ-τυχίας μας.

Μου γράφεις ότι ο κ. Μαρτέν έπιμένει να σε προστατεύη και πως αυτό πολύ σε ένοχλεί. Αυτό μου είναι πολύ δυσάρεστο. Γιατί αυτό το ένδιαφέρον του; Έξήγη-σε μου τι είναι το αυτόγραφο για το όποιο μου όμιλείς και ιδίως πές στον Π. να λάβη τα μέτρα του.

Έχει πολύ λάθος ή μητέρα σου να νομίζει ότι όλη μου ή δύναμις κλείνεται στο ύψος του γραψίμα

ΣΤΑΣ 20 ΙΟΥΛΙΟΥ

ΑΡΧΙΣΕ Η ΔΙΑΚΟΜΗ

ΤΟΥ Ε. ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΟΣ

που σας χαρίζει το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

και ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

Η «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ»

του Α. ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ

Επίσης συνεχίζεται ή διανομή των Α', Β', Γ' και Δ' βιβλίων μας:

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ», του

Άλφ. Κάρι, «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑ-

ΜΕΛΙΑΣ», του Δορυά υιού, ή «Α-

ΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» του Άσέθ Πρεσά και

ή «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» του Λαυρεντίου.

Παρακαλούνται οι άναγνώστες των περιο-δικών μας να σπεύσουν να παραλάβουν τα βιβλία των έγκαρτών, διότι ή ζήτησις είναι μεγάλη και πρωτοφανής και δεν είναι άπια-στόν να εξαντληθούν έντός όλων των ημερών και αι 20 χιλιάδες τόμων πού έτοιμάσαμε.

τός μου. Πρέπει κανείς να γράφη πάντοτε μ' ευγένεια και χωρίς να παραφέρεται. Μπορεί να είναι βε-βαία πως με τα λόγια δεν θα την στερήσω ποτέ από τον σεβασμό πού της όφείλω, αλλά απ' αυτό ως την ειλικρινή άφοσίωσι της καρδιάς ύπόκειται μεγάλη άπόστασι.

Πές της άκόμη πως αν είμαι πραγματι ένας ασύγκριτος έρα-στής, δεν είμαι όμως κι' ένας δια-φορετός, και πως μπορεί κανείς ν' απολαμβάνη τ' αγαθά του έ-ρωτος, χωρίς να διαφθείρη. Άλ-λά βλέπεις αυτές ή γυναίκες πού γίνονται στα γραμμάτα τους θεο-γολήτες, αφού προηγουμένως πέσαναν διά πυρός και σιδήρου, δεν τα καταλαβαίνουν αυτά...

Έμεις όμως, Σοφία μου, ξέ-ρουμε ότι ή ήθική και ή ευαισθη-σία είναι άλληλένδετες. Πώς ή έν-τιμότης μιας γυναίκας δεν συνί-σταται στο να μην έξη έραστή, αλλά να μένη πιστή και να λα-τρεύη εκείνον πού διάλεξε, πως ή έντιμότης άσχετως φύλου συνί-σταται στο να μένη κανείς πιστός στον όρκου του, να ξέρη πού να είναι ευγνώμων, να αντιμετώπιζη με θάρρος την ζωή και να είναι έτοι-μος για κάθε δυσία. Αυτή είναι ή δική μας τιμή, ή θρησκεία μας, ή άρχή μας.

Πόσα δάκρυα έχυσα όταν διά-βασα την φράσι σου: «Είπε άδυ-νατον να έγρασθή κανείς έδώ-πέρα». Άλλα σπεύδεις να προ-σέσης με την ύπερηφάνεια πού σε χαρακτηρίζει. Δεν θα το έ-καμα όμως κι' αν μπορούσα, δεν θα το έκαμα παρά μόνον για τον φίλο μου και τον γιό μου».

Α! Σοφία μου, ξέρεις πως και την γη άκομη υάσκαμα για χαρι-σού!.. Είσα πάντα ή ίδια, λα-τρευτή μου! μοναδική στην λεπτο-τητα, στο ύψος, στην άγαπη...

Ναι, Σοφία μου, το σκεφθήκα-κι' έγώ πολλές φορές αυτό πού μου γράφεις, πως όταν γι' εμάς μια άφραση εύτυχία αν είχαμε πεθάνει την ώρα πού αποχωρε-ίτομαστε. Παραδέξου όμως πως δεν μπορεί κανείς να καταριεται την ζωή την ώρα πού λαμβάνει γράμμα απ' εκείνον πού αγαπάει! Καμιά φορά σκεπτόμαι ότι δεν πρέπει κανείς να φοβάται τον θά-νατο άκριβώς όταν δεν έχει καμ-μιά λύπη, γιατί τότε μόνον άπο-γοητεύσεις τον περιμένον με τη συνεχίσι της ζωής. Άλλοτε πα-λι λέω πως θάταν κρίμα να πε-ριφρονησωμεν το μέλλον πού έ-σως θάναί έκανο να μας άποημι-ώση για όλες τις δυστυχίες πού αντιμετώπισαμε, έστω και με την εύτυχία μιας και μόνης νυχτός. Όσο μάς μένει ή έλπίδα, και ή παρηγορία της άλληγογραφίας μας πρέπει να άνθόεουμε. Γιατι πρέπει να ξέρας Σοφία μου, πως αν ποτέ άλλοτε δυο όντηοι δεν ύ-πάρθαν περισσότερο άτυχιοι, ποτέ όμως μια τρυφερότης μεγαλύτερη και ειλικρινέστερη δεν ένεψυχασε την καρτερία τους.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΑΡΑΧΝΗΣ

ΝΑ προχωρούσε στην εξήγηση της Μεξικανικής πειδιάδας, ο Σκόττυ κούταζε ολόγυρά του και τέλος μουμούρισε:

— Κοντά σε τρεις βελανιδιές, δεξιά από το μονοπάτι, στους πρόποδες του λόφου... Συνάντησα ως τώρα πολλές βελανιδιές, πολλούς λόφους και μονοπάτια, αλλά ούτε ίχνος της κατασκήνωσής του φίλου μου Τέντ... Τί νάναι τάχα αυτή η μυστική αποστολή της Μεξικανικής Κυβερνήσεως για την οποία μου γράφει;... Κι' αυτό το ανέλλιστο εθόνημα;

Σαφηνικά, μία φωνή χαρῶς ανέβηκε στα χείλη του νέου και απιρόντισε γ' αλόγο του, αλλά άμέσως κατούφιασε. Είχε φθάσει στις τρεις βελανιδιές, στους πρόποδες του λόφου, αλλά από την κατασκήνωσή του φίλου του δεν σωζόταν παρά λίγη στάχτη και ίχνη άλλων αλόγων.

— Χι! — μουμούρισε ο νέος. Ασφαλῶς ο Τέντ θάναι αιχμάλωτος των ληστών ή νεκρός. Νά σχετίζεται τάχα ή εξαφάνισή του με την κυβερνητικήν αποστολή του;

Ο Σκόττυ δὲν έλαβε καιρό να σκεφθῇ τί έπρεπε να κάνει, γιατί ένας ὄμιλος από τέσσερες ίππεις έρχόταν καλῶς άναγνίστας προς το μέρος του. Ο άρχηγός κρατούσε μπροστά στη σέλλα μία νέα τίχη οποίας τά χέρια ήσαν δεμένα. Αδιάστακα ο Σκόττυ πρόβαλε πίσω από τους βράχους, τράβηξε το περιστροφό του και φώναξε:

— Ψηλά τά χέρια! Και τώρα ένας-ένας άς πετάξει το όπλο του μακριά.

Εκείνοι υπάκουσαν και τότε ο Σκόττυ έλευθέρωσε τη νέα από τά χέρια των ληστών. Κατόπιν τους έλεγε ότι ήσαν έλευθεροί να φύγουν.

Μόλις απομακρύνθηκαν οι ληστές ο Σκόττυ έπαιε στη νέα ότι έπρεπε να σπεύσουν να φύγουν προτού επιστρέψουν οι Μεξικανοί περισσότεροι αυτή τη φορά. Βοήθησε τη Μπέττυ—έτσι λεγόταν ή νέα—ν' άνεβῇ στ' αλόγο του κι' έκείνος βάδιζε δίπλα της.

Επί μισή ώρα προχώρησαν έτσι όταν από μακριά άκούστηκε ποδοβολήτο.

— Επιστρέφουν—έλεγε ο Σκόττυ φέγγε, Μπέττυ. Έγώ θά τους κρατήσω όσο μπορούμε περισσότερο.

Κανένα χλιμμερό άκούμα και φτάνουμε στον καταυλισμό των δικών μου—έλεγε ή νέα—άνεβα και σύ στ' αλόγο, δὲν σε άρνίω.

Μολοντί επέσπευσαν τὸν καλπασμό τους, οι ληστές όλοένα πλησίαζαν και μετά λίγα λεπτά τους είχαν φθάσει. Μάταια ο νέος θέλησε ν' άνυνθῇ. Ένας από τους ληστές τὸν χτύπησε στο κεφάλι με τὸν υποκόπανο του όπλου του κι' ο Σκόττυ σωριάστηκε κάτω άναίσθητος.

Όταν συνήλθε, είχε νυχτώσει. Έγινωθε ένα δυνατό πόνο στο κεφάλι του. Κόιταξε τριγύρω του, μα δὲν είδε πουθενά τη Μπέττυ.

Δώδεκα ληστές ήσαν συγκεντρωμένοι γύρω σε μία φωτιά. Όταν είδαν ότι ο αιχμάλωτός τους συνήλθε, ο άρχηγός τὸν φώναξε να πλησιάσει και κοροϊδευτικά του έλεγε:

— Καλησπέρα, Σενόρ. Γρήγορα άνταμωθήκαμε πάλι, ή; Κυτάξεις να βοῆς τὸ κορίτσι; Μας έξφυγε, αλλά πού θά πάη, θά τή πιάσουμε πάλι. Έσύ τώρα, πές μας πού βρίσκεται το μεταλλείο, άλλοιώς...

— Μεταλλείο; Πιό μεταλλείο;

— Μπά! Μήπως ο Σενόρ δὲν ξέρει πού είναι το μεταλλείο; Τότε τί ζητούσες στὸν καταυλισμό του Έγγλέζου, του Τέντ; Κάνεις τὸν άνήξερο, ή; Θα σε ψάξω κι' αν δὲν βρω άπάνω σου κανένα σημάδιμα πού να μᾶς βοηθήσει, τότε αν δὲν μιλήσης θά σε σκοτώσω σαν σκυλί... Δὲν παίζεις κανείς με τὸν Μεντέξ!

Ο Μεξικανός έψαξε τις τσέπες του νέου, μα δὲν βρήκε τίποτε. Έξω φρενών για τὴν άποτυχία του, τράβηξε τὸ περιστροφό του, σημάδεψε τὸν νέο και έλεγε:

— Εμπρός, μίλησε! Πές μου πού είναι το μεταλλείο, κατόπιν θά σ' αφήσω ελεύθερο. Θα μετρήσω ως τά δέκα και κατόπιν... ένα... δύο.

Σταγόνες ιδρώτος κυλούσαν από τὸ μέτωπο του νέου. Έξερε πὸς ήταν χαμένος.

— Έπτά... όκτώ... έννέα... θά μιλήσης ή;...

— Όχι! Μα τὴν πίστι μου! Δὲν ξέρω τίποτε, αλλά και νάξερα δὲν θά μιλούσα.

Σκότωσε με λοιπόν και τελείωσε. Νά!

Με μία απότομη κίνηση, ο νέος άνοιξε τὸ ποικάμισό του και προτείνοντας τὸ στήθος του φώναξε έξαλλος:

— Σκότωσέ με! Πυροβόλησε λοιπόν, δαίμονα! Γιατί δὲν πυροβόλες;

Όταν οι ληστές έπιασαν τη Μπέττυ για δεύτερη φορά, εκείνη πάλαψε άγρια. Αλλά σ' ένα λεπτό τὴν έδεσαν χειροπόδαρα και τη μετέφεραν μακριά μαζί με τὸν λιποθύμο Σκόττυ.

Όταν τέλος, οι Μεξικανοί κάθισαν για να δειπνήσουν, εκείνη κατόρθωσε μ' ένα σουγιά τὸν όποιον είχε κυμμένον άπάνω της, να κόψῃ τὸ δεσμό της και άταραχτήρη άπομακρύνθηκε.

Σκαρφάλωσε στους πυκνούς κλώνους ενός δέντρου κι' έμεινε εκεί κυμμένη, ώστέον οι άνδρες πού είχαν σταλή για να τὴν καταδιώκουν, μόλις άντελήφθηκαν τὴν φύγῃ της, επέστρεψαν άπρακτοι.

Έτσι, από τὴν κρυψώνα της μόρσε να παρακολουθήσῃ τὴ σκηνή πού διηγήθηκε παραπάνω. Με πόσο συγκρατήθηκε για να μὴ φωνάξῃ, όταν έξαφνα συνέβῃ κάτι άνέλ-

πιστο. Καθὼς ο Σκόττυ άνοιξε τὸ ποικάμισό του, φάνηκε στιγματισμένη άπάνω στο στήθος του μία άπαισία Μαύρη Αράχνη. Όταν τὴν είδε, ο λησάρχος έβαλε τὸ περιστροφό του στη θέση του και φώναξε:

— Θεέ μου! Η Μαύρη Αράχνη! Αλλά τίποτ' γιατί; γιατί;... Άμέσως ή στάσις τὸν ληστών άλλαξε. Κι' ο Μεντέξ με σεβασμό παρέδωσε τὴν άρχηγία στὸν Σκόττυ. Έκείνος με άπάθεια διέταξε να ξεκινήσουν άμέσως.

Όταν έφυγαν οι ληστές, ή Μπέττυ κατέβηκε από τὴ κρυψώνα της και παραενημένη για όσα είχε δει έφυγε τρέχοντας προς τὸν καταυλισμό τὸν δικὸν της.

Είχε ξεμερούσει όταν ο Σκόττυ με τους Μεξικανούς έφθασε στις σπηλιές ή όποιες χρησιμοποιῶν ως καταφύγιά των συμμοριτών.

— Πιστεύω—έλεγε ο λησάρχος στὸ νέο—ότι ο άπεσταλμένος της «Μαύρης Αράχνης» θά θέλῃση να ξεκουραστῇ.

— Ναι—άπάντησε ο Σκόττυ—αλλά πές μου, Μεντέξ, έδώ έχει τὸν Άγγλο ο όποιος βοήκῃ με το μεταλλείο; Γιατί πρέπει να τὸν δῶ άμέσως.

— Έδώ είναι! Είναι έχθρὸς της συμμορίας μας.

— Τὸ ξέρω. Γι' αὐτὸν ήρθα. Η «Μαύρη Αράχνη» θέλει ώρισμένες πληροφορίες απ' αὐτόν.

Πιστεύω νὰ μὴ τὸν κακοποιήσετε;

— Χι!... Διηγάδῃ, επειδὴ δὲν ήθελε να μιλήσῃ, άναγκαστήκαμενὰ μερικὰ μέσα.

— Έτσι, Σενόρ, να τὸν δῃτε.

Ο Μεντέξ ώδήγησε τὸν Σκόττυ σε μία από τὴς σπηλιές και τὸν άφησε μόνο του με τὸν αιχμάλωτο.

Ο νέος όταν βεβαιώθηκε πὸς ή φίλο του και σιγά φώναξε:

— Τέντ! Τέντ! Έγώ είμαι ο Σκόττυ. Φτώχῃ μου φίλε, τί σοῦ έκαναν;

— Σκόττυ, ο Θεός σ' έστειλε! Πὸς τά κατάρρεες; Αλλά πόσο ήμ' έκαναν με κανιά σίδερα για τὴν πειθήνια πὸς παραμιλούσα από πνεύμα πνεύμα και μ' άρρισαν. Μπέττυ, ή «Μαύρη Αράχνη» είναι μία φοβερή δογάνωσις, ή δ' αυτή, Η Μεξικανική κυβερνήσις μὸν άνέθεσε ν' ανακαλύψῃς τὴν δὴς συμμορίας.

Ήρθα έδώ, Κατόρθωσα κι' έμαθα όλα τα μυστικά της δογάνωσής της «Μαύ-

ρης Αράχνης». Ο άρχηγός είναι όπως έμαθα ένας άθλιος σακάτης, με σατανικό μυαλό. Αυτός είναι τὸ «σώμα» της άράχνης.

Τὰ «πόδια» της άράχνης είναι οι όκτώ υπαρχηγοί του, έκτελεστοί και διαγγελῆς του.

Όπως έμαθα υπάρχει μεταξύ τὸν όκτώ ένας Εύρωπαίος. Θυμήθηκα ότι έσύ είχες στιγματισθῇ στο στήθος σου—ένας θεός ξέρει γιατί τόκανες—με τὸ έμβλημά τους. Γι' αὐτὸ σοῦ έγραψα να έρθῃς, με τὴν ιδέα ότι ίσως σοῦ φανῇς χρήσιμος... Αλλά δὲν σοῦ είπα τὸ πλὸ νόστιμο.

Εκεί πού τάχα γύρευα χρυσάφι, τόφερε ή Τύχη να βρω στ' αλήθεια ένα μεταλλείο. Ο Μεντέξ τὸ πληροφορήθηκε και με άλματώσε...

— Κατάλαβα ότι θάχομε σκληρό άγώνα, για να μπορέσουμε να γλυτώσουμε—έλεγε ο Σκόττυ—Πές μου τώρα τις λεπτομέρειες όλες γιατί βαδίζω στα τυφλά...

Ο Τέντ έλεγε στὸ φίλο του όσα ήξερε σχετικῶς με τὴν δογάνωσις της «Μαύρης Αράχνης». Και κατόπιν ο Σκόττυ διηγήθηκε τὴ δική του περιπέτεια και πὸς είχε γλυτώσῃ τὸ κορίτσι από τὰ χέρια τὸν ληστών.

— Α! —έλεγε—δὲν φαντάζεσαι πόσο γενναία δείχτηκε ή μικρούλα αυτή! Όπως σοῦ έξήγησε ή Μπέττυ ζητάει να βοῇ τὸν άδελφό της. Χρόνια τώρα τὸν έχουν χαμένο.

Τελειώτως ο πατέρας της, σε μία συμπλοκή με τὸς ληστές πληγώθηκε από μία σφαίρα τους και είναι άκόμα στο κρεβάτι. Έτσι ή γενναία μικρούλα εξακολουθεῖ μόνη της να γυρεύῃ τὸν άδελφό της. Φαίνεται ότι κάποιος συμμοριτῆς πού οί σύντροφοί του τὸν έγκατέλειψαν έτοιμόθνατο και τὸν βοήκῃ και τὸν περιέθαλπε ή Μπέττυ, από εὐγνωμοσύνη της φανέρωσε τὰ πάντα.

Απ' αὐτὸν λοιπόν πληροφορήθηκε ότι υπήρχε ένας αιχμάλωτος, Η Μπέττυ είχε τὴν έλπίδα ότι θάταν ο άδελφός της κι' έγὼ τὴ βεβαίωσα ότι ήσουν έσύ, όπως και ήσουν πράγματι.

Τὴν επομένη πολὺ πρωί, ένας βαλλάρης ξεπέεψε μπροστά στη σπηλιά.

— Ποιὸς είναι ο άρχηγός έδώ;

— Ρώτησε έπιτακτικά.

— Έγώ,—έλεγε ο Μεντέξ και καχυποπτὸς ρώτησε! Έσύ ποιὸς είσαι;

— Είμαι ο Εύρωπαίος άπεσταλμένος της «Μαύρης Αράχνης». Ίδού! Ο άγνωστός, ένας ύψηλός και ξανθὸς νέος έξαομύτωσε τὸ ποικάμισό του κι' έδειξε στιγματισμένο άπάνω στο στήθος του τὸ σημάδι της «Μαύρης Αράχνης».

— Ω!... έλεγε ο Μεντέξ και άγριοκύνταξε τὸν Σκόττυ—έξερω ότι μόνο ένας Εύρωπαίος έχει τὸ σημάδι αυτό. Ποιὸς λοιπόν, άπό τὸς δύο σας είναι ο άπατεών;

Εὐτυχῶς ότι ο Τέντ είχε ένημερώσει τὸν Σκόττυ στα μυστικά συνήθια των συμμοριτών κι' έτσι ο νέος τόκρεσε ν' άπαντήσῃ σ' όλες τὴς έρωτήσεις του Μεντέξ.

— Ο άρχηγός πρέπει να κρίνῃ ο ίδιος—έλεγε ο Μεντέξ—κι' επειδὴ μονάχα τὰ «Όκτώ Πόδια» της άράχνης ξέρουν πού κατοικεῖ, ο κα-

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Όπως σὰς ύποσχεθήκαμε, τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ήρχισαν τὴν διανομὴν εἰς τοὺς άναγνώστας των, σειρὰς περιφίμων άριστουργημάτων της ξένης φιλολογίας. Τὰ πρῶτα βιβλία, τὰ όποια διανέμονται ήδη στοὺς άναγνώστας τὸν περιοδικὸν μας, είναι τὰ ύπέροχα αισθηματικά άριστουργήματα:

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ”

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

“Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ”

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ

“Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ”

ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

ΤΟΥ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Όπως σὰς είχαμε είδοποιήσει, για ν' άποκτήσετε τὰ άριστουργήματά μας, πρέπει ν' άποκόπτετε από τὸ «Μπουκέτο», ή τὴν «Οικογένεια» 4 εκ τὸν δημοσιευμένων εἰς τὴν 3ην σελίδα τοῦ έξωφύλλου δελτίων και να τὰ φέρετε εἰς τὰ Γραφεῖα μας, καταθέτοντες συγχρόνως και 8 δραχμάς.

Οἱ έν τὰς έπαρχίας άναγνώσται μας θά προσκομίζουν τὰ 4 δελτία και 8 δραχμάς εἰς τὰ Ὑποπρακτορεῖα τὸν Έφημερίδων και θά λαμβάνουν τὰ βιβλία τὰν.

Επίσης άρχισῃ ή διανομή τοῦ νέου αισθηματικοῦ άριστουργήματος τοῦ ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ:

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ,”

Προσεχῶς θά κυκλοφορήσῃ

“Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ”

της ΝΤΕΛΛΥ, κτλ. κτλ.

Οἱ έν τῷ Έξωτερικῷ άναγνώσται τὸν περιοδικὸν μας πρέπει να στέλνουν, μαζί με τὰ δελτία και τὰς 8 δραχμάς, και τὰ έξοδα άποστολῆς τὸν βιβλίων, και τούτο, διότι θά ήτο λίαν έπιζημία δια τὸ Γραφεῖον μας μία τοιαύτη έπιβάρυνσις. Εἰς τὰς πόλεις τοῦ Έξωτερικοῦ όπου υπάρχουν Ὑποπρακτορεῖα τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου Αθηνῶν, οἱ άναγνώσται μας θά παραλάβουν τὰ βιβλία τὰν από τοὺς κ. κ. υποπράκτορας.

Τὰ δελτία δημοσιεύονται στη 3ην σελίδα τοῦ έξωφύλλου.

ναίκα μου, ή Μπέττυ: — Εἶπε ο νέος και τράβηξε τη Μπέττυ τὴν πού βρήκα Μισά-μισά, φίλε μου... Αγκαλιά του.

— Μη ξεχνᾷς Σκόττυ—έλεγε ο πάντοτε οφειλῆς σου, γιατί αν Τέντ—δὲν ής άφορὰ για τὸ γάμο δὲν έρχόσουν άγίαίρας, έγὼ δὲν σου, θά σε κάνω συνέταγό μου θά έξοδα τώρα!...

θένας σας ής γράφῃ σ' ένα χαρτί τη τοποθεσία τοῦ λημεριοῦ του. Έτσι θά φανερωθῇ ποιὸς από τοὺς δύο σας είναι ο ψεύτης!

Ο Σκόττυ κι' ο ξένος έσπευσαν να συμμορφωθοῦν. Έδωσαν τὴ σημαία στὸν Μεντέξ ο όποιος διάβασε κατάπληκτος και στὰ δύο χαρτάκια:

— Τὸ μόνο πού μᾶς μένει—έλεγε αστασιμένος ο Μεντέξ—είναι να μοῦ παραδώσετε τὰ όπλα σας και να προχωρήσετε μπροστά μου. Θα με οδηγήσετε στη κρυψώνα της «Αράχνης» κι' ο άρχηγός θ' άναγνωρίσῃ τὸν άνηρωπό του.

Μετά μικρὸ διάταγμα, ο Σκόττυ κι' ο ξένος παρέδωσαν τὰ περιστροφὰ τους στὸν Μεντέξ. Τὴ στιγμή πού ο ξένος άπλωσε τὸ χέρι του, ο Σκόττυ μόλις συγκράτησε μία φρονή έκπληξῶς. Τὸ χέρι τοῦ νέου έφερε ένα σημάδι εκ γενετής. Κι' ή Μπέττυ τοῦ είχε πει ότι ο άδελφός της είχε ένα τέτοιο σημάδι στο χέρι.

Ο Σκόττυ προχωροῦσε σκεπτικῶς δίπλα στὸν έξανθό νέο. Έκείνος τοῦ έρχισε λοξές ματιές και τέλος τὸν ρώτησε:

— Τί θέαθες σύντροφε, σὰν σκεπτικὸς είσαι! Φοβάσαι μήπως; Αλλά δὲν έχεις άδικο... Έξήγησέ μου ώστόσο, για ποῖο λόγο παίζεις αὐτὴ τὴν κωμωδία;

— Μπέττηκα σ' αὐτὴ τὴν ύπόθεσι, γιατί θέλησα να σώσω μία νέα Εύρωπαία ή όποια είχε πέσει στὰ χέρια τὸν ληστών, έλεγε ο Σκόττυ άργά.

— Μία Εύρωπαία είπες; Και τί ζητούσες σ' αὐτὰ τὰ μέρη;

— Τὸν χαμένο άδελφό της, τὸν Άντυ....

— Θεέ μου! Η Μπέττυ!... Και σὺ τὴν έσωσες από τὰ χέρια τοῦ Μεντέξ; Διηγήσου.....

Ο Σκόττυ είπε όσα είχαν συμβῇ και κατόπιν πρόσθεσε.

— Η άδελφή σου είναι χαριτωμένη, Άντυ. Δὲν είναι κοίμα νάμιστε έχθροί; Έλα να συνοργασθοῦμε. Δὲν σοῦ πρέπει αὐτὴ ή δουλειά. Η Μπέττυ είναι....

— Αλλόμονο, είμαι μπλεγμένος πολὺ!... Ίδού, φθάσαμε κίολας στη σπηλιά....

Πράγματι, μία βαρεία πόρτα, κομμένη πίσω από τοὺς θάμνους, έκλεινε τὴν είσοδο μιάς σπηλιάς.

Ο Μεντέξ χτύπησε, μα κανεὶς δὲν άπάντησε. Τότε έπρωξῶν τὴ πόρτα και οἱ τρεῖς άνδρες μπήκαν στη σπηλιά. Έκεί καθισμένος και πεσμένος μπροστά σ' ένα τραπέζι βρισκόταν νεκρὸς με μία σφαίρα στο κεφάλι ο άρχηγός της «Μαύρης Αράχνης».

Ήταν ένας κοντός, μελαχροινός και μαλλιαρός άνδρας, με άποκρουστική φυσιογνωμία, με στερεωμένο τὸ κορί και τὰ πόδια. Σωστή Αράχνη!

— Ω,—φώναξε άγρια ο Μεντέξ—ή Αράχνη δὲν έῃ πειά, ε. ποιμένος τὰ πόδια της είναι άχρηστα! Κι' επειδὴ δὲν ξέρω ποιὸς από τοὺς δύο σας είναι ο ψεύτης, θά σας έξανάω και τοὺς δύο, άρχίζοντας από σένα.... θά μετρήσω πάλι ως τά δέκα, αλλά αὐτὴ τὴ φορά θά πυροβολήσω...

Ο Μεντέξ σημάδεψε τὸν Σκόττυ και άρχισε να μετρά άργά. Αλλά τὴ στιγμή πού έτοιμαζόταν να πυροβολήσῃ, ο Σκόττυ έκανε μία άπότομη κλίσι στο πλάγι. Ταυτο-

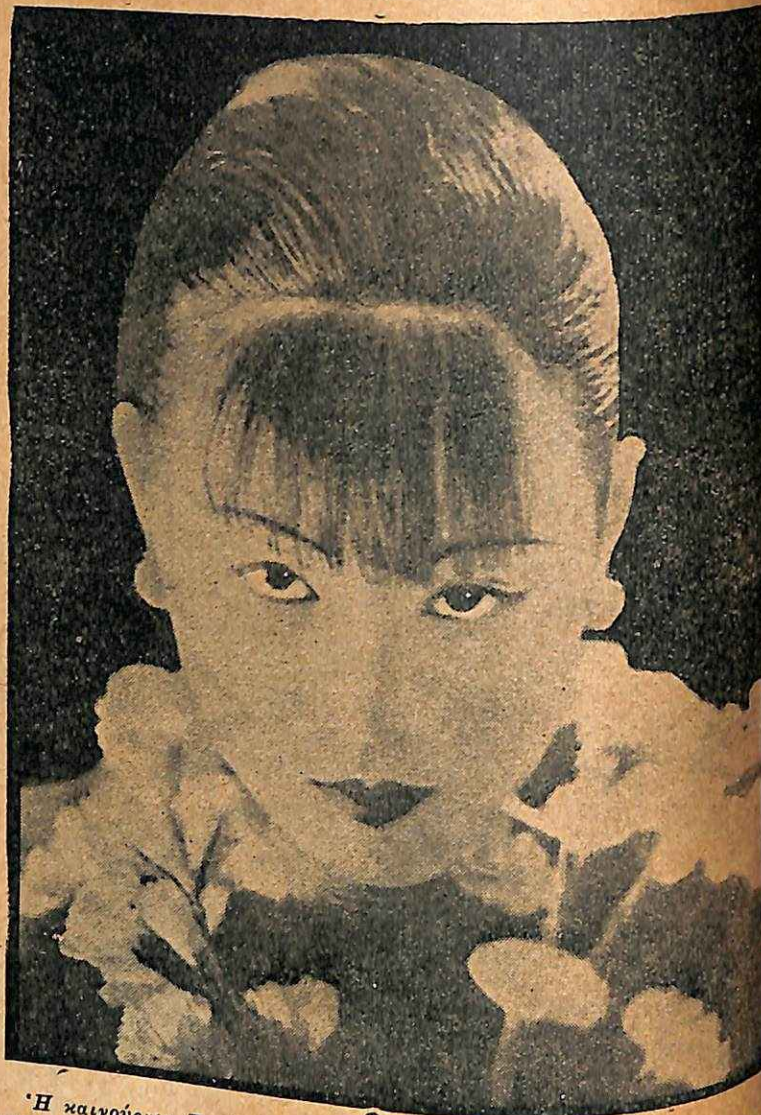

Ἡ Χήδερ "Αγγελ, μιὰ ἀπὸ τὶς πλέον μοιραῖες βεντέτες τοῦ Χόλλυγουντ.

Ἡ ὀραιοτάτη βεντέτα "Αὔρον Βάρ.

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ καινούρια Κινέζα βεντέτα τοῦ κινηματογράφου Χάινκ Σάινκ.

Ὁ διάσημος καλλιτέχνης τοῦ κινηματογράφου Κλάιβ Μπρόνκ.

Ἡ "Εβελιν Γκερσντόν, ἡ περίφημος σααίς τῆς Γκρέτας Γκάρμπο.

Ἡ γλυκιάτη ξανθή γόησσα Μάτζε "Εβανς

Ἡ διάσημος σὰρ Σιλβία Σίδνεϋ

Ἡ Χρυσομαλλοῦσα σὰρ Τζέιν Μίς.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΤΡΕΛΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ
ΕΠΙ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ Γ'

ΤΩΝ Α. SIMOND ET M. C. POINSOT

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Όταν κάποτε οι Γάλλοι αυτοκράτορες ταξίδευαν στην Αγγλία, αναγκάστηκαν να φαρδύνουν τις γέφυρες και τις σκάλες της αυτοκρατορικής θαλαμηγού, εξ αιτίας πάντοτε του κρινολίνου. Και όταν αποβιβάζονταν με την αψίδα στην Αγγλία, ο γέρο πρωθυπουργός λόρδος Πάλμερστον έμεινε κατάπληκτος, βλέποντας τις κυρίες με τα κρινολίνα. Του φάνηκε τόσο παράδοξη η εμφάνισή τους, ώστε είπε:

— Μά αυτές δεν είναι Γαλλίδες. Είναι γυναίκες του Άρεως!

Επίσης όταν η αψίδα πήγε να περάσει το καλοκαίρι της στο Μπαρρίτζ, όλες οι κυρίες κόντεψαν να τρελλαθούν. Τα δωμάτια της αυτοκρατορικής βίλλας «Εύγενια», που ήταν σχετικώς μικρά, δεν χωρούσαν τις κυρίες με τα κρινολίνα.

— Μά, Θεέ μου! έλεγε η κ. ντε Λά Μπεντογιέ, πώς να κινηθεί κανείς σ' αυτές τις μυρμηγκοφωλιές.

— Θα είναι κανένα άστείο του αυτοκράτορος! της απάντησε η αδελφή της κ. ντε Λά Ποέζ. Μας έφερε εδώ για να γελάσει.

Κι όλες γενικώς οι κυρίες της αυλής άρχισαν να παραπονούνται σχετικά στη μεγάλη κυρία της Τιμής, δούκισσα ντε Μπασσάνο. Έκλεινε τότε σκέφτηκε να υποβάλει στον αυτοκράτορα μια αναφορά σ' αυτές τις κυρίες. Έτσι γράφτηκε η περίφημη αναφορά των Κρινολίνων και των Τουρνουριών ν, τα οποία, στριμωγμένα και στενοχωρημένα μέσα στις μικρές κάμαρες του ανακτόρου, το ο Μπαρρίτζ, ξετούσαν τόπο για ν' άπλωθούν και ν' αναπνεύσουν την ελαστικότητα τους. Η αναφορά αυτή παρεδόθη στα χέρια του αυτοκρατορικού διαδόχου, ο οποίος και την υπέβαλε στον πατέρα του.

Ο Ναπολέων τη διάβασε, χαμογέλασε και δεν είπε λέξη.

Μά την άλλη μέρα διέταξε να έγκεινται ταξίδια προσηγορίας ή απλή σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο, ενώ συγχρόνως μια ολόκληρη στρατιά χριστών κι' εγγατών πλημμύριζε την αυτοκρατορική έπαυλη κι' επέφερε σ' αυτήν τις απαραίτητες τροποποιήσεις, για να μπορούν να χωρούν και να κυκλοφορούν οι κυρίες με τα κρινολίνα.

Επανειλημμένως, προσπάθησαν στο Παρίσι να δημιουργήσουν μια αντίδραση κατά του κρινολίνου, αλλά ο ένθουςισμός του κοινού που το υπεστήριζε το συμφέρον των ραφτών και των έμπόρων, έκανε πάντοτε τις προσπάθειες αυτές ν' αποτύχουν.

Όστόσο, πολύ πριν απ' το 1867 μερικά σημάδια άφηναν κανένα να προβλέπει ότι δεν θ' άργούσε να επέλθει μια ριζική μεταρρύθμιση στη μόδα.

Οι γυναίκες είχαν ήδη απαλλαγεί σχεδόν από τις καπότες που τους έκρυβε ολόκληρο το κεφάλι κι' άφηναν να φαίνονται τ' αυτιά τους, το μέτωπό τους και τα μαλλιά τους στο οβέρο.

Μια από τις γυναίκες που άντεδρασαν περισσότερο κατά του κρινολίνου ήταν η κ. Όλλιβιέ, η οποία τόλμησε να εμφανιστεί σ' ένα γεύμα των ανακτόρων του Κεραμεικού, φορώντας ένα άλλο φόρεμα από λευκή γάζα, χωρίς δαντέλλες, χωρίς κοσμήματα, κι' έχοντας για μόνο της στολισμα μερικά λουλουδάκια στα ξανθά μαλλιά της. Η εμφάνισή της αυτή προκάλεσε τη γενική κατάπληξη. Μά πολλοί και πολλές την

έπεδοκίμασαν.

Επίσης, όταν η Αυτοκράτειρα Εύγενία έπεσκέφθη τη Σαβοΐα που μόλις τότε είχε προσαρτηθεί στη Γαλλία, σκανδάλισε τις ηλικιωμένες κυρίες της άριστοκρατίας, φορώντας κοστούμια που ήταν βολικά και πρακτικά για το ταξίδι της σ' αυτά τα όρεινά μέρη.

Από την άλλη μεριά πάλι, η πριγκίπισσα Μπεντρυχ, ύποστη-ζόμενη από τον περίφημο οράφη Γουόρθ πολεμούσε με όλες τις δυνάμεις εναντίον του κρινολίνου και προσπαθούσε να εισαγάγει καινούρια δαιμόνια στη μόδα.

Ο Γουόρθ συνεδύαζε την ψυχρή αγγλική λογική και το πιο σίγουρο παριζιάνικο γούστο και δικαίως απέκλεισε από τους συγχρόνους του ο Ναπολέον της Μόδας. Όταν περνούσε από τα σαλόνια των δοκιμών του οίκου του, ερχόντας μια ματιά στρατόχου που επιθεωρεί τα στρατεύματα που στο πεδίο της μάχης αντιμετώπιζαν την λάθη ως το πιο άσχημο. Και το δάχτυλό του υπέδεικνε το διορθώμα που έπρεπε να γίνει, την πτυχή που έπρεπε να τροποποιηθεί.

Στην αρχή ωστόσο ούτε αυτός δεν τόλμησε να ξεγράψει το κρινολίνο που ήταν ακόμη αντικείμενο γενικού ένθουςισμού, μά το περιώρισε, του άφηρεσε όγκο και φάρδος.

Μά όλη αυτή συνετέλεσαν ώστε ναρθή μια μέρα που σαρώθηκε

όριστικώς το παλιό αυτό είδωλο. Κι' έτσι το κρινολίνο που έγινε μονομιάς κομικό, εγκαταλείφθηκε στις καθυστέρημένες γυναίκες των επαρχιών και στις ξένες που νόμιζαν πως ήταν πάντα της μόδας στη στιγμή που το Παρίσι, μετανοημένο από καιρό, γελούσε για τις τρελλές τουαλέτες του παρελθόντος.

Η Αυτοκράτειρα φορούσε τώρα, για τις εκδρομές της του Φονταινεμπλώ, ένα φόρεμα κοντό με μεταξωτή μπλούζα, με κορσάκι σφιγμένο στη μέση από μια ζώνη πέτσινη, καπέλο κανονιστικό και μπότες με ψηλά τακούνια. Όλοι πια κορόιδευαν το κρινολίνο και δεν εύρισκαν κομικές λέξεις για να το χαρακτηρίσουν. Ο Προσπερ Μερμέ, μιλώντας για ένα επίσημο χορό, γράφει τα εξής:

Τα κοστούμια ήταν πολύ ωραία. Επίσης όλες σχεδόν οι γυναίκες ήταν εξαιρετικά ωραίες κι' έδειχναν μεγάλη τόλμη στο ντύσιμό τους. Είχαν νεκροτέ άρκετά προκλητικά τόσο επάνω όσο και κάτω. Έτσι μπόρεσα να ιδώ αρκετά γοητευτικά ποδαράκια και πολλές καλτσόδετες, την ώρα που χόρευαν βάλς.

Το κρινολίνο βρίσκεται πειστικά σ' αυτό το κατ'εξοχή. Μέσα σε δύο χρόνια ασφαλώς τα φορέματα θα είναι κοντά κι' έτσι οι γυναίκες που έχουν φυσικά χαρίσματα θα διακρίνονται απ' αυτές που έχουν κοντά. Η γοητευτική κόρη του λόρδου ήταν ντυμένη σ' ένα Νύμφη της Μυθολογίας μ' ένα φόρεμα σ' ονδράφνησε όλο το στήθος της να σ' αινείται αν δεν υπήρχε από μέσα ένα μαγικό. Αυτό μου φάνηκε επίσης ωραίο όσο και το γυναικό νεκροτέ της μητέρας της, χωρίς στο όποιο, με μια ματιά, μπορούσε να δει κανείς την κοιλιά της.

Αι ήθοιοι που ήταν σ' αυτό ενθουσιάζονταν να δει προσηγορίας ν' έδιναν τις καινούργιες μόδας κι' έκαναν ότι μπορούσαν για να την επιβάλουν, κοροϊδίζοντας απειλικά αυτές που επέ-

μεναν ακόμα ν' ακολουθούν τις παλιές.

Το 1865, όταν η βασίλισσα Βικτωρία πήγε στο Παρίσι, το μεγαλύτερο σκάνδαλο για τις γυναίκες ήταν η φούστα με τέσσερες-πέντε σειρές από βολάν διαφορετικού ύψους. Έπειτα ο άνεμος γύρισε άλλοι: έγιναν της μόδας οι μεγάλοι φρόνκοι, τα τεράστια ΣΟΥ, οι βελουδένιοι ρόμβοι κ.τ.λ. Διαδοχικά κατόπιν έπεκράτησαν το φόρεμα με τις δυό φούστες, το κοστούμι Βαττώ, η φούστα α λα Σινουάζ, που ήταν άνασκηωμένη στα πλάγια, κτλ. κτλ.

Όσο για τα χρώματα των τουαλετών τους, οι γυναίκες της Δευτέρας Αυτοκρατορίας είχαν πολύ άσχημα γούστα. Η γιαγιάδες σας θα θυμούνται ίσως ακόμα τα χρώματα αυτά που ήταν της μόδας στον καιρό της νεότητάς τους, όπως στη στιγμή που το Παρίσι, Πορμπάουρ, το ρόζ—Ισπαγάν κ. τ. λ.

Μά προπάντων—πόσο τυφλός ήταν τότε ο Γάλλος λαός!—το χρώμα που ξετρελλάνε την αυτοκρατορία είχε το όνομα του ανθρώπου εκείνου που την κατεγράμισε: το Βισμαρκ. Όλα τα άλλα χρώματα παραμερίστηκαν όσο αυτό ήταν της μόδας. Πρωτοπαρουσιάστηκε το 1866, χάλασε κόμο το 1867 κι' έμεινε στη μόδα ως το 1870, όποτε και κατέρρευσε η αυτοκρατορία. Ποτέ, στα χρονικά της μόδας, δεν σημειώθηκε μια τέτοια έπιτυγία. Το χρώμα Βισμαρκ ήταν κάτι μεταξύ γκριζού και μαύρου και είχε τριάντα αποχρώσεις που είχαν τα όνόματά τους κι' αυτές: «ΒΙΣΜΑΡΚ ΑΡΡΩΣΤΟΣ», «ΒΙΣΜΑΡΚ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ», «ΒΙΣΜΑΡΚ ΘΥΜΩΜΕΝΟΣ» κ.τ.λ. αναλόγως του τόνου του ύφασματος.

Έβαφαν Βισμαρκ τα μεταξωτά, τα σατέν, τα βελούδα, όλα γενικώς τα μάλλινα ή τα βαμβάκερα ύφασματα. Παρουσιάζονταν επίσης και μποτίνια Βισμαρκ, γάντια Βισμαρκ, όμπρέλλες Βισμαρκ, καπέλλα Βισμαρκ, που είχαν, φυσικά, ψάδες, κορδέλλες και δαντέλλες ταιριαστές στο χρώμα.

Για να φοράνε μάλιστα ή κομψές κυρίες με μεγαλύτερη χάρι το καπέλλο Βισμαρκ, έπενδυναν στο χτένισμά τους και τα ΣΙΝΙΟΝ Βισμαρκ.

Κι' αυτά ακόμα τα μαλλιά βάφθηκαν σ' ένα χρώμα Βισμαρκ! Αναρωτιέται μάλιστα με τρόμο ως που θάφτανε αυτή η τρέλλα, αν ο ίδιος ο Βισμαρκ δεν φρόντιζε να δώσει ένα τέλος σ' αυτές τις έξωφρενιότητες της Δευτέρας Αυτοκρατορίας.

X

Η ΤΡΕΛΛΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

ΧΟΡΟΙ, ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ, ΑΝΑΚΤΟΡΙΚΕΣ ΕΟΡΤΕΣ, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ, ΜΑΣΚΕΣ ΚΑΙ ΝΤΟΜΙΝΑ. Ο ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΡΟΥ ΑΛΜΠΑ. ΤΟ ΜΠΑΛΛΕΤΟ ΤΩΝ ΜΕΛΙΣΣΩΝ. Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΗΠΕΙΡΩΝ. ΑΛΛΗΓΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΣΚΑΝΔΑΛΑ. ΟΠΟΥ Η ΑΥΤΟΥ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΣ ΚΑΝΕΙ ΛΑΘΟΣ ΚΑΙ

ΠΑΙΡΝΕΙ ΕΝΑ ΡΑΣΟ ΓΙΑ ΦΟΡΕΜΑ. ΕΝΑΣ ΧΟΡΟΣ ΓΚΡΙΖΕΤΩΝ ΧΩΡΙΣ ΓΚΡΙΖΕΤΕΣ ΚΤΛ.

Σε καμιά εποχή δεν χόρεψαν πιο τρελλά όσο επί της Δευτέρας Αυτοκρατορίας. Όλος ο κόσμος χόρευε. Χόρευαν στα ανάκτορα του Κεραμεικού, χόρευαν στο Καρτιέ-Λατέν, χόρευαν στα ύπουρ-γεία, στις λέσχες και στις πλατείες των συνοικιών. Διόνυνουσαν τουλάχιστον 100 χοροί την ημέρα. Η ζωή ήταν ένας τρελλός χορός ατελείωτος, χωρίς άναπαυσι, χωρίς σταμάτημα.

Οι μουσικοσυνθέτες Στράους και Βαλντέφελ ήταν οι ήρωες της ημέρας. Σ' αυτούς είχαν αναθέσει οι Παρισινοί τη φροντίδα να μη πλήττουν. Και με μέθη, με μανία πραγματική, ήθελαν ν' ακούνε αδιάκοπα τις καντρίλιες της «Ωραίας Ελένης» ή της «Μεγάλης Δουκίσσης». Τα βάλ: του Στράους τα έπαιζαν από το πρωί ως το βράδυ στο πιάνο οι μαρκήσιες και οι κόρες των θυρωρών. Κι' άσάχισουμε τώρα από τους χορούς της αυλής. Τις νύχτες που διόνυνουσαν έσπεριδαν στα ανάκτορα του Κεραμεικού, ή πρὸ αὐτῶν πλατεία Καρρουζέλ έλαμπε από τα φώτα που ξεγυρόντουσαν από τα παράθυρα του παλατιού.

Αι προσκεκλημένοι διέσχισαν τη μεγάλη σάλα της εισόδου ανάμε-

σώ του Υπάτου, —σ' όλο το δρόμο ή Αυτοκράτειρα μοίραζε χαμόγελα κι' ο Αυτοκράτωρ έστριβε το μουστάκι του — έφτανε στην αίθουσα των στραταρχών, ένας λαμπροστόλιστος θυρωρός ανήγγελλε με στεντορεία φωνή:

— Ο Αυτοκράτωρ! Η Αυτοκράτειρα!

Οι άνδρες της φρουράς παρουσίαζαν τότε ότλα κι' όλοι οι λακέδες των άνακτόρων, χτυπώντας το δάπεδο με το ραβδί τους, έπανελίμβανον:

— Ο Αυτοκράτωρ! Η Αυτοκράτειρα!

Οι αυτοκράτορες έμπαιναν τότε στη σάλα των Στραταρχών και πήγαιναν και καθόντουσαν σ' ένα μεγαλοπρεπή εξέδρα που ήταν στο βάθος της.

Τότε οι χοροί άρχιζαν. Κατά τα πρώτα χρόνια της αυτοκρατορίας χόρευονταν στην αρχή μια τιμητική καντρίλλια, στην όποια συμμετείχαν το αυτοκρατορικό ζεύγος, η πριγκίπισσα Κλοτίλδη και Ματθίλδη, οι πριγκίπισσες Ναπολέων, Μυρά και Βαλέσκι, καθώς και μερικοί ξένοι πρεσβευταί.

Έπειτα όμως η καντρίλλια αυτή διεκόπη, γιατί οι αυτοκράτορες δεν είχαν πια όρεξη για χορό κι' άφηναν τις θέσεις τους στην εξέδρα λίγη ώρα μετά την είσοδό τους στην αίθουσα των στραταρχών και πλησιάζαν τους καλεσμένους των για να κουβεντιάσουν

δεν πέταξε τον μακάβριο αυτό μασκάρ, έξω από την πόρτα. Απεναντίας μάλιστα: ο θάνατος χόρεψε μαζί με τους άλλους προσκαλεσμένους ως το πρωί.

Η πιο μεγάλη έλευθερία, ή μάλλον ή μεγαλύτερη άσυδοσία, έπικρατούσε παντού στους χορούς. Κάτω απ' τις μάσκες και τα ντόμινα, έπιτρεπόντουσαν τα πάντα στους νεαρούς, μά και στους ηλικιωμένους έρωτιδείς.

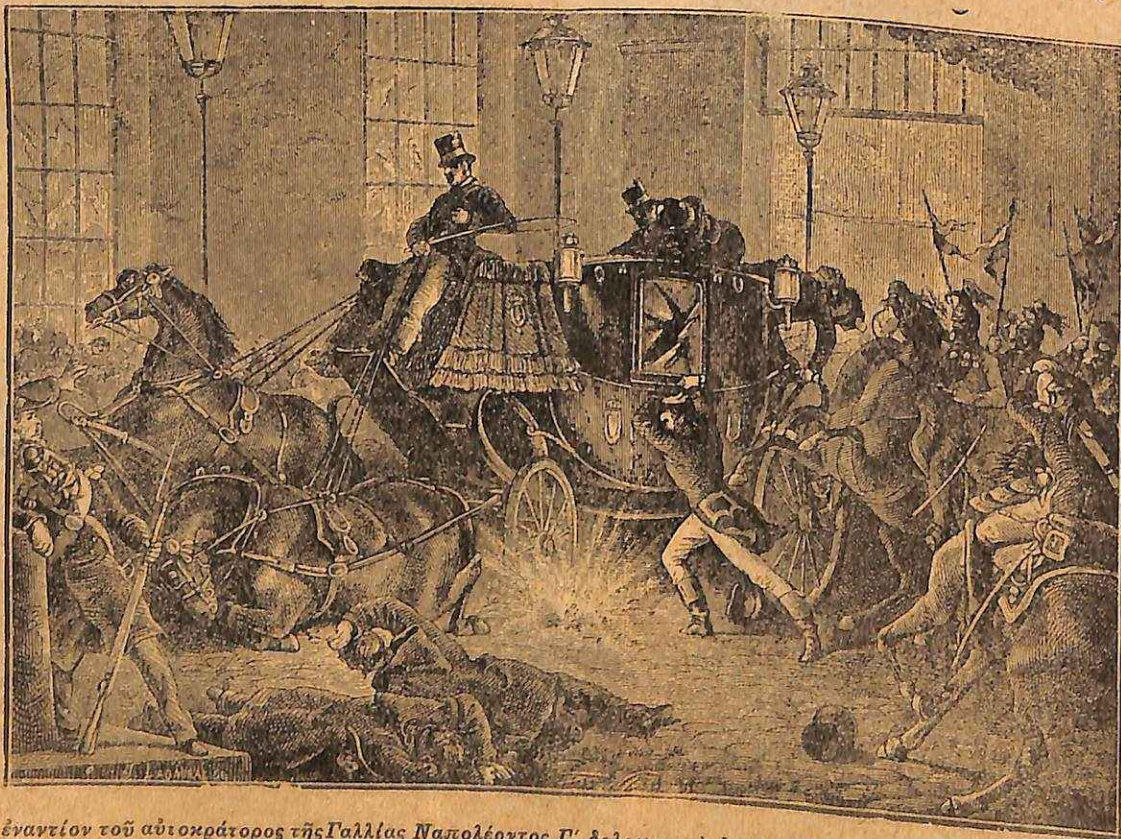
Περιήγμος έμεινε τόσο για την πολυτέλεια του, όσο και για την τρέλλα του, ένας απ' τους έπισημους χορούς της εποχής εκείνης. Έβλεπε κανείς εκεί την όραία αυτοκράτειρα Εύγενία με τα μαλλιά της πούδραρισμένα με χρυσόσκονη, μεταμφιεσμένη σ' Αρτεμίδα με τη φαρέτρα στη ράχη και το τόξο στο χέρι. Η περιήγηση για τους άνδρες κ. ντε Σόλμς φορούσε ένα έλαφρό μαγιό που το συμπλήρωναν δυό φτερά, προσκολλημένα στους ώμους της. Μια άλλη, φορώντας χιτώνα πολυκοντό, έπεδεικνυε τον τραχήλο της, και τα γυναικεία στήθη. Η κ. ντε Περισώ μάλιστα έκρυβε τα γυναικεία στήθη της, και η κ. ντε Πελοσέ, μεταμφιεσμένη σ' «Ηρη», τα έκρυβε για να τ' άφή-νη να μοντευσονται καλύτερα. Προκαλεσαν επίσης το γενικό θαυμασμό τα έξι ίσου τομήγυρά κοστούμια των πριγκιπισσών Βαλέσκι, Ματθίλδης και Μέρτων κυριών Λεόν, Μωπα, Γκυγιόν, Μπετιζό, Τουβενέλ, Μονακ, Κονταντ, κτλ.

Όταν ο αυτοκράτωρ, ό οποίος στην προκειμένη περίπτωση έπαιξε ρόλο Σουλτανου, μπήκε μέσα, ή κυρίες παρατάθηκαν από τη μια μεριά της αίθουσας και άφου διαλέξε την πιο όμορφη απ' αυτές, ή συμβολική έορτή άρχισε. Μια μυθολογική καντρίλλια, στην όποια χόρεψαν ή πιο περιζήτητες για την όμορφη τους γυναίκες, προκαλεσε το γενικό θαυμασμό.

Κατά τα χροιάματα, όταν ή έορτή τελείωσε, παρατηρήθηκε κάποια σύγχυση, δικαιολογημένη μέσα σ' ένα τέτοιο συνωστισμό: άμαξαι που είχαν κρείε ένα πρόσωπο μόνο, έφταναν τώρα με δυό έπιβατες ή σταματούσαν στη μέση του δρόμου, άφηναν την έπιβάτη τους, την όποια έπαιρνε ένα άλλο άμαξι και έαναγύριζαν αδειάνα. Μια Ρωσίδα, όπως λένε οι κακές γλώσσες, έκανε λάθος στην πόρτα του σπιτιού της και πήγε να κοιμηθεί σ' κάποιο άλλο. Μια Ουγγαρέζα επίσης έαναγύρισε κοντά στο σπύγγο της έπει από σαρανταχτό ώρες. Μια όραία Ισπανία άριστοκρατική, κάνοντας λάθος κι' αυτή, έληξε σπύλο στο διαμέρισμα ενός άξιωματικού της ανακτορικής φρουράς. Μια όραία Ρωμαιο, πολύ θεοφοβούμενη φάνεται, πήγε άμέσως μετά το χορό στο καρδινάλιου Τετζί.

Ένας από τους λαμπρούς χορούς που δόθηκαν κατά την περίοδο της Β' Αυτοκρατορίας ήταν ο χορός του μεγαρόν του δούκου «Αλμπα». Η προσκλησεις έγιναν εν όνομα της δούκισσης Αλμπα, μα στην πραγματικότητα ο χορός έδόθη από τους αυτοκράτορες της Γαλλίας.

(Ακολουθεί)

Η εγνατίον του αυτοκράτορος της Γαλλίας Ναπολέοντος Γ' δολοφονική απόπειρα του 'Ιταλού αναρχικού 'Οραίνι.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

ΤΟΥ Α. R. WΕΙΓΕΝ

ΡΟΜΕΡΑ φρου-
κισμένος, ο πλοί-
αρχος Μπώγκαρ
κινείτο πότε τον
νεαρό Κάροσον, ο
οποίος αδιάφο-
ρος παρακολου-
θούσε τη συζη-
τησι και πότε
τον ίφοπλιστή
Μπρέννερ, ο ο-
ποίος προσπαθούσε να
τον πείσει να πάει τον
νέο στο καράβι του.

— Άκουσε Μπώγκαρ—
έλεγε ο Μπρέννερ—θα
με υποχρεώσεις αν πά-
ρης τον Κάροσον μαζί σου. Εί-
ναι παιδί καίτοι φίλου μου· ε-
φαγε όλα του την περιουσία· στά-
λιν... Κοντεύει να καταντήσει αλκο-
λικός. Τρεις εβδομάδες τώρα
προσπαθώ να τον κάνω άνθρωπο,
αλλά δεν βολεύεται. Αυτός εξακο-
λουθεί να μεθύει, κι' επειδή του
σώθηκαν τα χρήματά του, τώρα
άρχισε να κλέβει τις μπουτίλλες
του ούισκυ από τις αποθήκες μου.

— Διάβολε—μουρμούρισε ο νέος
—φαντάζομαι ότι η συναναστροφή
μου είναι άσχετα εύχρηστος ώστε να
μπού προσφέρει μερικά γέμματα
και μερικά μπουτίλλες ούισκυ!

— Σιωπή σου!—φώναξε ξανά ο
πλοίαρχος Μπώγκαρ και κατόπιν
πρόσθεσε: θα τον πάρω λοιπόν.
Μπρέννερ γιά να σ' ευχαριστήσω,
όλα θα τον παιδεύω σε τέτοιο ση-
μείο που θα τον κάνω να μετανοι-
ώσει γιατί γεννήθηκε....

— Νάμαστε ξεξηγμένοι, καπετά-
νε—είπε ο νέος—άφησε δὲν ζήτη-
μα μαζί σας. Ή ιδέα ήταν του
Μπρέννερ. Έγω θα προτιμούσα να
μείνω εδώ....

— Έμπα στη βάρκα—διέταξε ο
πλοίαρχος—ο νέος δὲν λόγια!

— Μετά πέντε λεπτά, ο Κάροσον
κι' ο πλοίαρχος βρισκόντουσαν α-
πάνω στο φορτηγό «Σύνθια». Τὸ
πρώτο πρόσωπο που συνάντησαν
απάνω στη γέφυρα ήταν ἡ κόρη
του πλοίαρχου. Ἡ Έλεν Μπώγκαρ
ήταν μιά χαριτωμένη νέα, ἡ οποία
συνόδευε τὸν πατέρα της στὰ μα-
κρινὰ ταξίδια του. Όταν εἶδε τὸν
Κάροσον, τὸν κινεῖται καὶ εἶπε.

— Θεέ μου, τί χάγια εἶναι αὐ-
τά! Δὲν ντρέτουνται νὰ παρουσιά-
σαι ἔτσι!

— Χμ... ἤμουν ἀπασχολημένος
τὸν τελευταῖο καιρό... κι' ἔτσι...
Ἀπασχολημένος νὰ πίνω, ἔ;
Κι' ὅμως φαίνεται ἄνθρωπος μορ-
φομένος... Πῶς μπόρεσε νὰ ξεπέ-
σης σὲ τέτοιο σημείο; Φταῖνε τὰ
χαρτιά ἢ ἡ γυναίκες;

— Ἀν θέλεις νὰ μάθης μιὰ γυ-
ναῖκα φταῖνε—ἀπάντησε ὁ νέος ἀ-
πότομα.

— Καταλαβαίνω γιατί σὲ περι-
φρόνησε—εἶπε ἡ νέα—ὡστόσο φαν-
τάζομαι πῶς τώρα πού σὲ παρέλα-
βε ὁ πατέρας μου θὰ σὲ κάνει ἄ-
θροστο. Φυσικά, θὰ τὸ σπρώξῃς σὲ
πρῶτο λιμάνι πού θὰ φθάσουμε.
Αὐτὸ κάνουν συνήθως οἱ τύποι σὺν
ἐσένα....

— Μπα! Ἐσὶ νομίζετε;—εἶπε ὁ
Κάροσον, τὸν ὅποιο εἶχαν πειράξει
βαθεῖα τὰ λόγια τῆς νέας.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ, ὁ πλοίαρχος ὁ
ὅποιος εἶχε ἀπομακρυνθῇ γιὰ νὰ
δῶσι μερικὲς διαταγές, πλησίασε

καὶ διὰν εἶδε ὅτι ὁ νέος μιλοῦσε
μετὰ τὴν κόρη του ἔγινε ἔξω φρε-
νών.

— Πέταξε τὸ σιγάρο σου! διέ-
ταξε ἄγρια. Πῶς τολμᾷς νὰ καπνί-
ξης ἐδῶ στὴ γέφυρα τῆς πρῆμνης;
Κι' εἵπαιτα δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ μι-
λᾷς μετὰ τὴν κόρη μου... Μεθύστα-
κα!....

Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ πλοί-
αρχος κατέφερε τὴ γραθιά του σὲ
πρόσωπο τοῦ νέου, ἐκείνος ἔκανε
ἓνα βήμα πίσω καὶ τὰ μάτια του ἔ-
λαμπαν ἄγρια.

— Μὴ δοκιμάσετε νὰ τὸ ξανα-
κάνετε αὐτὸ κατεπάνω...—εἶπε.

— Πατέρα! Ἐγὼ τοῦ μίλησα
πρῶτη—ἐπενέβη ἡ Έλεν. Ἀλλά ὁ
πατέρας τῆς δὲν τὴν πρόσεξε. Μόνο
φώναξε ἄγρια, ἐνῶ κατέφερε νέα
χτυπήματα στὸν νέο.

— Τί εἶπες; Νὰ μὴ τὸ ξανακά-
νω;.. Νά, λοιπόν! Πάρε κι' αὐτό....
κι' αὐτό....

Βροχή ἔπεφταν τὰ χτυπήματα, ἄ-
λμπητα, σκληρά. Μάτια ὁ νέος
προσπαθοῦσε ν' ἀμυνθῇ. Δὲν ἦταν
ὁμῶς σὲ θέσι νὰ παλαίη. Αὐτὸ χρο-
νὶ ζωῆς κρατᾶν ξεινάλουν καὶ
τὸν πιὸ γερὸ δογματισμό. Μετὰ δύο
λεπτά, ὁ κακόνυχος νέος, ἐξασθενη-
μένος, αἰματομένος, ἦταν νικημέ-
νος κιάλας.

— Γκλίσσον!—φώναξε ὁ Μπώ-
γκαρ στὸν ὑποπλοίαρχο—πάρε αὐ-
τὸν τὸν γελοῖο. Ἀπ' ἐδῶ καὶ βάλτον
νὰ δουλέψῃ. Τσάκισε τὸν τὰ κό-
καλα.... Καὶ σὺ—πρόσθεσε στὸν
Κάροσον—ἔλα στὴ καμπίνα μου
μετὰ τὸ γεῦμα γιὰ νὰ υπογράψῃς
τὸ συμφωνητικὸ σου.

Σὲ προσλαμβάνω ὡς ἐργάτη, ὡς
τῇ Συγκατοῦρη. Γιὰ νάμαστε ἐντά-
ξει μετὰ τὸν Νόμο θὰ σὲ πληρώσω
ἓνα δολλάριο τὸν μῆνα καὶ πολὺ
σὺν πέφτει.... Μμ! Κελεποῦνι πού
μου προμήθευε ὁ Μπρέννερ!...

«Ἀπὸ τότε, ἀρχισε μὴ μαρτυρικὴ
ζωὴ γιὰ τὸν Κάροσον. Τοῦ ἀνέθεταν
δουλειὲς τῆς πιὸ βαρεῖας ἀπάνω σὲ

καράβι. Αὐτὸς τῆς ἐκτελοῦσε μετὰ
πεισμα, περήφανα, χωρὶς ποτὲ νὰ
παραπονεθῇ. Ἡ Έλεν, συνηθισμέ-
νη νὰ βλέπῃ τὸν πατέρα τῆς νὰ
δαμάζῃ ἀτίθασους χαρκτηρας,
δὲν νοιαζόταν πολὺ. Ἐξακολουθοῦ-
σε νὰ κυττάζῃ τὸν νέο, περιφρο-
νητικὰ στὴν ἀρχή, μετὰ καίτοι ἐν-
διαφέρον κατόπιν. Πήγαινε καμ-
μιὰ φορὰ καὶ στεκόταν κοντὰ του,
ἐκεῖ πού ἐργαζόταν.

Μιὰ μέρα τοῦ εἶπε:
— Καλὰ κάνεις νὰ ὑπομένῃς, γι-
ατὶ ἔξερεις ὁ πατέρας δὲν χωρο-
τεῖται, μπορεῖ νὰ σοῦ κάνει καὶ χει-
ρότερα.

— Ἀποτελεῖτε μιὰ χαριτωμένη
οἰκογένεια—ἀπάντησε ὁ νέος—
σεῖς καὶ τὸ πλήρωμα σας. Ἀλλά
ἂν θέλῃς, μπορεῖς νὰ τὸ πῆς στὸν
πατέρα σου, ὅτι στὴν πρώτη ευκαι-
ρία θὰ τοῦ πᾶσω τὰ μούτρα, κι'
ἂς με σκοτώσῃ κατόπιν!...

— Ἐκανε ἄσχημα, πατέρα, νὰ
χτυπῇς τὸν Κάροσον—εἶπε ἡ νέα
λίγη ὥρα κατόπιν στὸν πατέρα
τῆς—Αὐτὸς δὲν παραπονεῖται.
Κάνει ὅλες τῆς ἀγανατεῖς κι' ὅμως
τοῦ φέρουν πολὺ βάνανσα.

— Τί σὲ νοιάζει ἐσένα;—εἶπε ὁ
Μπώγκαρ—θέλω νὰ τὸν ταπεινώ-
σῃ. Θὰ ἴδῃς ὅτι σὲ τὸν πρώτο λιμάνι
θὰ τὸ σκόσω!... Ἐσὶ κάνουν πάν-
τα αὐτοὶ οὕτω.

— Δὲν πιστεύω νὰ φύγῃ αὐτός!
Ἀν θέλῃς μάλιστα, στοιχηματί-
ζουμε ὅτι θὰ μείνῃ;
—Θὰ σοῦ ἀγοράσω μιὰ κάσσα οὐ-
ίσκυ, ἢ θὰ μὴ μὴνῇς μιὰ καινού-
ρια τουαλέτα, δέχεσαι;

— Θὰ χάσῃς!
—Θὰ κερδίσω! Γιατὶ ὁ Κάροσον
πρῶτο ἀποβίβαση ἔχει ἓνα χρῆος

— Χρῆος;
—Ναί. Προτὸ ἐγκαταλείπει τὸ
«Σύνθια» θὰ σοῦ πληρώσῃ τῆς
γροθιὲς πού τοῦ ἔδωσες διὰ τὸν
Τόσο γέλασε ὁ Μπώγκαρ μ' αὐτὴ

μο καὶ στὴν ἀγάπη!—εἶπε ὁ
πλοίαρχος καὶ γέλασε.

Ἀρπὸ βάλανε στοιχίμα, θὰ τὸν
ἀναγκάσω νὰ φύγῃ.

— Πολὺ καλὰ! Ἀρπὸ εἶναι ἔτσι,
κι' ἐγὼ θὰ κάνω ὅτι μπόρῃς γιὰ
νὰ τὸν κρατήσω σὲ καράβι. Θὰ
δοῦμε ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο μας θὰ
βγῇ κερδισμένος.

— Ἀηδωή...Σὰν τί σκέπτεσαι νὰ
κάνῃς;—ὥτησε ὁ πλοίαρχος λίγο
ἀνέσυχος.

— Αὐτὴ εἶναι δική μου δουλειά.
Ὅπως εἶπες, στὸν πόλεμο καὶ στὴν
ἀγάτῃ όλα τὰ μέσα, ἐπιτρέπεται.
Τὸ στοιχίμα μας παραμένει στοι-
χημα!

— Διάβολε!—μουρμούρισε ὁ
Μπώγκαρ σκεπτικὸς διὰν ἐφυγε ἡ
κόρη του—πρέπει νάχω τὰ μάτια
μου ἀνοιχτά....

Τὴν ἐπομένη, ἡ Έλεν πῆγε καὶ
στάθηκε δίπλα στὸν Κάροσον, ἐκεῖ
πού σφουγγαρίζει τὸ κατὰστρωμα.

— Λοιπόν, πῶς τὰ καταφέρνεις;
«Ῥιπρυ!» τὸν ὥτησε μετὰ καλοσύνη.

— Περιήρμη! Ζῶ σὺν τὸ γου-
ροῦνι ἀνάμεσα σ' ἄλλα γουροῦνια,
μετὰ τρία τέσσερα «ῤπεργούρινα»
πού μᾶς διευθύνουν! Εἶναι μιὰ γοη-
τευτικὴ περιπέτεια!

— Ὅταν ἤρθες σὲ καράβι μᾶς
—εἶπε ἡ νέα ἀσθητὰ—σὰς βε-
βαίω πως δὲν διέφερες πολὺ ἀπὸ
τοῦ γουροῦνι. Φαντάζομαι τί ζοῇ θὰ
ἔκανες προτιήτερα γιὰ νὰ καταντῇ-
σῃς ἔτσι!... Ἀλλά, «Ῥιπρυ»—εἶπε
ἡ νέα πὺ σιγά—ἀσφαλῶς θὰ ὀ-
λέφεις πολὺ, γιὰ νὰ ξεπᾶς τὸ
σο πολὺ. Μιὰ μεγάλη λύπη μᾶς
σο πολὺ. Αὐτὴν ἀπογοήτευσε κορυφαίως
ἐναν ἀνθρώπο... Εἶναι ἀδυναμία
ἴσως, ἀλλὰ εἶναι ἀνθρώπινο... Θέλω
πολὺ νὰ σὲ βοηθῇσω «Ῥιπρυ».

— Σὺν νὰ σὲ βοηθῇσω «Ῥιπρυ».

— Ὅταν ἤρθες σὲ καράβι μᾶς
—εἶπε ἡ νέα ἀσθητὰ—σὰς βε-
βαίω πως δὲν διέφερες πολὺ ἀπὸ
τοῦ γουροῦνι. Φαντάζομαι τί ζοῇ θὰ
ἔκανες προτιήτερα γιὰ νὰ καταντῇ-
σῃς ἔτσι!... Ἀλλά, «Ῥιπρυ»—εἶπε
ἡ νέα πὺ σιγά—ἀσφαλῶς θὰ ὀ-
λέφεις πολὺ, γιὰ νὰ ξεπᾶς τὸ
σο πολὺ. Αὐτὴν ἀπογοήτευσε κορυφαίως
ἐναν ἀνθρώπο... Εἶναι ἀδυναμία
ἴσως, ἀλλὰ εἶναι ἀνθρώπινο... Θέλω
πολὺ νὰ σὲ βοηθῇσω «Ῥιπρυ».

— Σὺν νὰ σὲ βοηθῇσω «Ῥιπρυ».

— Ὅταν ἤρθες σὲ καράβι μᾶς
—εἶπε ἡ νέα ἀσθητὰ—σὰς βε-
βαίω πως δὲν διέφερες πολὺ ἀπὸ
τοῦ γουροῦνι. Φαντάζομαι τί ζοῇ θὰ
ἔκανες προτιήτερα γιὰ νὰ καταντῇ-
σῃς ἔτσι!... Ἀλλά, «Ῥιπρυ»—εἶπε
ἡ νέα πὺ σιγά—ἀσφαλῶς θὰ ὀ-
λέφεις πολὺ, γιὰ νὰ ξεπᾶς τὸ
σο πολὺ. Αὐτὴν ἀπογοήτευσε κορυφαίως
ἐναν ἀνθρώπο... Εἶναι ἀδυναμία
ἴσως, ἀλλὰ εἶναι ἀνθρώπινο... Θέλω
πολὺ νὰ σὲ βοηθῇσω «Ῥιπρυ».

— Σὺν νὰ σὲ βοηθῇσω «Ῥιπρυ».

— Ὅταν ἤρθες σὲ καράβι μᾶς
—εἶπε ἡ νέα ἀσθητὰ—σὰς βε-
βαίω πως δὲν διέφερες πολὺ ἀπὸ
τοῦ γουροῦνι. Φαντάζομαι τί ζοῇ θὰ
ἔκανες προτιήτερα γιὰ νὰ καταντῇ-
σῃς ἔτσι!... Ἀλλά, «Ῥιπρυ»—εἶπε
ἡ νέα πὺ σιγά—ἀσφαλῶς θὰ ὀ-
λέφεις πολὺ, γιὰ νὰ ξεπᾶς τὸ
σο πολὺ. Αὐτὴν ἀπογοήτευσε κορυφαίως
ἐναν ἀνθρώπο... Εἶναι ἀδυναμία
ἴσως, ἀλλὰ εἶναι ἀνθρώπινο... Θέλω
πολὺ νὰ σὲ βοηθῇσω «Ῥιπρυ».

— Σὺν νὰ σὲ βοηθῇσω «Ῥιπρυ».

τὴ σκέψῃ, ὥστε ὅλο τὸ ὑπόλοιπο
τῆς ἡμέρας εἶχε ἐξαιρετικὸ κέφι.

Τῆς πρώτης ἡμέρας, ὁ Κάροσον
ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ τὴν ἄλλειρι τοῦ
πιστοῦ. Σιγά-σιγά ὅμως συνήλθε.
Τὰ μάτια του εἶχαν ἀνακτήσει τὴν
πρῶτη λάμψή τους. Θὰ εἶχε ξανα-
γίνει ὁ παλιὸς ἐαυτός του, ἂν δὲν
τὸν ἐξευτέλιζαν ἀδίκαια, ἀρχίζον-
τας ἀπὸ τὸν πλοίαρχο ὡς τὸν τε-
λευταῖο ναυτῇ. Δὲν ὑπῆρχε βαρεὶ
δουλειὰ πού νὰ μὴ τοῦ τὴν ἀναθέ-
σουν. Εἶχε γίνει ὁ ὑψηλῆς ὄλων.

Ἦς καὶ τῆς βάρδης τῆς ἔκανε δι-
πλὲς ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ὑπῆρχαν
στιγμὲς πού θαρροῦσε ὅτι θὰ πέ-
θαινε ἀπὸ τὴν κοῦρασι. Μιὰ σκέ-
ψῃς ὅστόσο, τὸν βοηθοῦσε καὶ τὸν
ἔκανε νὰ ὑπομένῃ. Τὸ μῖσος του
κατὰ τοῦ Μπώγκαρ πού ὀλοένα ἄ-
ναβε περισσότερο. «Ἀν ὁ πλοίαρ-
χος εἶχε παῖδα νὰ τὸν ἐξευτέλιζε-
ισαὸς ὁ Κάροσον θὰ τὰ ἐξήνοῦσε
δὲν, γιατί ἦταν φυσικὰ καλὸκαρ-
δὸς νέος, ἀλλὰ ἡ συστηματικὴ κα-
ταδίωξις τοῦ πλοίαρχου τὸν ἔφεραν
σὲ ἀπόγνωσι.

Μιὰ μέρα, ἡ Έλεν δὲν βᾶσταξε
καὶ ἀγανακτισμένη, εἶπε στὸν πα-
τέρα τῆς:

— Δὲν παύεις τίμια τὸ παιχνίδι
σου, πατέρα! Ἐσὺ κάνεις ὅτι μπο-
ρεῖς γιὰ ν' ἀναγκάσῃς τὸν Κάροσον
νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ πλοῖο. Πρέπει
βέβαια νὰ δουλέψῃ, ἀλλὰ μετὰ δι-
κασισύνη, ὅχι σὺν κτηνίας. Αὐτὸς
σχεδὸν δὲν κοιμάται πια. Τὴ μὴ-
νὴ νύχτα εἶναι φρουρός. Κοντεύει
νὰ τὸν τρελλάνουνε.

— Ὅλα ἐπιτρέπονται στὸν πόλε-
μο καὶ στὴν ἀγάπη!—εἶπε ὁ
πλοίαρχος καὶ γέλασε.

Ἀρπὸ βάλανε στοιχίμα, θὰ τὸν
ἀναγκάσω νὰ φύγῃ.

— Πολὺ καλὰ! Ἀρπὸ εἶναι ἔτσι,
κι' ἐγὼ θὰ κάνω ὅτι μπόρῃς γιὰ
νὰ τὸν κρατήσω σὲ καράβι. Θὰ
δοῦμε ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο μας θὰ
βγῇ κερδισμένος.

— Ἀηδωή...Σὰν τί σκέπτεσαι νὰ
κάνῃς;—ὥτησε ὁ πλοίαρχος λίγο
ἀνέσυχος.

— Αὐτὴ εἶναι δική μου δουλειά.
Ὅπως εἶπες, στὸν πόλεμο καὶ στὴν
ἀγάτῃ όλα τὰ μέσα, ἐπιτρέπεται.
Τὸ στοιχίμα μας παραμένει στοι-
χημα!

— Διάβολε!—μουρμούρισε ὁ
Μπώγκαρ σκεπτικὸς διὰν ἐφυγε ἡ
κόρη του—πρέπει νάχω τὰ μάτια
μου ἀνοιχτά....

Τὴν ἐπομένη, ἡ Έλεν πῆγε καὶ
στάθηκε δίπλα στὸν Κάροσον, ἐκεῖ
πού σφουγγαρίζει τὸ κατὰστρωμα.

— Λοιπόν, πῶς τὰ καταφέρνεις;
«Ῥιπρυ!» τὸν ὥτησε μετὰ καλοσύνη.

— Περιήρμη! Ζῶ σὺν τὸ γου-
ροῦνι ἀνάμεσα σ' ἄλλα γουροῦνια,
μετὰ τρία τέσσερα «ῤπεργούρινα»
πού μᾶς διευθύνουν! Εἶναι μιὰ γοη-
τευτικὴ περιπέτεια!

— Ὅταν ἤρθες σὲ καράβι μᾶς
—εἶπε ἡ νέα ἀσθητὰ—σὰς βε-
βαίω πως δὲν διέφερες πολὺ ἀπὸ
τοῦ γουροῦνι. Φαντάζομαι τί ζοῇ θὰ
ἔκανες προτιήτερα γιὰ νὰ καταντῇ-
σῃς ἔτσι!... Ἀλλά, «Ῥιπρυ»—εἶπε
ἡ νέα πὺ σιγά—ἀσφαλῶς θὰ ὀ-
λέφεις πολὺ, γιὰ νὰ ξεπᾶς τὸ
σο πολὺ. Αὐτὴν ἀπογοήτευσε κορυφαίως
ἐναν ἀνθρώπο... Εἶναι ἀδυναμία
ἴσως, ἀλλὰ εἶναι ἀνθρώπινο... Θέλω
πολὺ νὰ σὲ βοηθῇσω «Ῥιπρυ».

— Σὺν νὰ σὲ βοηθῇσω «Ῥιπρυ».

— Ὅταν ἤρθες σὲ καράβι μᾶς
—εἶπε ἡ νέα ἀσθητὰ—σὰς βε-
βαίω πως δὲν διέφερες πολὺ ἀπὸ
τοῦ γουροῦνι. Φαντάζομαι τί ζοῇ θὰ
ἔκανες προτιήτερα γιὰ νὰ καταντῇ-
σῃς ἔτσι!... Ἀλλά, «Ῥιπρυ»—εἶπε
ἡ νέα πὺ σιγά—ἀσφαλῶς θὰ ὀ-
λέφεις πολὺ, γιὰ νὰ ξεπᾶς τὸ
σο πολὺ. Αὐτὴν ἀπογοήτευσε κορυφαίως
ἐναν ἀνθρώπο... Εἶναι ἀδυναμία
ἴσως, ἀλλὰ εἶναι ἀνθρώπινο... Θέλω
πολὺ νὰ σὲ βοηθῇσω «Ῥιπρυ».

— Σὺν νὰ σὲ βοηθῇσω «Ῥιπρυ».

— Ὅταν ἤρθες σὲ καράβι μᾶς
—εἶπε ἡ νέα ἀσθητὰ—σὰς βε-
βαίω πως δὲν διέφερες πολὺ ἀπὸ
τοῦ γουροῦνι. Φαντάζομαι τί ζοῇ θὰ
ἔκανες προτιήτερα γιὰ νὰ καταντῇ-
σῃς ἔτσι!... Ἀλλά, «Ῥιπρυ»—εἶπε
ἡ νέα πὺ σιγά—ἀσφαλῶς θὰ ὀ-
λέφεις πολὺ, γιὰ νὰ ξεπᾶς τὸ
σο πολὺ. Αὐτὴν ἀπογοήτευσε κορυφαίως
ἐναν ἀνθρώπο... Εἶναι ἀδυναμία
ἴσως, ἀλλὰ εἶναι ἀνθρώπινο... Θέλω
πολὺ νὰ σὲ βοηθῇσω «Ῥιπρυ».

— Σὺν νὰ σὲ βοηθῇσω «Ῥιπρυ».

— Ὅταν ἤρθες σὲ καράβι μᾶς
—εἶπε ἡ νέα ἀσθητὰ—σὰς βε-
βαίω πως δὲν διέφερες πολὺ ἀπὸ
τοῦ γουροῦνι. Φαντάζομαι τί ζοῇ θὰ
ἔκανες προτιήτερα γιὰ νὰ καταντῇ-
σῃς ἔτσι!... Ἀλλά, «Ῥιπρυ»—εἶπε
ἡ νέα πὺ σιγά—ἀσφαλῶς θὰ ὀ-
λέφεις πολὺ, γιὰ νὰ ξεπᾶς τὸ
σο πολὺ. Αὐτὴν ἀπογοήτευσε κορυφαίως
ἐναν ἀνθρώπο... Εἶναι ἀδυναμία
ἴσως, ἀλλὰ εἶναι ἀνθρώπινο... Θέλω
πολὺ νὰ σὲ βοηθῇσω «Ῥιπρυ».

— Σὺν νὰ σὲ βοηθῇσω «Ῥιπρυ».

— Ὅταν ἤρθες σὲ καράβι μᾶς
—εἶπε ἡ νέα ἀσθητὰ—σὰς βε-
βαίω πως δὲν διέφερες πολὺ ἀπὸ
τοῦ γουροῦνι. Φαντάζομαι τί ζοῇ θὰ
ἔκανες προτιήτερα γιὰ νὰ καταντῇ-
σῃς ἔτσι!... Ἀλλά, «Ῥιπρυ»—εἶπε
ἡ νέα πὺ σιγά—ἀσφαλῶς θὰ ὀ-
λέφεις πολὺ, γιὰ νὰ ξεπᾶς τὸ
σο πολὺ. Αὐτὴν ἀπογοήτευσε κορυφαίως
ἐναν ἀνθρώπο... Εἶναι ἀδυναμία
ἴσως, ἀλλὰ εἶναι ἀνθρώπινο... Θέλω
πολὺ νὰ σὲ βοηθῇσω «Ῥιπρυ».

— Σὺν νὰ σὲ βοηθῇσω «Ῥιπρυ».

— Ὅταν ἤρθες σὲ καράβι μᾶς
—εἶπε ἡ νέα ἀσθητὰ—σὰς βε-
βαίω πως δὲν διέφερες πολὺ ἀπὸ
τοῦ γουροῦνι. Φαντάζομαι τί ζοῇ θὰ
ἔκανες προτιήτερα γιὰ νὰ καταντῇ-
σῃς ἔτσι!... Ἀλλά, «Ῥιπρυ»—εἶπε
ἡ νέα πὺ σιγά—ἀσφαλῶς θὰ ὀ-
λέφεις πολὺ, γιὰ νὰ ξεπᾶς τὸ
σο πολὺ. Αὐτὴν ἀπογοήτευσε κορυφαίως
ἐναν ἀνθρώπο... Εἶναι ἀδυναμία
ἴσως, ἀλλὰ εἶναι ἀνθρώπινο... Θέλω
πολὺ νὰ σὲ βοηθῇσω «Ῥιπρυ».

— Σὺν νὰ σὲ βοηθῇσω «Ῥιπρυ».

— Ὅταν ἤρθες σὲ καράβι μᾶς
—εἶπε ἡ νέα ἀσθητὰ—σὰς βε-
βαίω πως δὲν διέφερες πολὺ ἀπὸ
τοῦ γουροῦνι. Φαντάζομαι τί ζοῇ θὰ
ἔκανες προτιήτερα γιὰ νὰ καταντῇ-
σῃς ἔτσι!... Ἀλλά, «Ῥιπρυ»—εἶπε
ἡ νέα πὺ σιγά—ἀσφαλῶς θὰ ὀ-
λέφεις πολὺ, γιὰ νὰ ξεπᾶς τὸ
σο πολὺ. Αὐτὴν ἀπογοήτευσε κορυφαίως
ἐναν ἀνθρώπο... Εἶναι ἀδυναμία
ἴσως, ἀλλὰ εἶναι ἀνθρώπινο... Θέλω
πολὺ νὰ σὲ βοηθῇσω «Ῥιπρυ».

— Σὺν νὰ σὲ βοηθῇσω «Ῥιπρυ».

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΓΡΕΥΝΑ

ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΝ ΣΗΜΕΡΑ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Οἱ ἐρωτευμένοι τῆς ἐπεχῆς μας. Σ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Όνομάζομαι Ζάν — Πόλι! επε έντονα ο διάσημος κουρσάρος. Κι' έχω βαθμό πλοίαρχου του 'Αμερικανικού Πολεμικού Ναυτικού!..

— Ο αξιωματικός κλονίστηκε απ' την κατάπληξή του. Σαστισμένος ψιθύρισε:

— Πώς;.. Έσείς είστε ο κύριος Ζάν — Πόλι;

— Μάλιστα!.. Κι' ο σύντροφός μου λέγεται Ιππότης Τανεγκνύ ντ' Αρβέλ, υπολοχηγός των Γάλλων έθελοντών του στρατηγού μαρκησιού Λαφραγιέ!

— Η κατάπληξή του αξιωματικού κορυφώθηκε, απ' την επιβεβαίωση εκείνη... Έμεινε λίγες στιγμές άκοιμη, έκθαμβος, βουβός, σαστισμένος...

Τέλος, βρίσκοντας την ψυχραιμία του σιγά-σιγά, κατανόησε να τραυλίζει:

— Κύριοι, ξέρετε ότι εδώ είναι ο τομέας των Άγγλικών στρατευμάτων;.. Και ξέρετε, ότι 'Αμερικανοί έσείς, βοηθήκατε εδώ άποψη;.. Μέσα δηλαδή στις γοαυμές μας;

— Για κατασκόπους μάς νομίζετε; διέκοψε έντονα ο Ζάν-Πόλι, εξακολουθώντας να κυττάει κατάματα τον Άγγλο αξιωματικό. 'Αν άμφιβάλλετε, όδηγήστε μας άμέσως στον γενικό διοικητή σας λόρδο Κλίντον!.. Και ή Έξοχότητά του θα σας επιβεβαιώσει την αλήθεια των λόγων μου!

— Ο αξιωματικός δίσταζε ακόμη... 'Αλλά ή στιγμή εκείνη, θόρυβος άκούστηκε άναμεσα στο πλήθος των ύπηρετών. Και κάποιος άτομο, προφώνοντας τους άλλους, φώναζε δυνατά:

— Κύριε αξιωματικέ, αυτόι έζητούν να σας άνατίσουν!.. Είνε κατάσκοποι των στρατευμάτων μας, και τίποτα περισσότερο!

— 'Ελι δώ, έσύ! φώναξε άμέσως ο αξιωματικός, στρέφοντας. Ποιος είσαι, και σε τί άποδείξεις βασίζεις τά λόγια σου;

— Λέγομαι Σάμ-Πάτρικ, όπτικός Άγγλος κύριε αξιωματικέ!.. Είμαι γοαυματίνος του Δημοσχείου της περιφέρειάς αυτής... Ίδου και τό δελτίο της ταυτότητός μου!

— Ο Άγγλος αξιωματικός έφωτίσε τό βλέμμα του στο γεμάτο από σφραγίδες έγγραφο τού όποιο τούδινε, ο άνθρωπος έκείνος. Κι' άφου τό διάβασε είπε κατόπιν:

— 'Ε, καλά!.. Είσαι ο Σάμ-Πάτρικ, δημοσχευικός υπάλληλος!.. Πού βασίζεις όμως την κατηγορία σου, έναντίον αυτών των δυο κυρίων;

— Σ' αυτό εδώ, κύριε αξιωματικέ!.. Ήταν ο άνθρωπος εκείνος.

Κι' έδειξε στον αξιωματικό ένα κομμάτι χαρτίου σκεπασμένου με πυκνά και λεπτότατα γράμματα,

άλλα συνθηματικά κι' άλλα σε Άγγλική γλώσσα.

— 'Ω, διάβλε ούρλιασε ο αξιωματικός, άγανακτισμένος και κατάπληκτος. Έδώ υπάρχουν λεπτομερέστερες πληροφορίες για τά κανόνια μας, για τό στρατό μας, για τά όχησώμενα 'ρρουάια μας!.. Ο κατάσκοπος που τάγραψε όλα αυτά, θα είνε απ' τους πιο ικανούς και δαιμόνιους που έχουν οι διαβολο- 'Αμερικανοί!

— Στρέφοντας ύστερα στον Σάμ-Πάτρικ, ρώτησε με ενδιαφέρον:

— Και πού τό βοήκατε αυτό τό πολύτιμο έγγραφο φίλε μου;

— Τό βοήκα μέσα στη φόδρα του σακκιού, αυτόν του έδω του κατεργάη που είνε στο χωμα ξεπλωμένος!

Και δείχνοντας τον Ιππότη ντ' Αρβέλ, προσέθεσε:

— Κύριοι, ξέρετε ότι εδώ είναι ο τομέας των Άγγλικών στρατευμάτων;.. Και ξέρετε, ότι 'Αμερικανοί έσείς, βοηθήκατε εδώ άποψη;.. Μέσα δηλαδή στις γοαυμές μας;

— Για κατασκόπους μάς νομίζετε; διέκοψε έντονα ο Ζάν-Πόλι, εξακολουθώντας να κυττάει κατάματα τον Άγγλο αξιωματικό. 'Αν άμφιβάλλετε, όδηγήστε μας άμέσως στον γενικό διοικητή σας λόρδο Κλίντον!.. Και ή Έξοχότητά του θα σας επιβεβαιώσει την αλήθεια των λόγων μου!

— Ο αξιωματικός δίσταζε ακόμη... 'Αλλά ή στιγμή εκείνη, θόρυβος άκούστηκε άναμεσα στο πλήθος των ύπηρετών. Και κάποιος άτομο, προφώνοντας τους άλλους, φώναζε δυνατά:

— Κύριε αξιωματικέ, αυτόι έζητούν να σας άνατίσουν!.. Είνε κατάσκοποι των στρατευμάτων μας, και τίποτα περισσότερο!

— 'Ελι δώ, έσύ! φώναξε άμέσως ο αξιωματικός, στρέφοντας. Ποιος είσαι, και σε τί άποδείξεις βασίζεις τά λόγια σου;

— Λέγομαι Σάμ-Πάτρικ, όπτικός Άγγλος κύριε αξιωματικέ!.. Είμαι γοαυματίνος του Δημοσχείου της περιφέρειάς αυτής... Ίδου και τό δελτίο της ταυτότητός μου!

— Ο Άγγλος αξιωματικός έφωτίσε τό βλέμμα του στο γεμάτο από σφραγίδες έγγραφο τού όποιο τούδινε, ο άνθρωπος έκείνος. Κι' άφου τό διάβασε είπε κατόπιν:

— 'Ε, καλά!.. Είσαι ο Σάμ-Πάτρικ, δημοσχευικός υπάλληλος!.. Πού βασίζεις όμως την κατηγορία σου, έναντίον αυτών των δυο κυρίων;

— Σ' αυτό εδώ, κύριε αξιωματικέ!.. Ήταν ο άνθρωπος εκείνος.

Κι' έδειξε στον αξιωματικό ένα κομμάτι χαρτίου σκεπασμένου με πυκνά και λεπτότατα γράμματα,

— Ο Ζάν — Πόλι ήταν κατάχλωμος σαν νεκρός... Τό άπροσδόκητο κι' άνεξήγητο αυτό χτύπημα, τον είχε ζαλίσει... Μιά φοιχτή ύποψια, άρχισε να γλιστρών σιγά — σιγά μέσα στο μυαλό του: Μήπως, αυτά τά ρούχα 'που φορούσε, ότι τά είχαν τότε άρπάξει από αυτό εύρημα, έδειχνε τώρα ότι οι κανοί κατάσκοποι, ήσαν 'Αμερικάνοι των Άγγλων!

Τά ρούχα αυτών των κατασκόπων φορούσαν τώρα, ο Ζάν — Πόλι κι' ο Τανεγκνύ!..

— Φίλε μου, πλησίασε σε παρακαλώ! Είτε ο Άγγλος αξιωματικός στον δημοσχευικό υπάλληλο, Γδύσε και τον άλλον εκείνον κα-

— Κύριε... συνώνμην... αλλά έξηγήστε μου σάς παρακαλώ, τί... Τσιμουδιά, άχρεϊε! Τόν διέκοψε βάνουσα ο αξιωματικός. 'Εχεις ακόμη κι' έσύ κι' ο σύντροφός σου, τό θράσος να διαμαρτύρεστε!.. Έννοια σου, κι' ή άγχώνη σου σάς περιμένει, θα σάς έξηγήσει όλες τις άπορίες!

— Στρέφοντας ύστερα στους στρατιώτες του, προσέθεσε έπιτακτικά:

— Μπρός, έσείς!.. Δέστε τους κι' ως ξεκινούμε!

— Ένα μικρό, ξερό γέλιο άκούστηκε τότε απάνω απ' τό κεφάλι του Ζάν-Πόλι. 'Ο θαλασσομάχος σιρίτηος, σήκωσε τά μάτια του σ' ένα απ' τά φωτισμένα παράθυρα τού σπιτιού, και τό βλέμμα του διασταυρώθηκε με τό φλογερό βλέμμα της Αιμιλίας ντέ Σαίν-Έρναλ!

Ναι, ή φοιχτή γεροντοκόρη είχε σκύψει στο περβάζι τού άνοιχτού εκείνου παραθύρου, και παρακολουθούσε από ώρα τά όσα συνέβαιναν κάτω στην αυλή, ενώ ένα στανικό χιμόγελό μισάνοιγε τά στεγνά της χείλη...

— Κυρία, θα ξανασυναντηθούμε! της φώναζε τότε παγερά ο θαλασσομάχος. 'Εχω άκλόνητη πεποίθηση, στη δικαιοσύνη τού Θεού... 'Αλλοίμονό σας, τότε!.. 'Ωστόσο όμως, εύλογό τον Θεό, γιατί μου έπέτρεψε να γλυτώσω την κόρη μου απ' τά βρομέρα νύχια σας!

— Είστε βέβαιος γι' αυτό; τού φώναζε άμέσως ή μέγαιρα, με άνέκφραστη ειρωνεία.

— Ο Ζάν — Πόλι σιρίτησε και πάλι κι' έγινε χλωμότερος. Κάτι πήγε να ούρλιαση. Μά δεν πρόλαβε, γιατί οι στρατιώτες τον είχαν κυλώσει πελά! και τούδεναν σφιχτά τά χέρια...

— Ο Τανεγκνύ μισολιπόθυμος άγανακτισμένος να στέκεται όρθός τώρα, είχε δεχθί κι' αυτός και μόλις μπορούσε να σταθί στα πόδια του. Τίποτα δεν ένοιωσε από όσα συνέβαιναν γύρω του... Σκοτεινός και παγερός πέπλος όμίχλης, είχε άπλωθί μπρός στα σβυσμένα μάτια του, και βάριαν τό δολομένο

— Ο Τανεγκνύ τόσο είχε μουδιάσει απ' την κατάπληξή του, ώστε δεν μπορούσε να βγάλι ούτε μιλιά... Ούτε κι' αυτός μπορούσε να έξηγήσει, πώς συνέβη να βοεθί απάνω τον ένα τόσο ένοχοποιητικό χαρτί!

Κι' ο Ζάν — Πόλι, άλλα συνθηματικά κι' άλλα σε Άγγλική γλώσσα.

— 'Ω, διάβλε ούρλιασε ο αξιωματικός, άγανακτισμένος και κατάπληκτος. Έδώ υπάρχουν λεπτομερέστερες πληροφορίες για τά κανόνια μας, για τό στρατό μας, για τά όχησώμενα 'ρρουάια μας!.. Ο κατάσκοπος που τάγραψε όλα αυτά, θα είνε απ' τους πιο ικανούς και δαιμόνιους που έχουν οι διαβολο- 'Αμερικανοί!

— Στρέφοντας ύστερα στον Σάμ-Πάτρικ, ρώτησε με ενδιαφέρον:

— Και πού τό βοήκατε αυτό τό πολύτιμο έγγραφο φίλε μου;

— Τό βοήκα μέσα στη φόδρα του σακκιού, αυτόν του έδω του κατεργάη που είνε στο χωμα ξεπλωμένος!

Και δείχνοντας τον Ιππότη ντ' Αρβέλ, προσέθεσε:

Τόσο ο αξιωματικός όσο κι' οι έφιπποι στρατιώτες του, βλαστημούσαν και φρυάξαν απ' την άγανάκτησή τους... 'Ο Ζάν — Πόλι κατάχλωμος μπρός στο τρομερό κι' άνεξήγητο πάθημά του, περιωριζόταν να σφυρώνει τά φρύδια του βουβός, και να τριζή τά δόντια του με λύσσα...

Κι' ο Τανεγκνύ, έξαντλημένος απ' τό αίμα που είχε χάσει, ξαπλωμένος άόχη στο χώμα, αλλά και κεντρισμένος απ' τά αινιγματικά όσα και τρομερά γεγονότα που τού συνέβαιναν, προσπάθησε να μουρμουρίσει:

— Κύριε... συνώνμην... αλλά έξηγήστε μου σάς παρακαλώ, τί... Τσιμουδιά, άχρεϊε! Τόν διέκοψε βάνουσα ο αξιωματικός. 'Εχεις ακόμη κι' έσύ κι' ο σύντροφός σου, τό θράσος να διαμαρτύρεστε!.. Έννοια σου, κι' ή άγχώνη σου σάς περιμένει, θα σάς έξηγήσει όλες τις άπορίες!

— Στρέφοντας ύστερα στους στρατιώτες του, προσέθεσε έπιτακτικά:

— Μπρός, έσείς!.. Δέστε τους κι' ως ξεκινούμε!

— Ένα μικρό, ξερό γέλιο άκούστηκε τότε απάνω απ' τό κεφάλι του Ζάν-Πόλι. 'Ο θαλασσομάχος σιρίτηος, σήκωσε τά μάτια του σ' ένα απ' τά φωτισμένα παράθυρα τού σπιτιού, και τό βλέμμα του διασταυρώθηκε με τό φλογερό βλέμμα της Αιμιλίας ντέ Σαίν-Έρναλ!

Ναι, ή φοιχτή γεροντοκόρη είχε σκύψει στο περβάζι τού άνοιχτού εκείνου παραθύρου, και παρακολουθούσε από ώρα τά όσα συνέβαιναν κάτω στην αυλή, ενώ ένα στανικό χιμόγελό μισάνοιγε τά στεγνά της χείλη...

— Κυρία, θα ξανασυναντηθούμε! της φώναζε τότε παγερά ο θαλασσομάχος. 'Εχω άκλόνητη πεποίθηση, στη δικαιοσύνη τού Θεού... 'Αλλοίμονό σας, τότε!.. 'Ωστόσο όμως, εύλογό τον Θεό, γιατί μου έπέτρεψε να γλυτώσω την κόρη μου απ' τά βρομέρα νύχια σας!

— Είστε βέβαιος γι' αυτό; τού φώναζε άμέσως ή μέγαιρα, με άνέκφραστη ειρωνεία.

— Ο Ζάν — Πόλι σιρίτησε και πάλι κι' έγινε χλωμότερος. Κάτι πήγε να ούρλιαση. Μά δεν πρόλαβε, γιατί οι στρατιώτες τον είχαν κυλώσει πελά! και τούδεναν σφιχτά τά χέρια...

— Ο Τανεγκνύ μισολιπόθυμος άγανακτισμένος να στέκεται όρθός τώρα, είχε δεχθί κι' αυτός και μόλις μπορούσε να σταθί στα πόδια του. Τίποτα δεν ένοιωσε από όσα συνέβαιναν γύρω του... Σκοτεινός και παγερός πέπλος όμίχλης, είχε άπλωθί μπρός στα σβυσμένα μάτια του, και βάριαν τό δολομένο

— Ο Τανεγκνύ τόσο είχε μουδιάσει απ' την κατάπληξή του, ώστε δεν μπορούσε να βγάλι ούτε μιλιά... Ούτε κι' αυτός μπορούσε να έξηγήσει, πώς συνέβη να βοεθί απάνω τον ένα τόσο ένοχοποιητικό χαρτί!

Κι' ο Ζάν — Πόλι, άλλα συνθηματικά κι' άλλα σε Άγγλική γλώσσα.

— 'Ω, διάβλε ούρλιασε ο αξιωματικός, άγανακτισμένος και κατάπληκτος. Έδώ υπάρχουν λεπτομερέστερες πληροφορίες για τά κανόνια μας, για τό στρατό μας, για τά όχησώμενα 'ρρουάια μας!.. Ο κατάσκοπος που τάγραψε όλα αυτά, θα είνε απ' τους πιο ικανούς και δαιμόνιους που έχουν οι διαβολο- 'Αμερικανοί!

— Στρέφοντας ύστερα στον Σάμ-Πάτρικ, ρώτησε με ενδιαφέρον:

— Και πού τό βοήκατε αυτό τό πολύτιμο έγγραφο φίλε μου;

— Τό βοήκα μέσα στη φόδρα του σακκιού, αυτόν του έδω του κατεργάη που είνε στο χωμα ξεπλωμένος!

μυαλό του...

Τέλος, ή φωνή τού αξιωματικού έδωσε τό σημείο της άναχωρήσεως. Και τό άπόσπασμα έκείνης έφριπτο σιγά-σιγά, σέρνοντας ζωπίσω του δεμένους τούς δυστυχείς αιχμαλώτους...

— Μά τί νάγινε άραγε, ο Μπουργκινιόν; μουρμούριζε με καυτερών πόνο στην ψυχή του, ο λυγισμένος σχεδόν απ' την κακοτυχία κουρσάρος. Και τί νάγινε ή κόρη μου;.. Τι νάγινε ή άγαπημένη μου, ή μικρούλα μου Κατή-Λοβ;.. Γιατί μου πέταξε την ελφωτική φράση της, ή άπαίσια γρηά;.. Τι νάγινε άραγε να μου πη;

XXVII

Η ΜΕΡΥΛΥ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ...

Γενικός διοικητής της Φιλαδέλφειας τώρα, ο στρατιώτης 'Αρνολντ, άρχισε πάλι να γρεμίζεται άσυγκράτητα στον καταστρεπτικό καθέφρο, στον όποιο τόν τραβούσε άθέλα του ή καταχθονία Μερυλνύ ντ' Αρβέλ.

Η Μερυλνύ, όπως είδαμε, είχε αλλάξει από καιρό τό όνομά της, κι' ήταν γνωστή στους Άγγλικούς κύκλους ως κόμησσα Βανάχ — Πάλμαρ. Άφου χρημάτισε έφωμένη τού Γενικού διοικητού των Άγγλικών άποικιών λόρδου Κλίντον, καθώς και άλλων πανισχύρων Άγγλων, ήρθε να εγκατασταθί στη Φιλαδέλφεια: Είχε μάθει ότι την κατέλαβαν τά 'Αμερικανικά στρατεύματα, κι' είχε μάθει επίσης ότι εγκαταστάθηκε εκεί ως άνώτατος διοικητής ο παλαιός έραστής της 'Αρνολντ!

Και μη ένονώντας να παραιτηθί απ' τά φιλόδοξα σχέδιά της, ή διαβολική και διεφθαρμένη έκείνη σιρίτηνα, έτρεξε άμέσως να εγκατασταθί κοντά του για να τον τραβήξενά στα δάκρυα δίχτυα της...

Λαμπρός στρατιωτικός ο 'Αρνολντ, όπως έξομε, αλλά βιαίων παθών άνθρωπος, δεν άοργησε να σαγηνευθί απ' την έλξη της παλαιάς του έρωμένης. Σύντομος ύπερόχου γυναικός, δεν ντρεπόταν όσόσο να έπιδεικνύεται παντός σ' όλα τά πολυτέλη κέντρα της Φιλαδέλφειας — με την πασίγνωστη για τά έρωτικά της σκάνδαλα κόμησσα Βανάχ — Πάλμαρ.

Η 'Αμερικανική κοινωνία δεν τού συγχώρησε την προκλητικότητα αυτή. Ούτε παράβλεψε και τις σπατάλες που χάριν της άντιπαθητικής αυτής κομήςσης, ή όποία τόσες έχθρότητες είχε δημιουργήσει, έξ αίτίας της Άγγοφιλίας της και των έρωτικών σκανδάλων της με τούς γνωστούς 'Αγγλους μεγιστάνες. Και γι' αυτό, ύστερα από μία όργισμένη ζωή όλιγων έβδομάδων, ο 'Αρνολντ ύποχρεώθηκε απ' τό Κογκρέσσο να λογοδοτή για τί διαγωγή του, μπρός σε μία έπιτροπή άντιπροσώπων τού κυρίαρχου λαού...

Η έπιτροπή βοήκα ένοχο τον 'Αρνολντ, σύμφωνα με τις άσχηρές ανακρίσεις που ένήργησε. Κάι ποό- τεινε στο Κογκρέσσο την τιμωρία τού λαμπρού αλλά φιληδόνου αυτού στρατηγού, παρ' όλες τις προσπάθειες τού άρχιστρατηγού Βάσιγκτων, ο όποιος τόσο συμπαινούσε τόν 'Αρνολντ, και τόσο άνησυχούσε από τή διαγωγή του, μπρός σε μία έπιτροπή άντιπροσώπων τού κυρίαρχου λαού...

Κι' άφου τό έπαισιό της σκάνδαλα κόμησσα Βανάχ — Πάλμαρ.

— Ένα μικρό, ξερό γέλιο άκούστηκε τότε απάνω απ' τό κεφάλι του Ζάν-Πόλι. 'Ο θαλασσομάχος σιρίτηος, σήκωσε τά μάτια του σ' ένα απ' τά φωτισμένα παράθυρα τού σπιτιού, και τό βλέμμα του διασταυρώθηκε με τό φλογερό βλέμμα της Αιμιλίας ντέ Σαίν-Έρναλ!

Ναι, ή φοιχτή γεροντοκόρη είχε σκύψει στο περβάζι τού άνοιχτού εκείνου παραθύρου, και παρακολουθούσε από ώρα τά όσα συνέβαιναν κάτω στην αυλή, ενώ ένα στανικό χιμόγελό μισάνοιγε τά στεγνά της χείλη...

— Κυρία, θα ξανασυναντηθούμε! της φώναζε τότε παγερά ο θαλασσομάχος. 'Εχω άκλόνητη πεποίθηση, στη δικαιοσύνη τού Θεού... 'Αλλοίμονό σας, τότε!.. 'Ωστόσο όμως, εύλογό τον Θεό, γιατί μου έπέτρεψε να γλυτώσω την κόρη μου απ' τά βρομέρα νύχια σας!

— Είστε βέβαιος γι' αυτό; τού φώναζε άμέσως ή μέγαιρα, με άνέκφραστη ειρωνεία.

— Ο Ζάν — Πόλι σιρίτησε και πάλι κι' έγινε χλωμότερος. Κάτι πήγε να ούρλιαση. Μά δεν πρόλαβε, γιατί οι στρατιώτες τον είχαν κυλώσει πελά! και τούδεναν σφιχτά τά χέρια...

— Ο Τανεγκνύ μισολιπόθυμος άγανακτισμένος να στέκεται όρθός τώρα, είχε δεχθί κι' αυτός και μόλις μπορούσε να σταθί στα πόδια του. Τίποτα δεν ένοιωσε από όσα συνέβαιναν γύρω του... Σκοτεινός και παγερός πέπλος όμίχλης, είχε άπλωθί μπρός στα σβυσμένα μάτια του, και βάριαν τό δολομένο

— Ο Τανεγκνύ τόσο είχε μουδιάσει απ' την κατάπληξή του, ώστε δεν μπορούσε να βγάλι ούτε μιλιά... Ούτε κι' αυτός μπορούσε να έξηγήσει, πώς συνέβη να βοεθί απάνω τον ένα τόσο ένοχοποιητικό χαρτί!

Κι' ο Ζάν — Πόλι, άλλα συνθηματικά κι' άλλα σε Άγγλική γλώσσα.

— 'Ω, διάβλε ούρλιασε ο αξιωματικός, άγανακτισμένος και κατάπληκτος. Έδώ υπάρχουν λεπτομερέστερες πληροφορίες για τά κανόνια μας, για τό στρατό μας, για τά όχησώμενα 'ρρουάια μας!.. Ο κατάσκοπος που τάγραψε όλα αυτά, θα είνε απ' τους πιο ικανούς και δαιμόνιους που έχουν οι διαβολο- 'Αμερικανοί!

την άπόφασί τού Κογκρέσσο περί της τιμωρίας τού έραστου της... 'Ηλιζε τώρα, οι άγανακτισμένοι για την τιμωρία του ο 'Αρνολντ, θ' άποφάσιζε επί τέλους να προδώσει την πατρίδα του, και να γίνι έτσι ύπάκουο όργανο τών φιλοδόξων σχεδίων της σατανικής έρωμένης του...

Κι' άκριβός, τό είδος της τιμωρίας τού όποιο ψηφίστηκε απ' τό Κογκρέσσο, ήταν τό πιο κατάλληλο απ' όλα, για να έξυτηρηθί τα άτιμα αυτά σχέδια. 'Ο 'Αρνολντ δηλαδή, θα έτιμωρείτο με δημοσία έπίκληση, μπρός στους παραπεταγμένους στρατιώτες του, κι' απ' τόν ίδιο τόν ύπερόχο — αλλά και τόσο μισητόν — άντίβηλό του: 'Απ' τόν ίδιο τόν άρχιστρατηγό του, τόν Γεώργιο Βάσιγκτων!

Μεγαλοπρεπής και κατανυκτική ύψηζε, ή έπίσημη έκείνη στιγμή της τιμωρίας του. Ντυμένος με ή μεγάλη του στολή ο στρατηγός 'Αρνολντ, έχοντας τό σταθί στο πλευρό του και τά παράσημα στο πλατύ στήθος του, σκεπάζαν συντετριμμένος απ' την ντροπή, αλλά και κατάχλωμος απ' την κρυφή του λύσσα...

Στεκόταν έξαλλος, άμετανόητος, για ν' άκούσι την έπίκληση την όποια τού άνηύθυνε ή Πατρίδα, με τό στόμα τού χρηστού κι' άνηλιδου άρχιστρατηγού της!..

Κατά την ίση έκείνη στιγμή, άσφαλός ο πύθ θλιμμένος δεν ήταν ο τιμωρούμενος στρατηγός 'Αρνολντ!.. Περισσότερο σπαράζοντας ή ευγενική καρδιά τού Βάσιγκτων!

— 'Ω, έτρεμαν από άγωνα κι' από θλίψη τά χείλη τού μεγάλου άρχιστρατηγού και βούρκωσαν πολλές φορές τά μάτια του, όσση ώρα έκτελούσε τό λυπηρό κι' άναπόφευκτο καθήκον του, όσση ώρα έπιτιμούσε τόν 'Αρνολντ με τά λόγια τού όποιο είχε ψηφίσει έπίσημος τό Κογκρέσσο της Πατρίδος τον!

Μά ο 'Αρνολντ, δυστυχώς γι' αυτόν, δεν σφαιρονίστηκε, παρ' όλα ταύτα.

— Φίλε μου, άκουσέ με! Τού είπε λίγες μέρες ύστερα, ή καταχθονία Μερυλνύ. 'Ημιον κρυμμένη άνάμεσα στο πλήθος, ή στιγμή που ο άρχιστρατηγός σου σε έπιτιμούσε!.. Τα είδες;.. 'Ο χλιαρός κι' άνίκανος Βάσιγκτων έξάκουλνυε τά κραυγιά τά σκήπτρα, κι' έσύ ο λαμπρός νικητής τόσον μαχών ύβριζέσαι και περιφρονείται μπροστά σ' όλο τό σκυλόλογό των συμπολιτών σου!.. Γιατί λοιπόν δεν συμφωνείς με τά σχέδιά μου, τά όποια θα σε άναδείξουν ήγεμονία της πατρίδος σου;.. Σκέψου ότι συγχώρας θα μπορείς έτσι να εκδικηθής και να συντρίψεις τούς σφεμερινούς ταπεινούς έχθρούς κι' άντιέχλους σου!

— 'Ο 'Αρνολντ έσκυψε τό κεφάλι του δίχως ν' άποκριθί. Τά 'βουλα λόγια της σαγηνευτικής έρωμένης του, έσπερναν πάλι την προδοσία στην έμπαθί ψυχή του...

Κι' έτσι, άρχισε να σέρνεται πάλι στα πόδια της Μερυλνύ Βανάχ — Πάλμαρ, δοϋλός των θεληγμάτων της κι' έτοιμος να προδώσει ή πρώτη ευκαιρία τόν ίερο άγώνα της πατρίδος του...

— 'Αλλά κι' ή Μερυλνύ, έντωματάξιν, δεν έμεινε άπραχτή... 'Επρεπε να έπιταχύνι τις ένεργείες της, γιατί ή 'Αμερική διαρκώς ένιαχυόταν στον άγώνα της, ή δε θέσις της 'Αγ'λίας γινόταν κάθε μέρα πιο κροίμη άόχη...

Γι' αυτό, μόλις ο Ντίξων — όπως είδαμε — ξεκίνησε για ή Γαλλία, για να παραδώσει στον βασιλέα Λουδοβίκο την περίφημη έπιστολή τού κόμητος ντέ Σαμπλαίξ, ή Μερυλνύ έστειλε με τό ίδιο πλοίο, όμ ναύτες, δίδε, δυο κακούργους άπιστους της, στους όποιους έδωσε τις έξις καταχθόνιες όδηγίες:

— Μόλις ή κορβέτα «Χαρονίς» φθάσει στη Βοσέτη της Γαλλίας, έσείς δεν πρέπει να χάσετε καθόλου απ' τά μάτια σας τόν κυβερνήτη της ύποπλοίαρχο Ντίξων... Γι' αυτό, θα λοπακλήσετε άμέσως απ' τό πλοίο, θα άποβιβαστήτε κρυφά στην ξηρά, και θα παρακολουθήσετε έπιτηδεια τόν Ντίξων κατά τό ταξίδι του απ' ή Βοσέτη στο Παρίσι... Και τότε, κατά τό διάστημα τού ταξιδιού του αυτού, προσπαθήστε με κάθε τρόπο να τού στήσετε μία ένέδρα και να τού κλέψετε κάποια έπιστολή που θα έχει απάνω του. Στην άνάγκη μπορείτε και να τόν σκοτώσετε ακόμη!.. 'Η έπιστολή αυτή που ν' ενδιαφέρει, και την όποια θα άκριβοπληρώσει μόλις μου την φέρετε, άπευθύνεται σε κάποιον κόμητα ντέ Σαμπλαίξ... Αυτό τό όνομα έχει επάνω ο φάκελλός της! Και τώρα πηγαίνετε, και προσέξτε να έπιτύχετε στην άποστολή που σάς άναθέτω!

Οι δυο κακούργοι δίδεσαν ναύτες συμμορφώθηκαν πιστά με τις όδηγίες της κομήςσης Μερυλνύ ντέ Βανάχ — Πάλμαρ. Μόλις ή κορβέτα «Χαρονίς» έφθασε στη Βοσέτη, ο Ντίξων άποβιβάστηκε στην ξηρά και τράβηξε άμέσως για τό μαρκενί Παρίσι.

Δυστυχώς όμως για τόν άτυχο νέο, οι δυο άπαισίοι κακούργοι τόν παρακολούθησαν έπιτηδεια, στρατολόγησαν — χωρίς τού χουσαφι με τό όποιο τού είχε εφοδιάσει ή Μερυλνύ — μερικους κατοίκους άόχη κι' έστησαν ένέδρα στον άνύποπτο ύποπλοίαρχο.

Κατά ή λιγοστήνμη συμπλοκή που έπακολούθησε ο δυστυχής Ντίξων αίματόκυλιστην άγνοία. Οι κακοποιοί έβραξαν κατόπιν τις άποσκευές του και τά ρούχα του έπιμελέστατα, αλλά...

— 'Αλλά — πράγμα αλόκοτο — ή έπιστολή τού κόμητος ντέ Σαμπλαίξ δεν βρέθηκε!

Είκοτα βέβαια μαντεύεται, ότι οι δυο δίδεσαν ναύτες, δεν τόλμησαν να ξαναπαρουσιασούν στη «Χαρο-

νίδα», μετά την άποτυχία της άποστολής των... Φρόντισαν μόνον να έπιβιβαστούν σ' ένα άλλο πλοίο, και μόλις έφθασαν στην 'Αμερική, έτρεξαν βιαστικά στη Φιλαδέλφεια κι' είδοποίησαν την κατάπληκτη Μερυλνύ για τό άνεξήγητο συμβάν της εξαφανίσεως της έπιστολής εκείνης!

— 'Αλλά, μετά την άποτυχία της άποστολής των... Φρόντισαν μόνον να έπιβιβαστούν σ' ένα άλλο πλοίο

ώμορφιάς μου, ά ν τ ι β α σ ί -
λ ι σ σ α μιάς δολόκληρης σχεδόν
ηπείρου!...

XXVII ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟ ΤΟΥ ΟΥΕΣΤ- ΠΟΪΝΤ.

Άπάνω στις όχθες του μεγαλο-
πρεπούς ποταμού Ουέσων και σε
μια τοποθεσία κατάφυτη και γεμά-
τη από λόφους άγρίας γραφικότη-
τος, ήταν χτισμένο το φρούριο του
Ουέστ-Ποϊντ.

Ήταν περίφημο, για την οχυρό-
τητά του κατά την εποχή εκείνη,
το φρούριο του Ουέστ-Ποϊντ.
Κι' όλοι οι διασημότεροι στρατη-
γοί του κόσμου, όσοι το είχαν έ-
πισκεφθή κι' εξετάσει, το είχαν ό-
νομαζέι τότε: «Αί Θερμοπύλαι της
Άμερικής!»

Στο απόρθητο φρούριο λοιπόν
αυτό, άπάνω στο όποιο βασιζόταν
προπάντων ό σκληρός άγώνας των
εποναστατημένων κατά της Άγ-
γλικής Άμερικανών, είχε διορισθή
φρούραρχος ό στρατηγός Άρνολντ...
Ένα πρωί, στη μεγάλη αίθουσα
ένός απ' τους πανυψηλούς πύργους
του φρουρίου, είχε συγκροτηθή μια
πρόχειρη πολεμική σύσκεψη.

Στη σύσκεψη αυτή λάβαιναν μέ-
ρος ό αρχιστρατήγος Βάσιγκτων, ό
φρούραρχος Άρνολντ, κι' ό έθνικός
ήρως της Πολωνίας Κοσιούσκι, ό
όποιος τότε με τον βαθμό του ταγ-
ματάρχου του μηχανικού είχε τρέ-
ξει στην Άμερική έθελοντής για
να πολεμήσει υπέρ του ιερού άγώ-
να της...

— Στρατηγέ Άρνολντ, δεν μπο-
ρώ παρά να σε συχαρώ θερμά!
είπε με μια στιγμή της προσέ-
ψεως, ό Βάσιγκτων. Άπ' την επι-
θεώρησή που έκανα από το φρούριο
άντελήφθη ότι τα καινούρια όχυ-
ρωματικά έργα που πρόσθεσες, είνε
σωστά άριστοτελέγηματα πολεμικής
τέχνης!

— Ω, εύχαρι-
στό άρχηγέ! ά-
πάντησε ό Άρ-
νολντ μ' ένα χα-
μόγελο μετοιο-
φροσύνης. Ένα
μέρος μεγάλο
των συγκατη-
γμένων σας, όμως
άνηκει στο ταγ-
ματάρχο Κοσιού-
σκι ό οποίος εί-
νε και ή πραγ-
ματική ψυχή ό-
λων αυτών των
εργασιών!...Κον-
τεύει να τακτο-
ποιήσει την κοίτη
όλων σχεδόν των
χειμάρρων, οι ό-
ποιοι άπειλούν
τά θεμέλια του
φρουρίου με τό
άτακτο κι' όρμη-
τικό ρεύμα τους!

Στην τελει-
ωτά φάση του
όμως χαμογέλασε
κάπως άλλόδο-
τα ό Άρνολντ.
Κανένας ωστόσο
δεν πρόσθεε την
υποπλη αυτή λε-
πτομέρεια. Κι' ό
άνυποπτος Βά-
σιγκτων, στρέ-
φοντας στον έ-
πίσημο άνυποπτο
Κοσιούσκι, τοί-
σφιξε το χέρι

στά δικά του με διάχυσι και του
είπε:
— Σε σάς, ταγματάρχα, δεν ά-
πειθύνω μόνον εύχαριστίας!...Σας
έκφραζω επίσης και την ευγνωμο-
σύνη της πατρίδος μου και τη δι-
κή μου για τις ευγενικές κι' αυ-
θόρητες κι' άνυπολόγιστες ύπηρε-
σίες σας στον άγώνα μας!... Ποτέ
δεν θα ξεχάσω ή Άμερική το τί
συνέβη στην ηρωική Πολωνία και
στά διαλεκτά παιδιά της!

Ό άδάμαστος έκείνος ήρως, ό
θρυλικός άργότερα Κοσιούσκι, δεν
μόρεσε ν' άπάντησε στα ένθου-
σιαστικά λόγια του Άμερικανού
αρχιστρατήγου. Περιωρίστηκε μόν-
ον, πινιμένος καθώς ήταν απ' τη
συνέγηση του, να σκύψει και να φι-
λήσει το τίμιο χέρι του έθνικού
ήρωος κι' άπελευθερωτού της Ά-
μερικής...

Ό Άρνολντ ένοιωσε ένα κρυφό
νεύριασμα, στο αντίκρουσμα της έ-
πιβλητικής εκείνης σκηνης... Η ά-
ποφασισμένη ήδη για τη μαύρη
προδοσία ψυχής του, δεν «νοστιμεύο-
ταν»τέτοιον είδους ευγενικές έκδη-
λώσεις...

Και για να τις διακόψει, έπειδή
τόν έναγλούσαν, πετάχτηκε βιαστι-
κά και ρώτησε:

— Έχεις τίποτα καινούργιες και
καλές ειδήσεις, άρχηγέ;

— Πολύ ευχαρίστους! ξεφώ-
νησε άντιβολώντας ό Βάσιγκτων.
Ό Γαλλικός στόλος με άφθονες
ένισχύσεις Γαλλικών στρατευμά-
των, έφθασε και κατέπλεσε στο
λίμνι του Μπάρον-στάμπελ. Ό γρή-
γορα θα σημάνη ή ώρα της άπε-
λευθέρωσης της Άμερικής, απ'
τους τυράννους Άγγλους.

Ό Κοσιούσκι ξετωκράυνασε απ'
τόν ένθουσιασμό του. Ό Άρνολντ
όμως έγινε κατάχλωμος σάν πτώ-
μα, και μουρμούρισε μέσα του.

— Διαβόλε! Δεν πρέπει ούτε

στιγμή να χάσω πειά! Άν προ-
λάβουν οι Γάλλοι να βοηθήσουν
τον Βάσιγκτων, οι Άγγλοι θα νι-
κηθούν και τα σχέδια μου θα κα-
ταστραφούν.

Και φωναχτά κατόπιν, με δυσκο-
λία συγκρατώντας την ταρχή του,
πρόσθεσε:

— Άρχηγέ, τί ώρα θα φύγετε
απ' το φρούριο;

— Κατά το βράδυ, στις 7 ή
ώρα! άποκρίθηκε ό Βάσιγκτων.
Διατάξτε, άγαπητέ μου Άρνολντ,
να έτοιμασθή μια βάρκα!... Θέλω
να περάσω τον ποταμό Ουέσων, κα-
τά την άνωτέρω ώρα, έπειδή πρό-
πει να συναντηθώ το γηγενώτερο
με τον διοικητή των Γαλλικών
στρατευμάτων!... Όσο για την ά-
σφάλεια του μοναδικού κι' άπορ-
θήτου φρουρίου μας, έμπιστεύομαι
σε σάς!... Σκεφθήτε τί βαρυνά-
της αυτής εϋθύνης μου! κατώρθω-
σε να τραυλήσει ό Άρνολντ, τρέ-
μοντας κυριολεκτικώς απ' την κρυ-
φή του λύσσα...

Εϋτυχώς για τον προδότη στρα-
τηγό, όμως, ή προσοχή του άρχι-
στρατήγου του προσηλώθηκε—τη
στιγμή εκείνη—στην πόρτα, την ό-
ποια κάποιος χτυπούσε δυνατά απ'
έξω...

— Έμπρός! φώναξε ό Βάσιγ-
κτων, στρέφοντας προς τα κεί.
Η πόρτα άνοιξε, κι' ένας γι-
γαντόσωμος στρατιώτης ήρθε και
στάθηκε μπρός στον άρχιστρατήγο.

Ό Άρνολντ φώναξε περισσότερο,
γιατί είχε άναγνωρίσει τον Μπουρ-
κινιόν, στο πρόσωπο του στρατιώ-
τη αυτού!... Κι' ό Μπουρκινιόν
ήταν ό πρόσωπο του στρατιώ-
τη αυτού!... Κι' ό Μπουρκινιόν
ήταν ό πιστός κι' άφωτισμένος
φίλος κι' όπαδός του Ζάν-Πώλ
και του Τανεγκύ ντ' Αρβέλ, έναν-

τίον των όποιών τόσο [άσπονδο μί-
σος έτρεφε ό προδότης στρατηγός!
— Πλησίασε, παλληκάρι μου!
είπε ό Βάσιγκτων χαμογελαστά
στον Μπουρκινιόν.

Και στρέφοντας ύστερα στον
Άρνολντ και στον Κοσιούσκι πρό-
σθεσε:

— Έσάς, κύριοι, θα σάς ξαναδώ
άργότερα!... Άς δώ, τώρα, τί σπου-
δαιότατα νέα μου στέλνει ό φίλος
μου Ζάν-Πώλ με τό καλό αυτό
παλληκάρι!

XXIX ΕΝΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Ό Μπουρκινιόν στεκόταν άκό-
μη όρθιος μπρός στο άρχιστρατή-
γό του, σε στάσι προσοχής και
βαδυνάτου σεβασμού.

— Λοιπόν;... Λέγε, τί έχεις να
μου αναφέρεις φίλε μου; ρώτησε
ό Βάσιγκτων, ένθαρρύνοντας τον
βουβό Μπουρκινιόν μ' ένα φιλι-
κό κίνημα του χεριού του. Σε ά-
κούω!

Ό Μπουρκινιόν έκανε μια δυ-
νατή προσπάθεια, για να μπορέσει
να μιλήσει. Όστόσο, ή συγκίνησή
του ήταν τόσο έντονη, ώστε έφερε
το χέρι του στο κομπιασμένο λα-
γύγγι του, άδυνατώντας να ξεστομί-
σει έστω και μια λέξη!...

Και ξαφνικά, πριν προλάβει ό
Βάσιγκτων να τον ένθαρρύνει πε-
ρισσότερο, ό Μπουρκινιόν έβγαλε
μία βραγχή φωνή, κάτι σάν σπα-
ραχτικό άναφυλλήτο, κι' έπρεσε στα
γόνατα... Άρπάζοντας κατόπιν το
χέρι του άρχιστρατήγου, τό κατε-
φίλησε δακρυομένο και ψιθύρισε:

— Άρχηγέ, μια υπερτάτη χάρη
ζητώ από σάς εύλαβικά!

— Έσύ;... Έκανε παραενεμένος
ό Βάσιγκτων. Μά τί θέλεις, παιδί
μου!... Μίλησε, έπιτέλους, τί συμ-
βαίνει, γιατί άνησυχώ!

— Άρχηγέ μου,
σε λίγες ήμέρες
τόσος δοθούν φο-
νικώτατες μάχες
έναντιαν' των
Άγγλων! Έξω-
λούθησε με πα-
ράφορα και
με δάκρυα
στά μάτια ό
Μπουρκινιόν!
Σας θερμοπα-
κώ, λοιπόν, να
με τοποθετήσετε
στην πιο επικί-
νητη θέση, στο
πιά έκτεθειμένο
φυλάκιο των προ-
φυλακών!... Η
ψυχή μου διψάει
να σκοτώσω όσο
μπορώ περισσό-
τερος Άγγλους,
κι' ύστερα να
σκοτωθώ κι' εγώ!

Η κατάληξις
του Βάσιγκτων
έφτασε στο άπρο-
χώρητο, τότε.
— Ζητάς δη-
λαδή να σκοτω-
θής; φώναξε.
Γιατί φίλε μου;...
Τι σου συμβαίνει,
λοιπόν;... Πώς
μιλάς έτσι εσύ,
ένος άνδρείος
στρατιώτη;

(Πίναξ του Βάξμαν)
(Ακολουθεί)

Ό θάνατος του Τανχούζερ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΛΕΟΥΣ

Σε τό νοσοκομείο των γυναικείων
φυλακών του Άγίου Λαζάρου.
Πρωτοχρονιά, ώρα έννέα το πρωί.
Στο πρώτο κρεβάτι είνε ξαπλω-
μένη μια γυναίκα με δεμένο τό
κεφάλι, με πολύ χλωμό πρό-
σωπο, με μάτια θολά και άπλη-
νη. Στο διπλανό κρεβάτι κοι-
τάει μια άλλη γυναίκα, με πολύ
ώραίο και όμορφο πρόσωπο, ή
όποια έχει δεμένο τό δεξί της
χέρι.

Η πρώτη λέγει: Παυλίνα Μα-
γιά, ή δεύτερη: Μάρθα Ζουβάντ

ΜΑΡΘΑ. (στην Παυλίνα).—Θέ-
λεις ένα παξιμάδι;

ΠΑΥΛΙΝΑ.—Όχι, εύχαριστώ.

ΜΑΡΘΑ.—Μία καραμέλα;

ΠΑΥΛΙΝΑ.—Όχι, εύχαριστώ.

ΜΑΡΘΑ.—Δεν κάνει να μένεις
έτσι, χωρίς να βάζεις κάτι στο
στόμα σου. Τό ίδιο συνέβαινε και
μ' έμένα τις πρώτες ήμέρες. Όύτε
μια γουλιά νερό δεν μπορούσα να
πιώ, ούτε μια μπουκιά ψωμί δεν
μπορούσα να βάλω στο στόμα μου.
Μ' αυτό τον τρόπο έβλαψα πολύ
τό στομάχι μου, κι' ακόμα υπέφε-
ρα απ' αυτό. (Τραγουλάει ένα πα-
ξιμάδι με πολλή όρεξη). Τό κε-
φάλι σου πο-εί ακόμα;

ΠΑΥΛΙΝΑ.—Μέ πονεί, δυστυ-
χώς.

ΜΑΡΘΑ.—Όπως κι' έμένα τό
χέρι μου. Εϋτυχώς που δεν είνε
σεβάρια αυτά τα πράγματα. Μά πως
χτύπησες τό κεφάλι σου;

ΠΑΥΛΙΝΑ.—Τό χτύπησα μόνη
μου, όταν είδα πως είχα πνίξει
τό παιδί μου.

ΜΑΡΘΑ.—Α! (Χλωμιάζει λι-
γάκι). Πόσον χρονόν ήταν;

ΠΑΥΛΙΝΑ.—Δέκα. (Σιωπή).

ΜΑΡΘΑ.—Έγώ έχω τρία παι-
δάκια χαριτωμένα... Τό Ροβέρτο,
ένα αγοράκι με κασάρά μαλλιά,
τόν Άλφρεδό, ένα δειλό κι' εύγε-
νικό παιδάκι, σάν κοριτσάκι και
την Άντουινέττα, ένα ξανθό κο-
ριτσάκι που μου μοιάζει πάρα πο-
λύ. Τί ευτυχισμένα που ζούσα μα-
ζί τους! Πόσο χαρόμουν να τό
βλέπω τό βράδια να διαβάζουν
και τό τρία μαζί στο τραπέζι...
Ό άνδρας μου είχε μεγάλη άδω-
ναμία για την Άντουινέττα. Είχε
τρέλλα μαζί της. Ω! πόσο την ά-
γαπούσε! Πόσο την αγαπούσε ό
δυστυχισμένος.

ΠΑΥΛΙΝΑ.—Έχει πεθάνει ό
άντρας σας;

ΜΑΡΘΑ.—Τόν σκότωσα!

ΠΑΥΛΙΝΑ.—Α! Θεέ μου!

ΜΑΡΘΑ.—Ναι, τον σκότωσα
σε μια στιγμή τρέλλας. Ήταν έ-
πιλοποιός. Μένανε τότε στη Μπα-
τινιόλ. Μία νύχτα, στις 23 Δεκεμ-
βρίου, γύρισε στο σπίτι μεθυσμέ-
νος. Δεν του είπα τίποτα. Οι άν-
τρες είνε πολύ επικίνδυνοι όταν
είνε μεθυσμένοι. Αυτός τότε άρχι-
σε να με βρίζει, να με καταριέται,
χωρίς λόγο. Έγώ δεν έβγαλα μι-
λιά στο διάστημα αυτό. Αν κι' έ-
τρεμα από τό θυμό μου. Σε μια
στιγμή όμως με είπε: «Άτιμη!»
και σήκωσε τό χέρι του για να
με χτυπήσει. Έ! τότε πιά δεν
κρατήθηκα! Τό αίμα μου πλημ-
μύρισε τό κεφάλι μου! Χωρίς να
ξέρω τί κάνω έτρεξα τρέλλη στην
κουζίνα, άρπάξα ένα σφυρί, και
τόν χτύπησα κατακέφαλα! Τόν

χτύπησα τόσο δυνατά, που στραμ-
πούληξα τό χέρι μου. Κυλίστηκε
άμέσως αϊμόφυτος κάτω, χωρίς
να σαλέψει απ' τη θέσι του!
Όταν κατάλαβα τί είχα κάνει άρ-
χισα να φωνάξω δυνατά σπαρα-
χτικά!... Άναστατώθηκε δολόληρη
ή γειτονιά. Όταν σε λίγο, ήρθαν
οί άστυφύλακες με βοήξαν με τό
σφυρί στο χέρι!...

ΠΑΥΛΙΝΑ. (άνατριχιάζοντας).
—Θεέ μου! Κι' εγώ είμαι μια κα-
κούργα, μια φόνισσα! (Σκεπάζει
τό πρόσωπό της με τό σεντόνι
της)... Θέλω να πεθάνω! Θέλω να
πεθάνω!... Ό θάνατος θα ήταν ή
μόνη μου παρηγοριά, ή μόνη άνα-
παυσίς για μένα!...

ΜΑΡΘΑ.—Κι' εγώ τό ίδιο έλε-
γα στην άρχή. Άν δεν ήταν ή δε-
σποινίς Ρόζα, θα είχα αυτοκτονή-
σει πρό καιρού! Αυτό ήταν πολύ
εύκολο πράγμα. Άλλά ή δεσποινίς
μ' έσωσε! Όταν της έμπιστεύθηκα
την άπόφασή που είχα πάρει, μου
είπε με φωνή τόσο πειστική, με
φωνή που δεν θα την ξεχάσω πο-
τέ: —Και τό παιδί σας; Τί θα
γίνουν τό παιδί σας; Δεν τ' άγα-

για παρηγορητικά μπορεί να βοή-
η νέα αυτή;

ΜΑΡΘΑ.—Δεν ξέρω. Πάντως,
θα βοήξει και να σου πη, που θα
γλυκάνει, θα έλαφρώσει την καρδιά
σου. Α! να την! Νά την... ήρθε!
Κουβεντιάζει αυτή τη στιγμή με
τη διευθύντρια!... Κρατεί ένα σω-
ρό πράγματα στα χέρια της...
Φρανζολάκια ξεροψημμένα της
μπύρας, γλυκά, ζαμπόν... Κότταζε
την!... Κότταζε την!...

(Η δεσποινίς Ρόζα είνε μια
γυναίκα, περασμένης ηλικίας με
παρά πολλά, χλωμά πρόσωπο
και δύο μεγάλα μαύρα μάτια.
Κρατεί τό χέρι της ένα καλδί
γεμάτο φρούτα, γλυκά και παξι-
μάδια).

ΜΑΡΘΑ.—Νά την! Όπου να
βρεις θάρρος και σε μιά! Αυτή τη στιγ-
μή κουβεντιάζει με την Ραμιέ. Η
Ραμιέ έχει καταδικασθή σε ισό-
βια δασμά, γιατί δηλητηρίασε τη
μητέρα της!... Ναι, τώρα ήρθε ή
σειρά της Φορμέν... Αυτή έχει
καταδικασθή σε κατανάγκαστικά
έργα επί παιδοκόμησης. Έπως έαυ.

ΠΑΥΛΙΝΑ. (κατεβάζοντας
τά μάτια της).—Μάλιστα, δεσποινίς.
ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΡΟΖΑ.—(Πιά
νοντας τό χέρι της με φωνή γλυ-
κή).—Θέλετε να γίνουμε δύο
καλές φιλενάδες;...

ΠΑΥΛΙΝΑ.—(Προσπαθώντας
να συγκρατήσει τούς λυγμούς της)
Ω! τί όρεξεί αυτό... εγώ θέλω να
πεθάνω... Θέλω να πεθάνω!... Δεν
μου χρειάζεται πιά ή ζωή!...

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΡΟΖΑ.—(Με φω-
νή σιανή, σκύβοντας πάνω από
την Παυλίνα... Τί είπες; Θέλεις
λές να πεθάνεις... Δεν είνε ή πρώτη
φορά που άκούω τό λόγο αυτό έ-
δώ μέσα... Είνε βέβαια πως όσοι
επιθυμούν να πεθάνουν, στο βάθος
αγαπούν πολύ τη ζωή, αλλά τούς
λείπει ή δύναμις να ζήσουν... Λοι-
πόν όχι!... Δεν θέλω να ξανακού-
σω αυτό τό λόγο!... Όταν τελειώ-
σης τη ποινή σου, θα σε βοηθή-
σω εγώ να γιατρέψεις την πληγω-
μένη ψυχή σου... Σκοτώσες ένα μι-
κρό, άνυπεράσπιστο πλάσμα... Μπο-
ρείς, άμα θελήσης, να σώσες χι-
λιάδες παιδιά και να εξέλθεις
μ' αυτόν τον τρόπο!...

ΠΑΥΛΙΝΑ.—Έγώ... Έγώ...
Θά έχω άραγε τη δύναμη;... Θα με
βοηθήσετε σε τί σώσω την ψυ-
χή μου;...

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΡΟΖΑ.—Ναι, θα
σε βοηθήσω, όσο μπορώ... Τώρα
δεν θέλεις πιά να πεθάνεις... Δεν
είν' έτσι!...

ΠΑΥΛΙΝΑ. (με δάκρυα χα εώς)
—Όχι! Όχι! Θεέ μου! Θέλω
να ζήσω τώρα κι' αυτό τό σκοπό
«Ω, τί καλή, που είσθε, δεσποινίς
Ρόζα. Είσαστε ένας άγγελος μέσα
σ' αυτή την κόλαση της φυλακής!»

(Η Παυλίνα μισοσηκώνεται
στο κρεβάτι, πιάνει τά χέρια
της δεσποινίδος Ρόζας, και τα
φιεί θερμά, παράφορα, ενώ ξε-
σπάει σε λυγμούς. Η δεσποινίς
Ρόζα, συγκινημένη, την άγκαλιά-
ζει και τη φιλεί σιωπηλά στο
μέτωπο.)

(Η δεσποινίς Ρόζα πλησιάζει
στο κρεβάτι της Μάρθας, κι'
αφίει στο προσκέφαλό της μια
σακκοδά με μπισκότα, δύο φραν-
τζόλες ψωμί και δύο πορτο-
κάλιο).

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΡΟΖΑ.—Καλή
μέρα, Μάρθα Ζουβάντ.

ΜΑΡΘΑ.—Καλημέρα σας, δε-
σποινίς Ρόζα.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΡΟΖΑ. (άγκαλιά-
ζοντας την).—Με τό καλό, ό και-
νούργιος χρόνος παιδί μου!

ΜΑΡΘΑ. (συγκινημένη).—Ω!
καλή κι' ευγενική μου δεσποινίς,

πως μπορεί για μένα να ναι καλός
ό χρόνος, αφού δεν μπορώ να ιδώ
τά παιδιά μου;

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΡΟΖΑ.—Θα τό
ιδής... Η ύπηρεσία των φυλακών
έχει τό όφιν της πάντοτε την
καλή διαγωγή σου, και με τον
καιρό έλπίζω να σου χαρίσει τό
υπόλοιπο της ποινής σου...

ΜΑΡΘΑ. (με δάκρυα στα μά-
τια).—Έλπίζετε, έλπίζετε... άλή-
θεια;... Ω! τί ευτυχία. Τί μεγάλη
ευτυχία για μένα! (στην Παυλί-
να). Τί σου έλεγα... Θυμάσαι;...

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΡΟΖΑ. (στη Παυ-
λίνα).—Έσείς ήλθατε χθές έδώ,
δεν είν' έτσι;

ΠΑΥΛΙΝΑ. (κατεβάζοντας
τά μάτια της).—Μάλιστα, δεσποινίς.
ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΡΟΖΑ.—(Πιά
νοντας τό χέρι της με φωνή γλυ-
κή).—Θέλετε να γίνουμε δύο
καλές φιλενάδες;...

ΠΑΥΛΙΝΑ.—(Προσπαθώντας
να συγκρατήσει τούς λυγμούς της)
Ω! τί όρεξεί αυτό... εγώ θέλω να
πεθάνω... Θέλω να πεθάνω!... Δεν
μου χρειάζεται πιά ή ζωή!...

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΡΟΖΑ.—(Με φω-
νή σιανή, σκύβοντας πάνω από
την Παυλίνα... Τί είπες; Θέλεις
λές να πεθάνεις... Δεν είνε ή πρώτη
φορά που άκούω τό λόγο αυτό έ-
δώ μέσα... Είνε βέβαια πως όσοι
επιθυμούν να πεθάνουν, στο βάθος
αγαπούν πολύ τη ζωή, αλλά τούς
λείπει ή δύναμις να ζήσουν... Λοι-
πόν όχι!... Δεν θέλω να ξανακού-
σω αυτό τό λόγο!... Όταν τελειώ-
σης τη ποινή σου, θα σε βοηθή-
σω εγώ να γιατρέψεις την πληγω-
μένη ψυχή σου... Σκοτώσες ένα μι-
κρό, άνυπεράσπιστο πλάσμα... Μπο-
ρείς, άμα θελήσης, να σώσες χι-
λιάδες παιδιά και να εξέλθεις
μ' αυτόν τον τρόπο!...

ΠΑΥΛΙΝΑ.—Έγώ... Έγώ...
Θά έχω άραγε τη δύναμη;... Θα με
βοηθήσετε σε τί σώσω την ψυ-
χή μου;...

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΡΟΖΑ.—Ναι, θα
σε βοηθήσω, όσο μπορώ... Τώρα
δεν θέλεις πιά να πεθάνεις... Δεν
είν' έτσι!...

ΠΑΥΛΙΝΑ. (με δάκρυα χα εώς)
—Όχι! Όχι! Θεέ μου! Θέλω
να ζήσω τώρα κι' αυτό τό σκοπό
«Ω, τί καλή, που είσθε, δεσποινίς
Ρόζα. Είσαστε ένας άγγελος μέσα
σ' αυτή την κόλαση της φυλακής!»

(Η Παυλίνα μισοσηκώνεται
στο κρεβάτι, πιάνει τά χέρια
της δεσποινίδος Ρόζας, και τα
φιεί θερμά, παράφορα, ενώ ξε-
σπάει σε λυγμούς. Η δεσποινίς
Ρόζα, συγκινημένη, την άγκαλιά-
ζει και τη φιλεί σιωπηλά στο
μέτωπο.)

(Η δεσποινίς Ρόζα πλησιάζει
στο κρεβάτι της Μάρθας, κι'
αφίει στο προσκέφαλό της μια
σακκοδά με μπισκότα, δύο φραν-
τζόλες ψωμί και δύο πορτο-
κάλιο).

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΡΟΖΑ.—Καλή
μέρα, Μάρθα Ζουβάντ.

ΜΑΡΘΑ.—Καλημέρα σας, δε-
σποινίς Ρόζα.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΡΟΖΑ. (άγκαλιά-
ζοντας την).—Με τό καλό, ό και-
νούργιος χρόνος παιδί μου!

ΜΑΡΘΑ. (συγκινημένη).—Ω!
καλή κι' ευγενική μου δεσποινίς,

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ τό άπ' αριθμόι
1 και 5 τεύχη του «Μπουκέτου».
Τό γραφείο μας πληρώνει τό
τεύχη αυτό άρκεί να εύρίσκου-
ται εις καλήν όπωσδήποτε κα-
τάστασιν προς 30 δραχ. έ-
καστον. Πληροφορία στα γρα-
φεία μας.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΞΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΜΑΤΗ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΚΑΙ ΦΡΙΚΗ

ΜΕ ΤΟ ΧΡΟΝΟΠΛΑΝΟ ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ!...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

Αυτοί λοιπόν πολέμοι τώρα να σκάψουν το έδαφος, απάνω στο οποίο είνε θεμελιωμένο το «Φρούριο». Ανατρίχιασα από τη φρίκη μου!

Τρεις φορές τα τελευταία αυτά χρόνια, εξακολούθησε ο Σολτάν, οι τεμνίτες μας, υποχρεώσαν να βαθύνουμε τα θεμέλια του «Φρουρίου». Στην αρχή η βάσις απάνω στις οποίες στηρίζεται όλο το κτίριο είχαν μόνο 50 ποδιών βάθος. Τώρα έχουν εκατό και σε λίγα χρόνια θα αναγκαστούμε να τις βαθύνουμε ακόμα περισσότερο.

— Για όνομα του Θεού, φώναξε ο καθηγητής, δεν μπορείτε να βρείτε κανένα τρόπο να τους σταματήσετε;

— Ως τώρα, όχι. Οι επιστήμονες και οι χημικοί μας ωστόσο εργάζονται μέρα και νύχτα, κι ελπίζουν να βρούν τέλος κανένα δραστικό δηλητήριο ή κανένα είδος ακτίνων, το οποίο να τους σκοτώνει άμεσα, ώστε να μη μπορούν να πλησιάζουν τα θεμέλια του «Φρουρίου».

— Κι αν δεν βρούν τίποτα; ρώτησα εγώ ανήσυχος.

— Ο Σολτάν έκαμε ένα χαρακτηριστικό κίνημα με το χέρι και απάντησε:

— «Αν δεν βρούν, τόσο το χειρότερο!... Μια μέρα θα μας γκρεμίσουν το «Φρούριο»!

Στο άκουσμα του κινδύνου αυτού, ο νοός μου πήγε άμεσα στη Θέλδα. Πόσο την συμπαθούσα αυτή τη νέα!

— Μ' όλα τα εργαλεία που έχουμε στη διάθεσή μας, δεν θα μπορούσατε να κατασκευάσετε ακόμα ένα χρονοπλάνο; ρώτησα τον καθηγητή λίγες ώρες αργότερα.

— Ίσως θα μπορούσα, απάντησε. Ο Σολτάν, ξέρεις, μου υποσχέθηκε να μου παραχωρήσει ένα εργαστήριο.

Αυτό με ευχαρίστησε πολύ.

— Νά, πώς θα γλυτώσουμε η Θέλδα κι' εγώ! σκέφθηκα.

— «Εκείνο που μου έκανε εντύπωση από την πρώτη μέρα της αφίξεώς μας στο «Φρούριο», ήταν το ότι κανείς δεν έπιτρεπε να μείνη άργος. Ολοι είχαν κάποια ασχολία. Ο Σέρβους, παραδειγματός χάριν, επί μίαν εβδομάδα έπλενε πιάτα, τρεις ώρες την ημέρα, ή περιποιόταν τα λαχανικά του κήπου. Ζήτησα να μου δώσουν και μένα μια τέτοια εργασία.

— «Εθαύμαζα επίσης την γονιμότητα της γης. Και δεν μπορούσα να καταλάβω πώς ήταν δυνατόν να φυτρώνουν απάνω εκεί φρουτόδεντρα και να καρ-

ποφορούν. Κι' έδω όμως μια μεγάλη έκπληξη με περίμενε. Ο Σέρβους με πληροφόρησε πως όλα τα φυτά και τα δέντρα αναπτυσσόταν με τον ηλεκτρισμό, τον οποίον προμηθευόντουσαν από τον άερα διά του μαγνητισμού.

— «Επίσης μυστήριο για μένα ήταν και το ζήτημα της τροφής. Δεν είδα ποτέ μου κανένα ζωό μεσα στο «Φρούριο», ούτε αγελάδες, ούτε όρνιθες. Κι' όμως κάθε μέρα τρώγαμε αυγά, βούτυρο, κρέας και πίναμα γάλα, όσο θέλαμε.

— Το γάλα γίνεται από τα γογγύλια, με πληροφόρησε πάλιν ο Σέρβους. «Αν δεν άπαυμαι στην εποχή σας, το 1926, κάποιοι Φόρντ, είχε πη πρώτος τότε, πως τα αυγά και το κρέας μπορούσαν να κατασκευασθούν με κάποια συνθετική μέθοδο.

«Τι σπουδαίο άνθρωποι αυτοί οι κάτοικοι του «Φρουρίου»! Και να σκεφθώ κανείς πως είνε υποχρεωμένοι να μένουν κατηλωμένοι απάνω σ' ένα λόφο! Κι' από ποιούς; Από τα μυρμήγκια!... Το πράγμα, μά την αλήθεια, καταντούσε άπιστευτο. Τα αεροπλάνα τους όμως, είν' αλήθεια, τους έδιναν κάποια σχετική έλευθερία, στις κινήσεις τους. Ένα φεγγαρόλουστο βράδυ καθισμένοι στην ταράτσα η Θέλδα κι' εγώ φέραμε τη συζήτηση πάνω σ' αυτό το θέμα.

— Ναι, παρατήρησε η νέα, έχουμε αεροπλάνα, και μάλιστα τα τελειότερα, μά δεν μας χρησιμεύουν και πολύ, γιατί έξω από το «Φρούριο» δεν υπάρχει κανένα άλλο μέρος, στο οποίο να μπορούμε να προσγειωθούμε, χωρίς να υπο-

στούμε έπιθεις εκ μέρους των «Υπερμυρμηγκών».

— Γιατί δεν επισκέπτεσθε την Εύρωπη ή την Ασία; Ίσως να μη κυβερνούν οι «Υπερμυρμηγκες» σ' εκείνα τα μέρη, ελπίζω.

— «Επί τρακόσια χρόνια τώρα, κάθε δεκαετία, φεύγει και από μια αποστολή τολμηρών έθελοντών για το μεγάλο αυτό υπερωκεάνειο ταξίδι. Καμιά όμως δεν έχει επιστρέψει ως τώρα. Ο πατέρας μου ήταν επί κεφαλής της τελευταίας αποστολής που έφυγε, τριάντα χρόνια.

— «Η ανάμνησις του πατέρα της λύπησε τη νέα πολύ. Την έπιασα το χέρι τρυφερά και της είπα:

— Τα αεροπλάνα σας δεν έχουν ούτε μηχανές, ούτε έλικες. Πώς κινούνται, λοιπόν; — Με ραδιοδυναμικά κύματα, τα οποία εκπέμπει ένας κεντρικός πομπός μεσα από το «Φρούριο», μου εξήγησε. Κάθε αεροπλάνο είνε εφοδιασμένο μ' ένα δέκτη, ο οποίος συλλαμβάνει αυτά τα κύματα.

— «Η πορεία της μηχανής κανονίζεται από τον οδηγό μ' ένα μοχλό. Σ' ακτίνα πολλών εκατοντάων μιλίων και με καλό καιρό, τ' αεροπλάνο μας είνε πολύ εύκολο μεταχειρίσιμα. Κι' όλοι μας κάνουμε ταξιδάκια από μια ώρισιμένη πέρα όμως από μια άρισμένη ταχύτητα...»

— «Εκούνησε το κεφάλι της μ' απογοήτευσις. — Θεωρητικώς, εξακολούθησε, κάθε πτητική μηχανή, αυτή του είδους, πρέπει να είνε σε θέση να δέχεται τα κύματα που στέλνει το κέντρον. Στην πραγματικότητα όμως, εκείνοι που τολμούν ν' απομακρυν-

θούν πέραν του δέοντος χάνονται. Ίσως πέφτουν μέσα στον ώκεανό και πνίγονται ή αιχμαλωτίζονται από τους «Υπερμυρμηγκες».

— Στη σκέψη αυτή η φωνή της κόπηκε. Σκεφτήκαμε κι' οι δυο τι τρομερό πράγμα είνε να πέσει κανείς στα χέρια των τρομερών αυτών εντόμων. Τρομαγμένη η νέα έφερε το καθισμά της κοντά μου κι' έγειρε το κεφάλι της στο στήθος μου.

— Θέλδα, της είπα τότε εγώ, θέλεις να γίνης γυναίκα μου;

— «Εκίνη δεν απάντησε, παρά μ' αγκάλιασε και μου έδωσε θαρρετά το πρώτο της φιλή-

— Πολλές μέρες πέρασαν από τότε. Αυτή τη στιγμή κλεισμένος κάτω από μια ψηλή μεταλλική οροφή, το μόνο πράγμα που με προσεταύει από τα έκατομύρια των «Υπερμυρμηγκών», κάθουμαι να γράψω τις τελευταίες γραμμές της επιστολής μου. Μια μεγάλη καταιστροφή έχει συμβη. Μια μέρα, η Θέλδα κι' εγώ, ενώ καθόμασταν σε μια από τις επάλξεις του «Φρουρίου», είδαμε να αεροπλάνο να κατεβαίνει και να προσγειώνεται στην πλατεία.

— Ο νεαρός αεροπόρος που βγήκε από μέσα ήταν άσπρος σαν το κερί από το φόβο και τη συγκίνηση.

— Τι τρέχει; έτρεξε και τον ρώτησε άμέσως ο Σολτάν.

— Οι «Υπερμυρμηγκες» συμμάχησαν με τις σφήκες! απάντησε αυτός λαχανιασμένος.

— Πώς; φώναξε ο διευθυντής του «Φρουρίου», με κατάπληξι. Τι θέλεις να πής; Μίλα καλά.

— Έχουν ανεβή απάνω στο λόφο κάτι πολύ περίεργα έντομα, μιάμισης γυάρδας μακρούς, και πετούν στον αέρα, εζήγησε ο νέος. Και τα έντομα αυτά μοιάζουν με τέρστιες σφήκες...

— «Η είδησις αυτή αναστάτωσε τους κατοίκους του «Φρουρίου», οι οποίοι έσπευσαν απ' όλα τα μέρη να τριγυρίσουν το νέο αεροπόρο. Ο νέος διηγήθηκε ότι καθώς πετούσε απάνω από κάτι ύψωματα, παρατήρησε μια άσυνήθη κίνηση μεταξύ των «Υπερμυρμηγκών». Κατέρηκε, λοιπόν, πολύ χαμηλά για να δει τι συνέβαινε. Τότε οι πρωτοφανείς εκείνες σφήκες έκαναν φτερά και άρσησαν να τον καταδιώκουν. Εύτυχως το αεροπλάνο ήταν πολύ ταχύτερο κι' έτσι κατάφερε να γλυτώσει. Όταν ο νέος τελείωσε τη διήγησή του, ο Σολτάν ανέβηκε απάνω σ' ένα πρόχειρο βήμα και απευθυνόμενος προς τους συγκεντρωμένους κατοίκους τους είπε:

— «Αγαπώτοι συμπολίται! Αν όσα ακούσαμε είνε αληθινά, τότε το «Φρούριο» σκεταί σε μεγάλο κίνδυνο.

ΤΟΥ ΟΥΓ' ΛΙΑΜ ΜΙΛΛΣ

πως θα θυμόσαστε καλά, πολλές φορές έχουμε συζητήσει το ενδεχόμενο μιας συμμαχίας μεταξύ των «Υπερμυρμηγκών» και άλλων εντόμων. Τώρα φαίνεται πως οι φόβοι μας αυτοί πραγματοποιούνται. Με μια ιδιαίτερα τροφή με την οποία τρέφουν οι «Υπερμυρμηγκες» τις νύμφες των σφήκων, κατέρωσαν να παράγουν αυτά τα τεράστια έντομα, που είνε ικανά να τους μεταφέρουν διά μέσου του αέρος όπου αυτοί θέλουν.

Δεν υπάρχει λοιπόν αμφιβολία ότι άργα η γρήγορα θα μας έπιτεθούν. Έτοιμάστε λοιπόν τη μεγάλη χοάνη και τις χημικές αντλίες κι' ο καθένας άς πάη στο πόστο του. Αυτός είνε ο μεγαλύτερος κίνδυνος απ' όσους αντιμετώπισαμε ως τώρα.

— Κύτταξα τον καθηγητή με φόβο.

— Τι φρονείτε σεις γι' αυτά όλα; τον ρώτησα.

— «Αν τα καταράμενα αυτά έντομα μπορέσουν να ταξιδεύουν στον αέρα, τότε ο Θεός να βάλει το χέρι του! μου απάντησε.

— Απελπίσια με κατέλαβε. Αέφανα μια έλπιδα φάτις τη μεταγχολία μου.

— Και το χρονοπλάνο μας; φώναξα. Έργάζεστε τόσες ημέρες γι' αυτό. Είμαι βέβαιος πως θα το έχετε τελειώσει.

— Ναι, έτοιμο είνε, μου είπε ο καθηγητής.

— Τότε να φύγουμε!

— Με κύτταξε κοιτώντας το κεφάλι του.

— Δεν μπορούμε να φύγουμε, μου είπε.

— Γιατί; Τι συμβαίνει;

— Ξεχνάς κάτι πολύ σπουδαίο, φίλε μου.

— Τι;

— Πώς θα εγκαταλείψουμε τους καλούς αυτούς ανθρώπους που τόσο μάς περιποιήθηκαν; Κι' ακόμα ξεχνάς πως κοντέψαμε να σκοτωθούμε όταν η μηχανή μας έγινε κομμάτια μέσα στην πεδιάδα; Το ίδιο θα συμβη και στο ταξίδι του παρελθόντος, που θέλουμε να κάνουμε τώρα. Πού θα πέσουν μετανάστες ή μηχανή;

— Αγνωστον.

— Καθώς κύτταξα τον καθηγητή με φρίκη, άξαφνα άκουσα μια διαπραγματική γυναικεία φωνή να στριγγαλίζει:

— Νά τους! Έρχονται!...

— Έρχονται!...

— Μακριά στον όριζοντα είχε σηκωθεί ένα μαύρο σύννεφο, το οποίο όλο πλησίαζε γινόμενο και πιο μεγάλο. Σε λίγο φάνηκε και δεύτερο και τρίτο, ώσπου ο ορίζοντας έγινε κατάμαυρος! Οι «Υπερμυρμηγκες» καβάλλα απάνω στις σφήκες έρχονταν να μας έπιτεθούν.

— Για τη μάχη που έπακολούθησε δεν έχω πολλά να πω.

— Τα έκατομύρια των εντόμων, με τα φτερά τους ιπποπόζυγια, καθώς πετούσαν πάνω από το Φρούριο έφρασαν κεραυνόπληκτα μέσα στην γιγαντιαία χοάνη που χρησιμοποιούσαν οι κάτοικοι του Φρουρίου έναντι των, ως ποδός τέλος την γέμισαν με τα καμένα τους κορμιά και την άχρηστεψαν. Σχεδόν διακόσιοι

δμως από τους κατοίκους του «Φρουρίου» βρήκαν τραγικό θάνατο από τα φαρμακερά κεντριά των γιγαντιαίων σφήκων που έμοιαζαν σαν ξίφη.

— Οι άλλοι κάτοικοι έτρεξαν πανικόβλητοι να όχυρωθούν κάτω από τις στέγες, φράζοντας κάθε είσοδο με το προστατευτικό μέταλλο. Με τη βοήθεια δε της ακτίνος που τα έκανε όλα διαφανή μπορούσαμε να παρακολουθούμε τα συμβαίνοντα έξω από τους τοίχους και πάνω εις την οροφή. Ο ώρας κήπος μας κατεστράφη τελείως. Τα φρουτόδεντρα κατεφαγώθησαν! Στη θέα της τόσης καταστροφής μια απερίγραπτη άπελπίσια με κατέλαβε.

— Μου έρχόταν να μπώ μέσα στο χρονοπλάνο και να γυρίσω στο παρελθόν κι' άς γινόταν δι' έμβολο ή έβελ. Δυστυχώς όμως η φρόνησίς μου έλεγε πως αυτό δεν έπρεπε να το κάμω και μου επέβαλε να μείνω και να υποστώ κι' εγώ, ότι επεφύλασσαν ή μοίρα σ' όλους τους άλλους κατοίκους.

— Απελπίσια με κατέλαβε. Αέφανα μια έλπιδα φάτις τη μεταγχολία μου.

— Και το χρονοπλάνο μας; φώναξα. Έργάζεστε τόσες ημέρες γι' αυτό. Είμαι βέβαιος πως θα το έχετε τελειώσει.

— Ναι, έτοιμο είνε, μου είπε ο καθηγητής.

— Τότε να φύγουμε!

— Με κύτταξε κοιτώντας το κεφάλι του.

— Δεν μπορούμε να φύγουμε, μου είπε.

— Γιατί; Τι συμβαίνει;

— Ξεχνάς κάτι πολύ σπουδαίο, φίλε μου.

— Τι;

— Πώς θα εγκαταλείψουμε τους καλούς αυτούς ανθρώπους που τόσο μάς περιποιήθηκαν; Κι' ακόμα ξεχνάς πως κοντέψαμε να σκοτωθούμε όταν η μηχανή μας έγινε κομμάτια μέσα στην πεδιάδα; Το ίδιο θα συμβη και στο ταξίδι του παρελθόντος, που θέλουμε να κάνουμε τώρα. Πού θα πέσουν μετανάστες ή μηχανή;

— Αγνωστον.

— Καθώς κύτταξα τον καθηγητή με φρίκη, άξαφνα άκουσα μια διαπραγματική γυναικεία φωνή να στριγγαλίζει:

— Νά τους! Έρχονται!...

— Έρχονται!...

— Μακριά στον όριζοντα είχε σηκωθεί ένα μαύρο σύννεφο, το οποίο όλο πλησίαζε γινόμενο και πιο μεγάλο. Σε λίγο φάνηκε και δεύτερο και τρίτο, ώσπου ο ορίζοντας έγινε κατάμαυρος! Οι «Υπερμυρμηγκες» καβάλλα απάνω στις σφήκες έρχονταν να μας έπιτεθούν.

— Για τη μάχη που έπακολούθησε δεν έχω πολλά να πω.

— Τα έκατομύρια των εντόμων, με τα φτερά τους ιπποπόζυγια, καθώς πετούσαν πάνω από το Φρούριο έφρασαν κεραυνόπληκτα μέσα στην γιγαντιαία χοάνη που χρησιμοποιούσαν οι κάτοικοι του Φρουρίου έναντι των, ως ποδός τέλος την γέμισαν με τα καμένα τους κορμιά και την άχρηστεψαν. Σχεδόν διακόσιοι

«Καθώς γράφω, η Θέλδα είνε σκυμμένη απάνω και άκουμπά το δροσερό της μάγουλο πάνω στο δικό μου. Μονολόγι δεν είμαι καθόλου γενναίος, η αγάπη της μου δίνει νέο θάρρος και αυτοπεποίθησι.

— Δεν θα φύγω λοιπόν από έδω. Θα μείνω στο «Φρούριο».

— Αλλωστε ο καθηγητής μου μου το είπε καθαρά. Όταν δηλαδή του ξαναμίλησα για το γυρισμό μας στο παρελθόν μου απάντησε:

— Ξεχνάς πόσο γεράσαμε στο πρώτο μας ταξίδι;

— «Ε, και ύστερα; ρώτησα.

— Δεν καταλαβαίνεις πως αν έπαυαλόμαστε το ίδιο πείραμα, τα αποτελέσματα θα είνε τα ίδια;

— Για μία στιγμή δεν καταλάβαινα τίποτε. Κατόπιν όμως η σκληρή αλήθεια όρθώθηκε μπροστά μου με όλη της την τραγικότητα.

— Ναι, έξηκολούθησε ο καθηγητής μου! «Αν η ηλικία είνε το αποτέλεσμα της επιδράσεως του περιβάλλοντος, τότε

χι, που χωρίς άλλο θα γίνη μια μέρα μεταξύ των ανθρώπων και των εντόμων, ίσως ο άνθρωπος νικήση τελικώς τους υπερμυρμηγκας. Αν αυτό γίνη θα προσπαθήσω να επικοινωνήσω και πάλιν με την ανθρωπότητα του 20ού αιώνα. Αν όχι η επιστολή μου αυτή θα είνε η τελευταία. η άποχαιρετιστήριος, προς τους ανθρώπους του 1926.

Υπογραφή:

ΡΑ-Υ-ΜΟΝΤ ΒΕΝΤ

Μόλις τελείωσε η ανάγνωσις της επιστολής αυτής, της τόσον παραδόξου, που έρχόταν απ' τα βάθη του μέλλοντος ο πρύτενις άφησε τα χειρόγραφα του πάνω στην έδρα, έβγαλε τα γυαλιά του, σκούπισε τα μάτια του μ' ένα μαντήλι, τα ξαναφάρσε πάλιν και κύτταξε τους άκροατάς του.

— Ποιά είνε η γνώμη σας, κύριοι, γι' αυτό το έγγραφο;

— Ρώτησε συγκινημένος.

— Πολλοί από τους παριστάμενους έλαβαν τον λόγο και ο καθένας είχε και μια γνώμη να έκφέρει. Γενικώς οι άκροαταί έχορίστηκαν σε δυο στρατόπεδα. Σ' εκείνους που

δεν έπίστευσαν τίποτα απ' όσα έλεγε το έγγραφο, το όποιον θεωρούσαν ως έργον κανενός άνοήτου φαρσέρ ή ως τέχνασμα του καθηγητού για να εξαφανιστή τα ίχνη του και να

ξεκοκκαλίση με την ήσυχία του τις 20 χιλιάδες δολάρια που πήρε μαζί του—αυτοί ήσαν και οι περισσότεροι—και εις

έκείνους οι όποιοι έχοντες ύψις τους δεν μυστηριώδη τρόπο της εξαφανίσεως του σοφού καθηγητού και του γραμματέως του, καθώς και τις επίσης

εξαιρετικώς συνθήκες υπό τις όποιες το έγγραφο αυτό περιήλθε στην κατοχή τους, δεν

έδυσκολεύοντο να παραδεχτούν, κατ' αρχήν, πως όλα όσα έγράφοντο εκεί μέσα

μπορούσαν να είνε αληθινά.

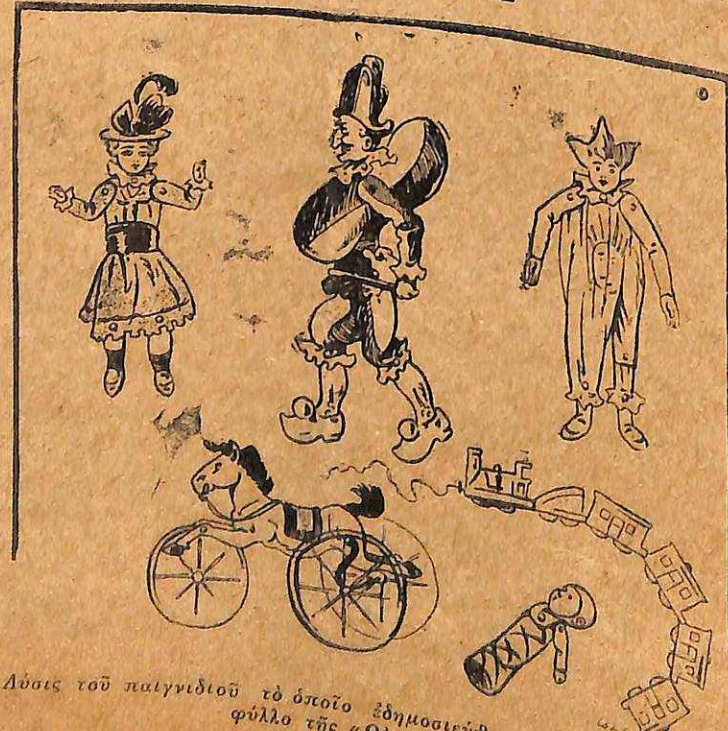
— Όπωςδήποτε και τα δύο στρατόπεδα των αντιφρονούντων, καθώς και ο κ. Πρύτανης του Πανεπιστημίου έμειναν σύμφωνοι πως το έγγραφο έπρεπε να φιλαχθή έπιμελώς. Απεφασίσαν επίσης να το δώσουν, μετά έννεα έτη, να δημοσιευθή σ' όλες τις εφημερίδες της Αμερικής και της Εύρωπης.

— Έτσι και έγινε. Κι' από τότε ύπάρχουν άνθρωποι στις Ηνωμένες Πολιτείες, οι όποιοι δεν κάμνουν τίποτε άλλο παρά να περιμένουν καινούργια νέα από το μέλλον έχοντας συγ-

χρόνως διαρκή τον τρόπο επιθέσεως των Τερμιτών μυρμηγκών κατά των ανθρώπων.

ΤΕΛΟΣ

ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΑΚΙ ΜΑΣ

Αδελφός του παιγνιδιού το οποίο εδημοσιεύθη στο φύλλο της «Οικογενείας» στο προτεινόμενο

ΝΑΥΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΑΠΟ ΔΥΟ ΑΓΑΠΕΣ

Τυλίγνενος στην κουβέρτα του, άπλωσε στη γέφυρα ο Φραγκίσκος Ραλίκ, μη μπορώντας να κοιμηθῇ, έβλεπε στον ούρανό τις χιλιάδες των άστρων.

Συλλογιζόταν τη Γαλλία, την αγαπημένη του πατρίδα, τη Βρετανία... Μα και τι άλλο μπορεί να τυλιχτεί ένας θαλασσινός εκτός απ' την πατρίδα του...

Νομίζε πως ξανάβλεπε τη μεγάλη ημέρα της άναχωρήσής του. Κανείς δεν τον είχε συνοδεύσει αυτόν ως την παραλία και έζηλευσε τους άλλους συντρόφους του, που τους περπατούσαν οι αδελφοί τους ή αδελφές τους, ή διακριμένους γρηές μητέρες τους, κι' οι συντριμμένοι από τα χρόνια και τον πόνο του χωρισμού πατέρες τους.

Τους έζηλευσε όλους αυτούς, γιατί ο πόνος του ήταν μεγαλύτερος απ' τον δικό τους. Οι αποχωρητισμοί αυτοί, παρ' όλη την απέραντη θλίψη τους, αφήνουν σ' αυτόν που φεύγει μια 'λυγερή, μελαγχολία κι' η ανάμνησή τους, άρτοτετα θεμαίνει την έρημη καρδιά του...

Η μητέρα του Φραγκίσκου Ραλίκ είχε πεθάνει έδω και μερικά χρόνια. Μετά το θάνατο του συζύγου της, ο οποίος είχε πνιγί σ' μια μεγάλη τρικυμία, η δυστυχισμένη γυναίκα είχε κυριευθεί από μια βαθιά φρίκη για τη θάλασσα και πρὶν κλείσει για πάντα τα θλιμμένα της μάτια, είχε βάλει το γιό της να της υποσχεθῇ πως δεν θα γινότανε κι' αυτός θαλασσινός...

Έκείνος της τό είχε υποσχεθῇ. Μα η νεότης ξεχνάει γρήγορα τις υποσχέσεις της κι' έτσι ένα βράδυ πριν από τον χωρισμό της, βγήκε από ένα δμύλο γυναικών και προχώρησε προς αυτόν, καταταραγμένη από τα πειραστικά βλέμματα που της έφαιναν οι άλλοι ναυτες. Η 'Αννίκα είχε παρασταθῇ στις τελευταίες στιγμές της μητέρας του, και χωρίς άλλο εσώμασε τώρα πού έβλεπε το Φραγκίσκο να παραβαίνει την υπόσχεση που είχε δώσει στην πεθαμένη Τό χαμόγελο της καθώς προχωρούσε προς αυτόν, έσβυσε από τα λεπτά της χείλη και τον κύτταξε με το άθλιο βλέμμα της.

μέσα στο οποίο ζωγραφίζονταν μία άπειρη θλίψη γεμάτη μομφή...

Έντομεταξύ, οι άλλοι ναυτες είχαν άνεβῇ στο καράβι και ο Φραγκίσκος γεμάτος στενοχώρια, έτοιμαζόταν ν' άνεβῇ κι' αυτός επάνω όταν η μικρούλα, κατάγλωμη μέσα στο γκριζό βράδυ, τον έπλησίασε και του είπε:

— 'Ο! Φραγκίσκο!.. Θά φύγεις λοιπόν;... Δεν θυμάσαι τι υποσχεθήκες στη μητέρα σου;...

Έκείνος όμως δεν την άκουσε κι' άνέβηκε στο καράβι.

Άκουγε μόνο τη μεθυστική, και γοητευτική φωνή της θάλασσας της αιώνας πλανεύτρας...

Ήταν ευτυχισμένος πού έφαινε;... Ίσως... Δεν τό ήξερε ούτε ο ίδιος αυτό. Δεν ήξερε τίποτε, τίποτε άλλο, εκτός του ότι ήταν μόνος, πολύ μόνος... έντελώς μόνος... και ότι η μομφή αυτή της μικρούλας 'Αννίκας του είχε στοιχίσει πολύ...

Πέρασαν μερικές ώρες. Βαρειά πένθημα σήνερα σέπαζαν τώρα τον ούρανό. Ούτ' ένα άστρο δεν φαινότανε. Ο άνεμος φυσούσε δυνατός και άγριος και η καρδιά της 'Μαρίας 'Στέλλας' καθώς έτριζε διάδοχα, έμοιαζε με πληγωμένο ζώο πού στεάζει.

Ο Φραγκίσκος Ραλίκ δεν άνειροοπούσε πειά. Έπρεπε τώρα να βοηθήσει τους άλλους στις μανούβρες πού έκαναν και να ύπακουση στις σύντομες διαταγές του πλοίαρχου, πού μόλις άκουγότουσαν μέσ' απ' τα ούρηλιά του τον άνεμο.

Η τρικυμία ήταν τρομερή κι' η γολέττα χανόταν σχεδόν όλοκληρη μέσα στις μαύρες άβυσσους πού άνοιγαν, σαν τάφους, τα κύματα. Παρ' όλο το άνοιγμα των πανιών του, τό φτωχό καράβι, πού τό βάραινε η έξάντλησή του, έγευρε όλοένα και πιο πολύ πάνω απ' τα πελιδνά νερά. Με τις άξίνες τους οι ναυτες έσπασαν τα βαρειά κατάρτια και τα έρριξαν στη θάλασσα. Σχεδόν άμέσως, δύο πελώρια κύματα σάωσαν τό κατάστρωμα της 'Μαρίας 'Στέλλας' και τό καράβι έγειρε μ' ένα σπασμό άγωνίας. Έπειτα τσακισμένο απ' αυτό τό κύπημα, έγειρε άκόμα πιο πολύ.

Τότε έρριξαν στη θάλασσα τη μοναδική τους βάρκα. Μα ένα τεράστιο κύμα την άναποδογύρισε, παρασύροντάς στα βάθη της θάλασσας δύο ναυτες.

Τότε άκούσαν στη θάλασσα τη μοναδική τους βάρκα. Μα ένα τεράστιο κύμα την άναποδογύρισε, παρασύροντάς στα βάθη της θάλασσας δύο ναυτες.

λασσας δύο ναυτες ή κραυγές της άγωνίας τους χάθηκαν μέσα στο σάλο της τρικυμίας, και ένας άφανος τρύμος έκανε τους άλλους ναυτες ν' άπομείνουν σαν παγωμένοι στη θέσι τους. Η μοναδική έλπίδα της σωτηρίας τους είχε χαθῇ.

Τα παγωμένα νερά είχαν άρχίσει να σκεπάζουν πιά τό κατάστρωμα... Τότε ο Φραγκίσκος, περίτρωμος, ύψωσε τα βλέμματα του προς τον κατασκότεινο ούρανό, και τραύλισε, ενώ τα δόντια του χτυπούσαν: 'Αγία μου 'Αννα, σώσε με από την καζιά θάλασσα... Και... θαρρώ... σπλαχνίσου με... Θαρρώ... νά σε προσκυνήσω ξυπόλυτος!..

Έκείνη τη στιγμή ένοιωσε ένα τεράστιο κύμα νά τον άσπάζει μέσ' στην άγκυλιά του. Τό άμυρλό νερό μπήκε μέσα στο στόμα του, μέσα στα μάτια του, σ' τα αυτιά του... πνιγόταν... Δεν έβλεπε πιά!... 'Ός τόσο, μέσα στο φρικτό έκείνο θόρυβο, του φάνηκε πως άκουγε μία γλυκειά και τρυφερή φωνή πού του ψιθύριζε με παράπονο: 'Θυμήσου...'

Η 'Αννίκα λέ Γκάλ, την όποία η έίδησις του Φραγκίσκου της 'Μαρίας 'Στέλλας' είχε συντρίψει κυριολεκτικώς, σκεπτότανε τώρα με μελαγχολία: 'Ο Φραγκίσκος τιμωρήθηκε, γιατί δεν κράτησε την ύπόσχεση πού είχε δώσει στην μητέρα του... Δεν είχε κλάψει καθόλου, μα η καρδιά της είχε μαζεύει απ' την όδύν, σαν ένα λουλουδι πού τό μαραίνει ο άέρας του πελάγους. Και έπειδή κανείς δεν σκεπτότανε πιά τον όρφάνο προσευχότανε για την άνάστασι της ψυχής του, ένα βράδυ πού βόηξε στο δρόμο της τό γέρο — παρεκάλεσε νά κάνει μία λειτουργία για 'γιά... ένα πεθαμένο... πού δεν ψυχῇ του'. Έκοκκίνισε πολύ ως γιά... Μα κι' ο γέρος έφημέριος, βλέποντας τη συστολή της, χαμογέλασε κι' αυτός.

Από κείνο τό βράδυ η 'Αννίκα ένοιωσε τόν έαυτό της, παρηγορημένο κάπως. 'Όσοσο, κάθε φορά δάκρυα γέμιναν τα σκεπτικά μάτια της, και άπέσπερε με φρίκη τό

βλέμμα της από τ' άφρισμα ένα κύματα... Ένα πρωί, μία καταπληκτική έίδησις άναστάωσε τό μικρό έκείνο λιμάνι: 'Ο Φραγκίσκος Ραλίκ, ένα από τα θύματα της γολέτας 'Μαρία 'Στέλλα' πού είχε χαθῇ άπ' αυτόν τον περασμένο φθινόπωρο, είχε περιουλήχθῇ — όπως έλεγαν — η έίδησις — μισοπεθαμένος από ένα άγγλικό πλοίο καί είχε γυρίσει έντελώς υγιής στην πατρίδα του.

Η έίδησις αυτή έφαινε και σ' αυτή της 'Αννίκας, πού είχε κατεβῇ στην άγορά, την ημέρα εκείνη, νά πωλήσει τα άγία. Χοειάστηκε νά στηρίχθῇ σ' ένα στυλό, γιά νά μὴ πέση κάτω από τη μεγάλη συγκίνηση πού ένοιωσε.

Άμέσως τσακίστηκε νά γυρίσει στο χωριό, με τό μυαλό της, καθολωμένο, απ' αυτό πού είχε μάθει. Ήταν βέβαιη πως ο παιδικός της φίλος, θά την περίμενε στην άκρη του δρόμου καί θά ξαφνιαζόταν βλέποντάς την άξερνα μεροστά του μικρούλα, με τό θλιμμένο της χαμόγελο και με τα φτωχά δνείροπλά μάτια της.

Και πράγματι ο Φραγκίσκος την περίμενε.

— 'Αννίκα! της φώναξε μόλις την είδε, γεμάτος συγκίνηση... Έκείνη έστρεψε τότε και τον είδε, και τό παρθενικό πρόσωπό της, κοκκίνισε φαιρικά.

— Άκριβώς εόνενα σκεπτόμουνα αυτή τη στιγμή, του είπε με άφέλεια. Άκουσα κάτω στην άγορά νά μιλούν για τό γυρισμό σου!... Έπειτα τό ζήτησε λεπτομέρειες του ναυαγίου. Έκείνος της άπάντησε με δυσκολία, σαν νά τον έτάραζε ή παρουσία της μικρής του φίλης.

— Δεν έκανες καλά πού έφυγες έτσι... ψιθύρισε έκείνη σκεπτική. Της τό είδης υποσχεθῇ της μητέρας σου... Πές μου Φραγκίσκο... Θά ξαναταξιδεύεις πιά;...

Μία γοητευτική ταράχη πού την ένοιωσε γιά πρώτη φορά, έκανε την τραχεία καρδιά του θάλασσινού νά σκιρτήσει...

Πλησίασε τη νέα, η όποία ξαφνιάστηκε γι' αυτό, και της είπε: — 'Ατό σένα, 'Αννίκα, ξαφνιάται νά μὴ φύγω πειά!...

— 'Από μένα;... Τραύλισε η νέα ταραγμένη κι' αυτή. Και τί πρέπει νά κάνω;...

— Νά με περιμένεις ως πού νά ξαναγυρίσω, της άπάντησε έκείνος σιγά, πιάνοντας συγκρότως τό χέρι της νέας κόρης πού έτρεμε...

Τό πρόσωπο της 'Αννίκας κοκκίνισε άκόμα περισσότερο κι' ενώ

βλέμμα της από τ' άφρισμα ένα κύματα... Ένα πρωί, μία καταπληκτική έίδησις άναστάωσε τό μικρό έκείνο λιμάνι: 'Ο Φραγκίσκος Ραλίκ, ένα από τα θύματα της γολέτας 'Μαρία 'Στέλλα' πού είχε χαθῇ άπ' αυτόν τον περασμένο φθινόπωρο, είχε περιουλήχθῇ — όπως έλεγαν — η έίδησις — μισοπεθαμένος από ένα άγγλικό πλοίο καί είχε γυρίσει έντελώς υγιής στην πατρίδα του.

Η έίδησις αυτή έφαινε και σ' αυτή της 'Αννίκας, πού είχε κατεβῇ στην άγορά, την ημέρα εκείνη, νά πωλήσει τα άγία. Χοειάστηκε νά στηρίχθῇ σ' ένα στυλό, γιά νά μὴ πέση κάτω από τη μεγάλη συγκίνηση πού ένοιωσε.

Άμέσως τσακίστηκε νά γυρίσει στο χωριό, με τό μυαλό της, καθολωμένο, απ' αυτό πού είχε μάθει. Ήταν βέβαιη πως ο παιδικός της φίλος, θά την περίμενε στην άκρη του δρόμου καί θά ξαφνιαζόταν βλέποντάς την άξερνα μεροστά του μικρούλα, με τό θλιμμένο της χαμόγελο και με τα φτωχά δνείροπλά μάτια της.

Και πράγματι ο Φραγκίσκος την περίμενε.

— 'Αννίκα! της φώναξε μόλις την είδε, γεμάτος συγκίνηση... Έκείνη έστρεψε τότε και τον είδε, και τό παρθενικό πρόσωπό της, κοκκίνισε φαιρικά.

— Άκριβώς εόνενα σκεπτόμουνα αυτή τη στιγμή, του είπε με άφέλεια. Άκουσα κάτω στην άγορά νά μιλούν για τό γυρισμό σου!... Έπειτα τό ζήτησε λεπτομέρειες του ναυαγίου. Έκείνος της άπάντησε με δυσκολία, σαν νά τον έτάραζε ή παρουσία της μικρής του φίλης.

— Δεν έκανες καλά πού έφυγες έτσι... ψιθύρισε έκείνη σκεπτική. Της τό είδης υποσχεθῇ της μητέρας σου... Πές μου Φραγκίσκο... Θά ξαναταξιδεύεις πιά;...

Μία γοητευτική ταράχη πού την ένοιωσε γιά πρώτη φορά, έκανε την τραχεία καρδιά του θάλασσινού νά σκιρτήσει...

Πλησίασε τη νέα, η όποία ξαφνιάστηκε γι' αυτό, και της είπε: — 'Ατό σένα, 'Αννίκα, ξαφνιάται νά μὴ φύγω πειά!...

— 'Από μένα;... Τραύλισε η νέα ταραγμένη κι' αυτή. Και τί πρέπει νά κάνω;...

— Νά με περιμένεις ως πού νά ξαναγυρίσω, της άπάντησε έκείνος σιγά, πιάνοντας συγκρότως τό χέρι της νέας κόρης πού έτρεμε...

Τό πρόσωπο της 'Αννίκας κοκκίνισε άκόμα περισσότερο κι' ενώ

βλέμμα της από τ' άφρισμα ένα κύματα... Ένα πρωί, μία καταπληκτική έίδησις άναστάωσε τό μικρό έκείνο λιμάνι: 'Ο Φραγκίσκος Ραλίκ, ένα από τα θύματα της γολέτας 'Μαρία 'Στέλλα' πού είχε χαθῇ άπ' αυτόν τον περασμένο φθινόπωρο, είχε περιουλήχθῇ — όπως έλεγαν — η έίδησις — μισοπεθαμένος από ένα άγγλικό πλοίο καί είχε γυρίσει έντελώς υγιής στην πατρίδα του.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μία φωλιά πουλιών σ' ένα ηλεκτρικό σύρμα. Ένα περίεργο σιδηροδρομικό δυστύχημα. Ένα τέρας εργατικότητας. 'Ο άνθρωπος πού έξασκευσε έξη επαγγέλματα. Ήγεμονικές αμοιβές. Πώς ιδρύθηκε ο Έρυθρός Σταυρός. Τό χρώμα του κινδύνου, κλπ. κλπ.

ΔΩ και 13 χρόνια, ένα κολύβριο με λάμπρους χρωματισμούς έχτισε τη φωλιά του σ' ένα ηλεκτρικό σύρμα, επάνω ακριβώς απ' τό λαμπτήρα του φωτισμού, στη βεράντα της κατοικίας του δικαστού Ουίλιαμ Ν. Ντέχου στην πόλη Άνεξαρτησίας, Καλλιφορνιας.

Ός σήμερα δε ή φωλιά διατηρείται

θαυμάσια και την χρησιμοποιούν γι' κατοικία τους οι απόγονοι του έν λόγω πουλιού.

Η βάσι της φωλιάς είναι κολλημένη στο ηλεκτροφόρο σύρμα κι' ακριβώς επάνω απ' τό «ντούι».

Τό μύγμα των τοιχωμάτων της αποτελείται από γαιδουράγκαθα, βαμπακί και λάσπη, και οι πολυάριθμοι απόγονοι του πτερωτού ιδρυτού της φωλιάς ύψωνουν κάθε χρόνο πιο πολύ τό πατρικό σπίτι. Έτσι πού σήμερα έχει ύψος έξη ίντσών.

Τό περίεργο είναι ότι πριν από πέντε χρόνια, τό σπίτι του δικαστού Ντέχου είχε πιάσει φωτιά και μισοκάηκε. 'Όσοσο τά πουλιά δεν άλλαξαν φωλιά.

Ένα περίεργο σιδηροδρομικό δυστύχημα έλαβε χώραν τον περασμένο χρόνο στις Ίνδιες:

Επάνω στις σιδηροδρομικές γραμμές του Δελχί, και κοντά στον σταθμό της πόλεως Σαντερναγκρό, βρέθηκαν οκτώ διαμελισμένα τρία πτώματα: Ένός ανθρώπου, μιας λεοπαρδάλεως κι' ενός φειδιού.

Από την νεκρώση πού επακολούθησε, έξακριβώθηκε ότι ο άνθρωπος υπέστη την επίθεσι του φειδιού τη στιγμή πού τον κυνηγούσε ή λεοπαρδάλη.

Στό μέρδεμά τους όμως ούτε ο άνθρωπος, ούτε το θηρίο, ούτε το έρπετο άκουσαν τό τραύνο πού τους πλησίαζε. Κι' έτσι τους διαμέλισε και τους τρείς.

Ένα τέρας... εργατικότητας πέθανε πρόσ μεγάλη χαράν των άνεργων έδω κι' ένα μήνα στην πόλη Πεσμογκόου της Ίρλανδίας.

Ο άνθρωπος αυτός επί 20 χρόνια συνεχώς έξασκευσε εύσυνειδησία τα καθήκοντα του κωδωνοκρούστη, του μουσικού, του ψάλτη του όμπσελά, του ντελάλη και του όρογοποιού: Ύπερηφανεύονταν δε νά λέη ότι έμαθε μουσική σε 4.500 παιδιά, έψαλε τον έπική-

δου σε 2.500 νεκρούς και κατόνισε την ώρα σε 35.418 ρολόγια.

Νά και μερικές ήγεμονικές αμοιβές γιατρών: 'Ο διάσημος Πολωνός οφθαλμίατρος Γκάζελοφσκυ έλαβε πρό έτών από τον Σάχη της Περσίας 7.000 λίρες γιά μία εξέταση πούκανε στο γιό του στην Τεχεράνη.

Επίσης ο Άγγλος χειρουργός οφθαλμίατρος Τένδωρ Τόμας έλαβε από τον Μαχαραγιά της Πατιάλας 5.000 λίρες και τρία διαμάντια αξίας 15.000 λιρών, έπειδή έθεράπευσε τον καταρράκτη από του όποιου υπέφεραν τα μάτια του αγαπημένου του ελέφαντος «Σιμούρ».

Όταν ένα πλοίο έχει στον πωρατό ιστό δύο κόκκινα φώτα, τό ένα επάνω από τ' άλλο και σε απόσταση δύο μέτρων, σημαίνει ότι δεν έχει όποστη τον έλεγχο του λιμεναρχείου, κι' άποτελεί κίνδυνο γιά τους ναυτιλλομένους.

Στό ναυτικό, ή σημαία πού φανερώνει την ύπαρξη πυρομαχικών κι' έκρηκτικών ύλων επάνω σ' ένα σκάφος, είναι κόκκινη. Όταν είναι ύψωμένη προς τα εμπρός σημαίνει ότι τά πολεμοφόδια βρίσκονται στο κατάστρωμα. Την νύχτα την σημαία αυτή θηνάντικαυστά ένα μεγάλο κόκκινο φανάρι.

Στις Αμερικανικές φυλακές Σιγκ-Σιγκ, όλοι σχεδόν οίκατάκι οι έπιδιδονται στην πηνητορφία. Καλλιεργούν ράτσες πουλερικών, πολλοί δε έχουν άποκτηθεί άρετική περιουσία και συντηρούν τά άνεργα μέλη των οικογενειών τους.

— Σ' ένα Μουσείο της Βιέννης φυλάγονται με προσοχή δίσκοι, τ' άποτίγαρα του Καίσαρα Βαλεριανέως, Φραγκίσκου 'Ιωσήφ, τά προερχόμενα από τά τσιγάρα πού κάπνισαν στις 17 Αυγούστου '914—την ημέρα δηλαδή πού υπέγραψε τη διαταγή της προέλασεως των Αυστριακών στρατευμάτων στο Σερβικό έδαφος.

Τά Ιστορικά αυτιά άποτίγαρα είναι τοποθετημένα γύρω σ' ένα δίσκο με την έξής βεβαίωση: «'Ο ύπηρετης της Αιτούς Μεγαλειότητας, Κέττερλ, βεβαιώνει ότι τά τσιγάρα αυτά τά κάπνισαν την ημέρα της χηρσεως του Εθρωπαίου πολέμου.

Σέ όλες σχεδόν τις χώρες του κόσμου, τό κόκκινο είναι τό προειδοποιητικό χρώμα του κινδύνου, κι' αυτό εξ αίτίας της λαμπρότητός του κι' έπειδή είναι όρατό σε μεγαλύτερη άπόσταση από κάθε άλλο χρώμα.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολότως Ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Θικονάνειαν». Αίμα 7,

λουθήσει όλη την άγωνία των έτοιμοθανάτων και των πληγωμένων, οι όποιοι είχαν εγκαταλειφθῇ στην τύχη τους στο πεδίο της μάχης.

Ο Ντουάν, μετά τό τέλος του πολέμου δημοσίευσε τις έντυπώσεις του από αυτό τό ανατριχιαστικό θέαμα σ' ένα φυλλάδιο με τον τίτλο: 'Αναμνήσεις του Σολφερίνο' συνηγορώντας συγχρόνως υπέρ της ιδρύσεως μιας διεθνούς έταιρίας, η όποία ν' άποτελήται από έθελοντές νοσοκόμους.

Έτσι, έπειτα από ένα χρόνο ιδρύθη στην Έλβετία ή διεθνής οργάνωσης του Έρυθρού Σταυρού.

Σέ όλες σχεδόν τις χώρες του κόσμου, τό κόκκινο είναι τό προειδοποιητικό χρώμα του κινδύνου, κι' αυτό εξ αίτίας της λαμπρότητός του κι' έπειδή είναι όρατό σε μεγαλύτερη άπόσταση από κάθε άλλο χρώμα.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολότως Ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Θικονάνειαν». Αίμα 7,

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΠΡΟΔΩΣΕ ΤΗ ΜΙΣ ΕΔΙΘ ΚΑΒΕΛ

Ένα έγκλημα που άναστασε πρό 19 χρόνων τον κόσμο. Ο τουφεκισμός μιας γενναίας νεοσύμβουλου. Η τυχερική ατυχία της Βεσφελίας. Η εμφάνισή του στις Βρυξέλλες. Ο προδότης άναμεσα στους Γάλλους στικά της Άγγλιδος νεοσύμβουλου, κλπ. κλπ.

ΝΑ από τα μεγαλύτερα και τα πιο ενδιαφέροντα ματά του παγκοσμίου πολέμου ήταν η αναμνηστική ή τραγική έκτασής της μίς "Εδιθ Κάβελ", της περιφέρειας του καυτού.

Η άγγελική και υπέροχη αυτή γυναίκα, η «νεοσύμβουλος» με την πανανήλικη ψυχή, όπως την έλεγαν, προδότης στους Γερμανούς που είχαν καταλάβει τις Βρυξέλλες από έναν άσπαστο Γάλλο, τον έγκληματιαν Ζωρζ-Γκαστόν Κιέν, ο οποίος βρισκόταν μέχρι σήμερα στα φρεσά κατέργα της Νήσου του Διαβόλου.

Ο άνθρωπος αυτός, ο προδότης των προδοτών του πολέμου ήταν ένα κάθαρμα του υποκόσμου, ένας κοινός λωποδότης. Τό 1914 βρισκόταν στις φυλακές του Σαιν-Κεντάν έχοντας την έβδομη καταδίκη του. Αλλά λοιπόν ο υποστηρικτής και άσυνειδητος κακοποιός οδήγησε τους Γερμανούς, τους έχθρους της πατρίδας του, στη σύλληψή της μίς "Εδιθ Κάβελ". Και σήμερα ο ίδιος ο προδότης Κιέν, κατατινόμενος από τις έφελτικές τύψεις της συνειδήσεώς του, αποκαλύπτει όλη την αιμιοδράση του και ορίζει πλήρως φως ένα από τα ζοφερότερα δράματα της ζωής των γυναικών κατασκόπων.

Ο Ζωρζ-Γκαστόν Κιέν λοιπόν, πριν πεθάνει στην καταραμένη Νήσο του Διαβόλου, εξεμιστρεύθη την προδοσία του σένα δεσποφιλία και με την βοήθειά του έμπιστεύθηκε κι ένα σωρό αποκαλυπτικά έγγραφα, ύψιστης σημασίας στον Αμερικανό δημοσιογράφο Τ. Φέλσινγκ, που βρισκόταν στη Νήσο του Διαβόλου για μία δεινία για τα κάτοχα κι ο οποίος παρουσιάζει σήμερα κάτω από ένα καινούργιο φως, όλη την τραγωδία της "Άγιας" μίς "Εδιθ Κάβελ". Ίδου λοιπόν πώς έχουν αυτά τα γεγονότα με τη χρονολογική τους σειρά.

Όταν ο γερμανικός στρατός κατέλαβε το Σαιν-Κεντάν, ο Ζωρζ-Γκαστόν Κιέν βγήκε από τις φυλακές κι άρχισε να δουλεύει ως γραφοποιός σένα καρενέτο. Οι Γερμανοί τότε, που είχαν προσέξει τον ύπνο κι έγκληματικό χαρακτήρα του, τον χρησιμοποιούσαν ως καταδότη τους και τον έβαναν σε λίγο έναν πρώτης τάξεως κατασκόπο. Ο Κιέν, με μία άφάνταστη άσυνειδησία δέχτηκε να γίνει προδότης της πατρίδας του και να καταγγέλει ως κατασκόπους πολλούς συμπατριώτες του, οι οποίοι πα-

ραδίδοντο άμέσως από τους Γερμανούς στο έκτελεστικό απόσπασμα.

Στις άρχές του 1915, ύστερ' από τις πρώτες επιτυχίες του, ο Κιέν στάλθηκε από τους Γερμανούς στο Σεννελάγκερ της Βεσφελίας, όπου εργάζονταν πολλοί Γάλλοι αιχμάλωτοι. Ο Κιέν έπρεπε να ανακαλύπτει ποιό από αυτούς ήταν κατάσκοποι και να τους προδίδει στους Γερμανούς. Οι συμπατριώτες του όμως κατάληξαν άμέσως τις προθέσεις του και τον φοβήσαν ότι θα τον δολοφονούσαν αν δεν έφευγε άμέσως από το Σεννελάγκερ. Ο Κιέν τότε τρομοκρατήθηκε και ζήτησε από τους Γερμανούς να πάει στις Βρυξέλλες για να ανακαλύψει τον άρχηγό και τα μέλη μίς μυστηριώδους πατριωτικής οργάνωσης που φυλάδεσε από τα σύνορα τους Γάλλους και τους Βέλγους και τους έστελνε να καταταχθούν στο σιμαρχικό στρατό.

Ο Κιέν λοιπόν, κατόρθωσε να μάθει από έδω κι από εκεί ότι άρχηγος αυτής της οργάνωσης ήταν μιά νεοσύμβουλος στις Βρυξέλλες, η μίς "Εδιθ Κάβελ" κι έτσι, από τη στιγμή αυτή, αποφάσισε να την αποκαλύψει και να την παραδώσει στους Γερμανούς.

Ο προδότης έφωδίσθη με φρεντικά πιστοποιητικά και μιά μέρα παρουσιάσθηκε στις Βρυξέλλες στη δεσποινίδα Τουλιέ, που είχε αναλάβει το επικίνδυνο έργο να περνά από τη Βελγική πρωτεύουσα έγκεινους που ήθελαν να το σκάσουν απ' τα σύνορα.

"Ετσι, η δεσποινίς Τουλιέ οδήγησε τον Κοέν στην κλινική που ήταν η μίς "Εδιθ Κάβελ". Η άγγλιδα νεοσύμβουλος υποψιάσθηκε άμέσως τον προδότη κι ανηρούχησε, αλλά ο Κιέν την παραπλάνησε γρήγορα με τις φρεντικές ιστορίες του. Τού έδωσε λοιπόν άσσυλο στην κλινική κι έπειδή, όπως έλεγε εκείνος, δεν μπορούσε να περπατήσει, γιατί είχε βρή τον νύχι του μεγάλου δακτύλου του δεξιού του ποδιού, τον κράτησε άρκετές μέρες εκεί πέρα. Αυτό άκρυβώς ήθελε κι ο προδότης. "Όπως ήταν γνωστόμυλτος και στανικός καταφύγει να κατακτήσει πολλές νεοσύμβουλες.

κόμους, από τις οποίες δεν άρχισε φυσικά να μάθει διάφορα πολιτικά μυστικά σχετικά με την πατριωτική οργάνωση της μίς "Εδιθ Κάβελ". Επίσης, εύκολα έμαθε τις διευθύνσεις διαφόρων Βέλγων που έκρυβαν τους Γάλλους στρατιώτες που τους έστελνε η άγγλιδα νεοσύμβουλος.

Η μίς "Εδιθ Κάβελ", ωστόσο, πάντα ανήσυχη, πήρε την απόφαση τον Ιούνιο να διαβεί τον Κιέν από τις Βρυξέλλες. Ο προδότης λοιπόν, μαζί με άλλους φεγάδες, πέφισε τα σύνορα, μπηκε στο "Ολλανδικό έδαφος και χωρίς σένα γράμμα της "Άγγλιδος νεοσύμβουλου άπεσπάρθη στην ύπηρεσία του σιμαρχατάχου Ντεσπρέ, στρατιωτικού άκολουθού της Γαλλικής πορεβείας της Χάγης.

Ο προδότης έτσι έμαθε κι άλλα μυστικά και μιά μέρα έγινε άφαντος από τη Χάγη. "Όστερ' από λίγο καιρό ένεφανίσθη στις Βρυξέλλες και παρουσιάστηκε πάλι στην άγγλιδα νεοσύμβουλο.

— Τι θέλετε δώ πέρα; Τον ρώτησε εκείνη ξαφνισμένη.

— Μ' έστειλε ο σιμαρχατάχης Ντεσπρέ, της άπάντησε ο Κιέν, μανούς.

— Πολύ καλά... Έκανε η μίς ξαναβήκε στην κλινική, γιατί με έτοιμάζονται να με συλλάβουν από τη μιά μέρα ως στην άλλη...

— Μη φοβάστε... Θα σας προστατέψω! Της είπε με θάρρος ο Κιέν.

Παρ' όλη όμως την ύπόδειξη της νεοσύμβουλου ο προδότης παρουσιάσθηκε την άλλη μέρα στη μίς Κάβελ νένα μπουκετο στο χέρι.

— Θάβελ, της είπε, να μού δώσετε τη διεύθυνση του άρχιτέκτονος Μπών...

— Όχι, φώναζαν, η "Άγγλιδα χιτέκτονος" Μπών δεν έχει καμιά σχέση μαζί σας...

— Δεν πειράζει... Της απάντησε με απάθεια ο Κιέν. Θα τον βρω μόνος μου.

που έστησαν οι Γερμανοί στη μίς "Εδιθ Κάβελ". Ο Μπών ήταν γνωστός σ' αυτούς ως κατάσκοπος. Ο Κιέν λοιπόν, την ίδια μέρα, τον έπεσκέφθη, κέρδισε την έμπιστοσύνη του και έμαθε από αυτόν ότι άρχηγος της οργάνωσης τους ήταν η μίς "Εδιθ Κάβελ". Επίσης, ότι το δεξί της χέρι ήταν ή δεσποινίς Λουίζα Τουλιέ.

Ο προδότης τότε έσπευσε άμέσως να ειδοποιήσει τον Πινκωφ και τον Μπέργκαν, τους δυο Γερμανούς άρχικατασκόπους, οι οποίοι ένηγήσαν άμέσως μιά λεπτομερή έρευνα στο σπίτι του Βέλγου άρχιτέκτονος, όπου ανέκαλυψαν τον κατάλογο όλων των μελών της οργάνωσης, καθώς και πολλά φύλλα του "Ελευθέρου Βελγίου", της έφημερίδας που είχαν διακόψει οι Γερμανοί κι ή οποία κυκλοφορούσε κρυφά. Ο Μπών λοιπόν σινεβλήθη και μαζί με αυτόν κι ή δεσποινίς Λουίζα Τουλιέ, ή κυρία Μποντάκ και τέλος ή μίς "Εδιθ Κάβελ".

Οι Γερμανοί υπέβαλαν την Κάβελ σε μιά εξαντλητική άνάκριση, της έστησαν ένα σωρό παγίδες και έπ' τη βάσει των όμολογιών της και των καταθέσεων του Κιέν την κατέδισαν σε θάνατο.

Μα κι ο Κιέν, μετά τον πόλεμο, καταδικάστηκε τον Αύγουστο του 1919 σε θάνατο ως προδότης. "Όστερ' όμως ή ποιητή του μετέτρεψε σε εύκοι χρόνων κατέργα στη Νήσο του Διαβόλου, όπου και πέθανε έδω κι λίγες μέρες ο άπαίσιος αυτός κακοποιός.

ΡΟΜΠΕΡ ΜΠΟΥΚΑΡ
ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ
ΜΙΑ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ... 80 ΕΤΩΝ!

Τελευταία στο Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης γράφτηκε φοιτήτρια της φιλοσοφίας, ή χήρα κ. Ούενσιπς, που άγει... αίσως το όγδοκοστό έτος της ήλικίας της!

Όταν την ρώτησαν γιατί τόσο άργα σκέφτηκε να ίκανοποιήσει την φιλομάθειά της, άπάντησε ότι ο πόθος που είχε και πλουτίσει τις γνώσεις της και να σπουδάσει φιλοσοφία, της ήταν πολύ μεγάλος από τα μικρά της χρόνια.

Επειδή όμως παντρεύτηκε σε πολύ μικρή ήλικία, τα συζυγικά της καθήκοντα και ή άνατροφή των παιδιών της την έμπόδισαν να σπουδάσει. Τώρα που ο άνδρας της πέθανε και τα παιδιά της άποκατασταθήκανε, άπεφάσισε κι αυτή ν' άποκτήσει άρτία μόρφωση.

ΣΕΡΒΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ Ο ΓΕΡΟ ΓΚΑΒΡΟ

να τούνε.

Σε λίγο όλοι ήταν στο κέφι. Τό κρασί χυνότανε άφθονο μέσα στα ποτήρια, οι διάκοι τραγουδούσαν τα πιο εύθημα και τα πιο κοσμικά τραγούδια, και ο ήγούμενος περίμενε να γυρίσει πίσω ο δασοφύλακας, τον οποίο είχε στείλει να φέρει μιά "έκπληξη" για τους προσκαλεσμένους του.

Πράγματι, σε λίγο, ένας γερασμένος άνθρωπος φάνηκε από μακριά, μαζί με τη γρή γυναικά του. Η εμφάνισή τους προκαλέσει γενική εύθυμια. Άρχισαν από την παρτίδα τον ήγεινον κι από άλλοτε το γέρο. Ο ήγούμενος τον πήρε κοντά του και του έδωσε να πιη δυο — τρία ποτήρια έπανωτά. Η γρή καθίσε παρμερα.

— Έλα πιες το κι αυτό, γέρο-Γκάβρο, του έλεγε καθώς του έδινε κάθε ποτήρι ο ήγούμενος.

Τό όνομα του γέρο-Γκάβρο ηγαίνονταν σ' αυτό τό μετάβυ ό όλα τα στόματα. Καθένας του πετσόσε κι από να άστειο κι όλοι γελοῦσαν μαζί του, με την καρδιά τους. Ένας νεαρός Κροάτης μανάρα δεν φανόταν να καταλαβαίνει τίποτε απ' όλα αυτά, τα πειράγματα.

Είπε ένας τόπος ο γέρο Γκάβρο! του έξηγησε ο ήγούμενος. Περιμένετε λίγο, θα μάς διηγηθή την ιστορία του και θα σκάσουμε όλοι σ' α γέλια. Εμείς οι άλλοι την έχουμε άκούσει, ούτε έγω ξέρω πόσες φορές ως τόσα. Μα τί τα θέλετε, πρέπει να γελάσουμε ώστόσο...

Είπετα, γύρισε πρὸς τό γέρο και τότε είπε:

— Εμπρός, γέρο-Γκάβρο, διηγήσου μας τώρα πὸς παντρεύτηκες.

Ο χωριάτης δεν περίμενε να του τό πουν να δεύτερη φορά. Κατέβασε ένα-δυο γεμάτα ποτήρια άκόμη, άνατίχισε: έλαφρά, χαμήλωσε τα μάτια του κι άρχισε:

— Νάχετε την ύγια σας, άφεντάδες μου! Έγώ είμαι ο γέρο-Γκάβρο με τ' όνομα... Έδω γεννήθηκα, έδω βρισκόμουν θάμμενοι κι οι πατεράδες μου, έδω μεγάλω-

σα, έδω έζησα και γέρασα κι' έδω θα πεθάνω όταν θελήσει ο Θεός, και ο άγιος αυτός τόπος δεν θ' άρνηθή μιά γωνιά ούτε σε μένα ούτε στη γρή μου. Ήμουν μισή, όταν με άφησε ή μάνα μου κι ο πατέρας μου, και τότε ο ήγούμενος, Σάβρας λεγότανε, ο Θεός άς άναπαύη την ψυχή του, μού είπε:

— Απ' έδω και πέρα τέκνον μου, ο άγιος Στέφανος θάνε κι' ο πατέρας σου κι' ή μητέρα σου. Θέλει να σε βάλουμε στο σταύλο, να σε κάνουνε κηπουρό, ή προτιμάς να βόσχεις τα γουρούνια; Άλλά-έξ μονάχος σου...

Προτίμησα τα γουρούνια γιατί μού άρέσει, βλέπετε, να βγαίνω στη βοσκή, κι έπειτα από τότε άκόμα είχα ρίξει τα μάτια μου στη Σόικα, τη γρή που έχω σήμερα. "Εβρασε κι' αυτή τότε τις χήνες της στο ίδιο λαβράδι... Ήταν όμορφη, κι' είχε την ήλικία μου. Ήταν δέκα τεσσάρων χρόνων. Παιδί του μοναστηριού κι' αυτή. Μα δουλεύετα και πολύ σοφά...

... Όπως σας είπα, ήμουν νέος τότε. "Αχ! Τί θαύματα κάνει ή νεότης! Της πήγαινα καθέμερα φρούρες και μήλα, γιατί την σιμαπαύσσα πολύ. Αύτη μούκανε τό σκληρό. Μ' έβαζε μπροστά κάθε τόσο, κι' έπειτα γύρισε τις πλάτες και σήκωνε τους όμους της κι' άδιαφορία. Δεν πέρασε όμως ένας χρόνος και την πήραν στο μαγαζάκι του μοναστηριού, για να βοήθει...

... Εγώ, ο φουκαρής, έμεινα κον-

τά στα γουρούνια. Μόλις εύρισκα όμως λίγο καιρό, έτρεχα να τη βρω. Σιγά σιγά, στο μεταξύ, είχε γίνη κι' αυτή πιο τρυφερή άπέναντί μου... "Τι θα πη, μούλεγε, πὸς φυλάς τα γουρούνια; Σάμπως κι' έγω είμαι καμιά άρχοντοπούλα ή σίμπος είμαι τόσο όμορφη;" Τά λόγια της με συγκινούσαν και της κουβαλούσα δτι εύρισκα κι' ότι μούπερε στο χέρι, από φρούτα, από κνήγι... ως την ήμερα που ο πάτερ Κυριάκος με τσάκωσε να μιλώ μαζί της και μού χάιδεφε τα πλευρά με τό ραβδί του...

Από την ήμερα αυτή, δε μπορούσα πια να την ιδω, την Σόικα μου. Κι' έπειδή δεν κρατιόμουν πια, πάω μιά μέρα στον ήγούμενο. "Αυτό κι' αυτό, του λέω όρθά — κοφτά. Εύχαριστώ για τό ψωμί που μού δίνει τό άγιο κτήμα του μοναστηριού, μα δεν μπορώ πια να ζήσω χωρίς τη Σόικα. Άφήστε με να φύγω, να πάω στη στρατονα ή στην πολιτεία που έχει μαγαζιά και μαγαζιά, για να δουλεύη κανείς..." Έκείνος μ' άποήσε στην άρχή, μα έπειτα άρχισε να μ' έρωτά τρυφερά, σάν πατέρα. Γελούσε, ήταν καλός, γελοῦσε ως που του έρχονταν δάκρυα στα μάτια. "Όστερ' άφώναξε τον πάτερ — Κυριάκο. Κουβέντισαν λίγη ώρα μετ' αὐτόν με χαμηλή φωνή, κι' έπειτα φώναξαν και τη Σόικα. Μας πήρε τότε και τους δυο μπροστά του ο άγιος ήγούμενος και μās άτάταξε, χωρίς να βγάλη μιλιά. "Υστερ' άγνεψε στον πάτερ — Κυριάκο. Έκείνος γύρισε πρὸς τη Σόικα

και της είπε:

— Νά, Σόικα, αυτός έδω θέλει να σε παντρευτή. Λέει πὸς σ' άγαπάει. Ο ήγούμενος σάς δίνει την άδειά του, κι' έγώ τό ίδιο. Τι λες κι' εσύ;

Έγώ κόντενα πια να λιγοθυμήσω. Εκείνη κοκκίνισε, κι' άξαστρα φώναξε:

— Δεν θέλω!.. Δεν το κάνω!.. Έγώ πετάχτηκα έπάνω σάμπως να με είχε δαγκώσει φρεδι. Της έδωσα μιά σπρωξιά.

Είσαι τρελή; της φώναξε. Και ποιά γυναίκα κάνει τότε για έναν που βόσκει γουρούνια, αν δεν κανείς εσύ;

Ο πάτερ-Κυριάκος άρχισε να βρηατίζει σκεπτικώς. "Επειτα σταμάτησε μπροστά στη Σόικα και της είπε θυμωμένα:

— Δεν σε ρώτησε κανένας έσένα. Ο ήγούμενος σάς έδωσε την άδεια και την εύχη του. Σε τρεις βδομάδες θα παντρευήτε!

Κανείς άλλος δεν ήταν τόσο εύτυχισμένος όσο ήμουν έγώ τη στιγμή αυτή. Μα ή Σόικα δεν έλεγε να σήκωσε τα μάτια της πάνω μου. Όταν την ρωτούσα γιατί σόπαινε έτσι, άρχισε να τρέμει, μού έλεγε πὸς μ' άγαπά, μού έρωτιζε μιά ματιά, άρχισε να κλαίη και στο τέλος έφραγε. Έγώ ωστόσο ήμουν εύχαριστημένος και όμοιος μού έρχονταν να κλάω.

Στό γάμο μας είχε έρθει κι' ο μακαρίτης ο ήγούμενος. Ο πάτερ Κυριάκος μās άλλάξε τα στέφανα. Μας έδωσαν δώρα πολλά... "Επειτα έστρώσαν τραπέζι... Μα δεν θυμάμαι πια καλά-καλά τί έγινε, γιατί ήμουν σάν μεθυσμένος, μ' όλο που δεν είχα φάει και δεν είχα πιη τίποτε. Η Σόικα ήταν δίπλα μου, σόπαινε και κούταζε μπροστά της. Ένωσθα φόβο σκεδόν, όταν συλλογίζομουν πὸς έπειτα από λίγο θα έμεινα μόνος μαζί της.

Έδω ο γέρο-Γκάβρο σταμάτησε λέοντα, σάν να είχε κοπιάσει. "Επειτα έξακολούθησε:

— Α, άφεντάδες μου, ο Θεός να φυλάξηθε ζωσιάνο από δτι μού συνέβη έμένα τότε. Είχε βαρύνει έπί τέλους. Όλος ο κόσμος είχε παρτίη. Τραγουδούσαν, φώναζαν, και ύστερα, σύμφωνα με τό έθιμο, μās έστρώσαν και τους δυο μαζί και μās έκλεισαν σ' ένα δωμάτιο, δίπλα στον άγρυώνα... Κοτάχτηκα για μιά στιγμή σ' έναν καρέφει. Ήσαν κλωσές, πανασιμένους...

Τ' αύτιά μου βούτανε όταν πήσασα τη Σόικα.

— Σόικα, της είπα, είσαι δική μου πια τώρα...

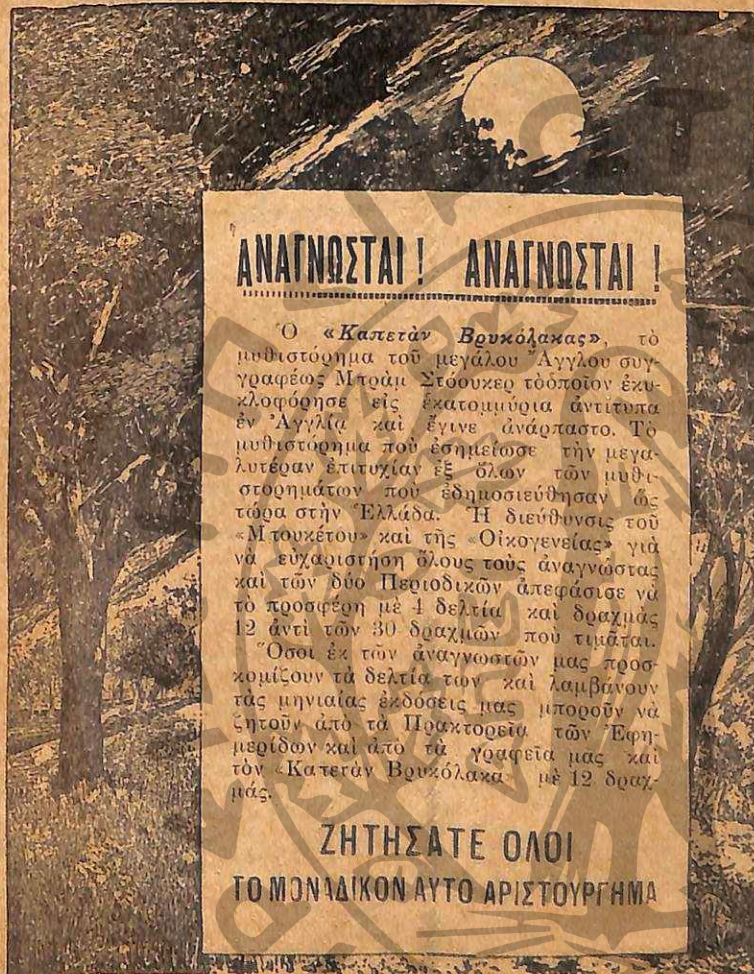
Και έκανα να τη φιλήσω. Μα εκείνη άνατίχισε και μ' έστρωσε έλαφρά.

— Μη μ' άγγίζεις! Είπε χιλιώντας.

Έδω ο γέρο-Γκάβρο χαμήλωσε πάρα πολύ τη φωνή του και σκούπισε με τό μαντί του τα δάκρυά του.

— Γιατί να μη σ' άγγίξω; Σόικα, μισή μου Σόικα, είπα, και μιά ύποψια πέφισε απ' τό μυαλό μου.

— Δεν είμαι κόρη! μουρμούρισε

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ! ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ!

Ο «Καπετάν Βουκόλακας», τό μυθιστόρημα του μεγάλου Άγγλου συγγραφέως Μιράμ Στουκχερ τόσποτον έκκλοφόρησε μίς εκατομμύρια αντίτυπα εν Άγγλία και έγινε άνάπαστο. Τό μυθιστόρημα που έσημείωσε την μεγαλύτερη επιτυχία έξ όλων των μυθιστορημάτων που έδημοσιεύθησαν ως τώρα στην Ελλάδα. Η διεύθυνσις του «Μπορζέτου» και της «Οικογενείας» για να εύχαριστήση όλους τους άγνωστούς και των δύο Περιοδικών άπεφάσισε να τό προσφέρη με 4 δελτία και δραχμās 12 αντί των 30 δραχμών που τιμάται.

Όσοι έκ των άναγνωστών μας προσκομίσουν τα δελτία των και λαμβάνουν τās μηνιαίες έδωσεις μας μπορούν να ζητούν από τό Πρωκτορείο των Έφημερίδων και από τά γραφεία μας και τον «Καπετάν Βουκόλακα» με 12 δραχμās.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ
ΤΟ ΜΟΝΟΔΙΚΟΝ ΑΥΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ποιὰ είναι η ιδανική σύζυγος;

ΛΔ

(Τι άπαντεῦν εἰ νέει μας)

Ο κ. ΝΙΚΟΣ ΔΙΑΜ. (Ικαρία) μās γράφει:

«Ο τύπος της ιδανικής συζύγου όπως τον φαντάζομαι εγώ, είναι σπάνιος, πολύ σπανιος στην εποχή μας. Πολύ βέβαια ριχνονται στα πόδια μιας άγνωστης, που βρέθηκε μπροστά τους σ' ένα χορό, σ' ένα έκδρομο, μόνο και μόνο γιατί τους έγοιτσε η φρεσκάδα της, το φέροσμά της, ή αντίστασή της ή συχνότερα τὸ όνομα και τὸ παρὺ πορτοφόλι τὸ μπαμπά της. Ένας τέτοιος έρωσ όμως θά σβύσει όσο γρήγορα άναψε, πρὶν καλά-καλά προφθάσει να μετατραπῇ στὸ γλυκό αίσθημα της βαθειάς συνεινικής αγάπης. Έγώ όνειρεύομαι άλλωστε την ύπαρξή εκείνη με τὴν όποία θά ένώσω γιά πάντα τὴ δική μου. Λίγο μ' ενδιαφέρει αν θά γελάσουν μερικοί εἰρωνικά γιά τὴς ρωμαντικές, όπως θά πουν, ιδέες μου.

Θά ήμουν λοιπὸν πολὺ ευχαριστημένος νά παντρευτῶ ἀπὸ αγάπῃ ἀπὸ ένα έρωτα πὺν νάχη ταίριασει τὴν καρδιά μου με τὴν καρδιά της αγαπημένης μου πολὺ πρὶν να περάσουμε τὸν δρόμο της εκκλησίας. Θέλω μιὰ γυναικὺν

έκείνη, χωρίς νά σηκώσῃ τὸ κεφάλι της, πὺν τὸ εἶχε άκουμπήσει στὰ γόνατά της.

— Τί λές; Τί εἶπες, Σόικα!... τὴς φάναζε ἐγὼ ὁ άμειρος, κι ὅλα άρχισαν άξαφνα νά σειρογορίζουνε γύρω μου.

— Δὲν εἶμαι κόρη!... μὲ ξαναείπε εκείνη, κι άρχισε νά κλαίῃ πὺν δυνατὰ τώρα.

Τότε τὴν έσπρωξα δυνατὰ κι' έπεσε χάμω σάν έρζο.

— Και γιατί δὲν μὲ τῶπες προτῆτερα αὐτό; Γιατί; Τὴ ρώτησα.

Αὐτὴ έμεινε ἐκεῖ χάμω πεσμένη κι' έτρεπε.

— Μιλά! τὴς φάναζε, και σήκωσα τὴ χροθιά μου γιά νά τὴ χτυπήσω. Γιατί δὲν μὲ τῶπες προτῆτερα αὐτό;

— Δὲν τόλμησα νά σοῦ τὸ πῶ... — Φοβήθηκες;

— Όχι! Σ' αγαποῦσα!

Δὲν ήξερα τί νά πῶ, ὁ κακομοῖρος.

— Καί τί πρέπει νά σέ κάνω τώρα; φάναζε.

— Σκότωσέ με!

— Μά πὺς διάβολο νά σέ σκοτώσω, τὴ στιγμή πὺν κι' ἐγὼ σ' αγαπάω, Σόικα!

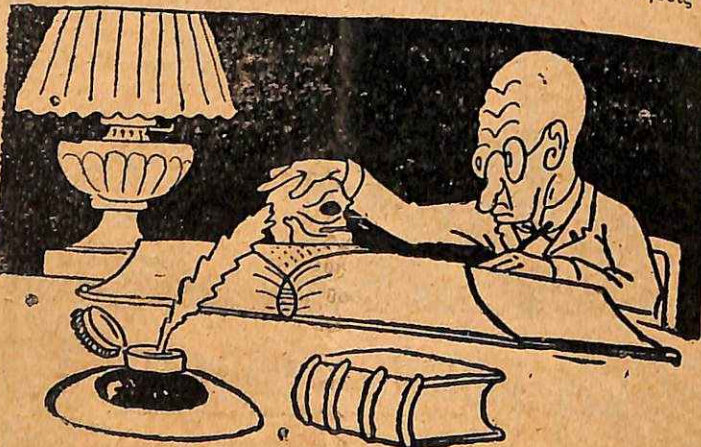
Τὴ σήκωσα τότε, τὴν έβαλα νά καθῆσῃ κοντά μου, κι' άρχισαμε νά κλαίμε, μαζὺ και οἱ δυὸ μας.

Απ'έξω εἶχαν έρθῇ οἱ συντρόφοί μας μεθυσμένοι και χτυποῦσαν τὴν πόρτα. Κι' έμεις καθόμασαν εγκαταλειμένοι στὸ σκοτάδι και κλαίγαμε, κλαίγαμε δλοένα...

ΒΕΛΚΟ — ΠΕΤΡΟΒΙΤΣ

γλυκειά, πιστή, άφοσιωμένη. Προτιμῶ μιὰ ψυχὴ θερμή, πὺν θά έξῃ ν' αγαπά χωρίς νά φοβάται μήπως ταπεινωθῇ γι' αὐτὸ και θά εἶνε πρόθυμη νά θυσιάσῃ γι' αὐτό της τὸ αίσθημα, μιὰ ψυχὴ πὺν θάχη με δυὸ λόγια τὴ δύναμι νά ποδοπατῇ τὰ πάντα, φθάνει νά κάμῃ εὐτυχισμένο τὸν άνδρα πὺν αγαπά. Θέλω ἡ γυναίκα μου νά έξῃ μουσική, εἶσι πὺν νά δυναμῶνῃ τὴν αγάπῃ μας με τὴ γλυκειά αρμονία τῶν ήχων. Τὴν φαντάζομαι λίγο μορφωμένη, ευγενική, ἀπλὴ και καταδεχτική, με σέβει και αἰσθήματα εκλεπτυσμένα. Όνειρεύομαι και εἶνε ὡραία, ὅχι όμως καλὸνῃ, νάχη σωμάτια καλλήγραμμη, βάδιση λιγνιστική, φωνὴ αἰθέρια.

Θέλω άκόμα νάχη μάτια γλυκά γεμάτα μυστήριο πὺν τὸ βλέμμα τους νά γοητεύῃ με φλεαριδές — ἡ μεγαλύτερη άδυναμία μου — μακρὺς, μετάξινης χείλῃ ἄλκυα καινούμενα γιά τὴν ἡδονά, χαμόγελο και χαϊδευτικά λογάρια, λαμὺ ἄλαβαστρίνο με γοαρμὲς άρχαῖον γάλατος, κι' ἑνα κεφάλια καστονόμαλλο συμπληρώνουν τὸ ιδανικό

πὺν τόσο καιρὸ τώρα πλάθω στὴν ψυχὴ μου. Αποστρέφομαι τὴν προίκα. Θά παντρευτῶ όταν θά εἶμαι ικανὸς νά κάνω εὐτυχισμένη εκείνην πὺν θά γονατίσῃ πλάι μου μπρὸς στὸν παπὰ χωρίς ν' ανταλλάξω τὸν εαυτό μου με χρυσάφι και χωρίς νά προσέξω παρὰ τὴν ὕγιαι και τὴν καλὴ της καρδιά.

Έτσι όνειρεύομαι αὐτὴν με τὴν όποίαν θά διαβώμεν άντάμα τὸ δρόμο της ζωῆς. Εἶμαι βέβαιος πὺς κάπου θά τὴν άπαντήσω. Ἡ απόφασίς μου αὐτὴ και ὁ καιρὸς πὺν μὲν νά μέναι — πὺς εὐτυχῶς — γιά τὴν ὡραία μου προσπάθεια, ὑπεραρκούν γιά νά ἐπιτύχω.

Μ' ἐκτίμησιν ΝΙΚΟΣ ΔΙΑΜ.

Ο κ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΠΑΠΑΖΑΦΕΙΡΗΣ (Αλεξάνδρεια) μās γράφει:

«Αγαπητή μου «Οικογένεια».

«Απαντῶ κι' ἐγὼ σήμερα στὴν ερώτησί σου περὶ ιδανικής συζύγου.

Πρὸ ἐτών λοιπὸν, ήθελα τὴν

συντρόφο τὴς ζωῆς μου νά εἶνε: 1) Μέτρια στὴν έμορφιά, 2) λογική, 3) έξυπνη, 4) φιλήσυχη, 5) πιστή, και 6) λιγάκι πεισματάρα. Έπεσα όμως θύμᾱ τοῦ Έρωτος, γιατί βοήκα μιὰ νέα μετρία στὴν έμορφιά, καθόλου λογική, άρκετά έξυπνη, και καθόλου φιλήσυχη. Ἄν ήταν πιστὴ ἡ ὅχι, αὐτὸ δὲν τὸ έμαθα. Πάντως αὐτὴ τὴν νέα τὴν αγαποῦσα πολὺ. Ἄλλᾱ ήμουν πολὺ ποτὲ τὸν έρωτά μου, ὡς δτου μιὰ μέρα τώρα κοντὰ έφαγα κι' ἐγὼ τὴν... Χυλόπητα... Ἄλλᾱ τὸ πᾶθῃ μου ἔγινε μάθημα κι' ἐλπίζω στὸ μέλλον νά μὴν πέσω πιά θύμα τοῦ έρωτος.

Με ἀντίη ΕΛΕΥΘ. ΠΑΠΑΖΑΦΕΙΡΗΣ.

Ο κ. ΙΩΣΗΦ ΚΙΟΥΡΟΥΚΟΓΛΟΥ (Κων/πολις) μās γράφει:

«Αγαπητή «Οικογένεια».

Παρακολουθῶν ἀπὸ τοῦ πρώτου σας φύλλον τὴν κοινωνικήν έρευναν «Ποία εἶνε ἡ ιδανική σύζυγος» και τὰς διαφόρους άπαντήσεις τῶν

7ον) Νά μὴ διατηρῇ ποτὲ ἑνα μυστικὸν μεξένους άνθρώπους ἡ με συγγενεῖς ἐν άγνοία μου.

Εγὼ ὁ σύζυγός της θά εἶμαι και ὁ καλύτερός της φίλος.

8ον) Νά μὴν ἐκτιμᾷ και νά λυπῆται περισσότερον τὰ ἐπιπλά και ἄλλα νεκρὰ ἠντικειμενα ἀπὸ τὸν άνδρα της. Ὁ άνδρας της δὲν ήμπορεῖ νά ἀναπληρωθῇ.

9ον) Νά έξυπνᾷ ένωρίς τὸ πρῶτό διά νά εἶνε έτοιμὴ πρὶν φθῶν διά τὴν δουλειά μου. θά ήθελα τὸ πρῶτό νά μπορῶ ν' ανταλλάσσω ἄνευ ὀχλήτος δύο κουβέντες με τὴν γυναίκα μου.

και 10ον) Ὅταν θυμῶνῃ νά μὴν παρατῇ ποτὲ εἰς άσχημα λόγια ἡ προσβλητικὰ έκφράσεις.

Αὐτὴν λοιπὸν, αγαπητή μου «Οικογένεια» νοιζῶ ὡς τὴν υἱόνῃ ἄξιαν γυναίκα εἰς τὴν όποίαν πρέπει νά δοθῇ ὁ τίτλος τὴς Ἰδανικής συζύγου.

Μετὰ τῆς ΙΩΣΗΦ ΚΙΟΥΡΟΥΚΟΓΛΟΥ.

Ο κ. ΝΙΚ. Α. (Αθήναι) μās άπαντᾷ:

«Κε Διευθυντά,

Υστερα ἀπὸ πολλοὺς διαταγόνους άπεφάσισα νά σοῦ άπαντήσω κι' ἐγὼ στὸ ερώτημά σου περὶ ιδανικής συζύγου. Τὴν μέλλουσα σύζυγον μου τὴν θέλω νά εἶνε Ρωμαντική με μαῦρα όνειροπόλα μάτια, μελαχροινὴ με παῖρα μαλλιά. Δὲν τὴν θέλω και πολὺ ὡμορρε. Πάντως θέλω νάχη καρδιά, καρδιά και νά μ' αγαπήσῃ σταθερὰ και αἰωνίως.

Αὐτὴ εἶνε γιά μένα ιδανική σύζυγος.

Ὡς πλέον εὐτυχισμένον γάμον θεωρῶ ἐκεῖνην, ἡ όποία θά εἶται ἡ γυναίκα εκείνη, ἡ όποία θά κατορθώσῃ νά συμμορφωθῇ πρὸς τὸν κάτωθι Δεκάλογον τὸν όποῖον θά τὴς ὑποβάλω πρὸ τοῦ Γάμου.

1ον). Νά φροντίζῃ νά καλλωπίζεται και δι' ἐμένα — ὅχι μόνον διά τοὺς ξένους.

2ον). Νά μὴ με καθιστᾷ ὑπεύθυνον όταν αἰ φίλοι της περνοῦν καλύτερα ἀπὸ ἐκεῖνην.

3ον). Νά μὴ φυλάξῃ διά τοὺς ξένους ὅλα τὰ καλά πράγματα, τὰ όποια θά έξω άγοράσῃ γιά τὸ νοικοκυριό μας.

4ον). Νά πάρῃ στὰ σοβαρὰ τὸ ἐπάγγελμά της ὡς νοικοκυράς.

5ον). Νά φροντίζῃ νά εἶνε έτοιμὸ τὸ γέμια όταν γυρίζω στὸ σπίτι.

6ον). Νά ἐμπιστεύεται εἰς ἐμέ και μόνον τὰς φροντίδας και τὰ βάσανά της. Νά μὴ τὰς έξαπαλῇ.

7ον). Νά μὴ διατηρῇ ποτὲ ἑνα μυστικὸν μεξένους άνθρώπους ἡ με συγγενεῖς ἐν άγνοία μου.

8ον). Νά μὴν ἐκτιμᾷ και νά λυπῆται περισσότερον τὰ ἐπιπλά και ἄλλα νεκρὰ ἠντικειμενα ἀπὸ τὸν άνδρα της. Ὁ άνδρας της δὲν ήμπορεῖ νά ἀναπληρωθῇ.

9ον). Νά έξυπνᾷ ένωρίς τὸ πρῶτό διά νά εἶνε έτοιμὴ πρὶν φθῶν διά τὴν δουλειά μου. θά ήθελα τὸ πρῶτό νά μπορῶ ν' ανταλλάσσω ἄνευ ὀχλήτος δύο κουβέντες με τὴν γυναίκα μου.

και 10ον) Ὅταν θυμῶνῃ νά μὴν παρατῇ ποτὲ εἰς άσχημα λόγια ἡ προσβλητικὰ έκφράσεις.

Αὐτὴν λοιπὸν, αγαπητή μου «Οικογένεια» νοιζῶ ὡς τὴν υἱόνῃ ἄξιαν γυναίκα εἰς τὴν όποίαν πρέπει νά δοθῇ ὁ τίτλος τὴς Ἰδανικής συζύγου.

Μετὰ τῆς ΙΩΣΗΦ ΚΙΟΥΡΟΥΚΟΓΛΟΥ.

Ο κ. ΝΙΚ. Α. (Αθήναι) μās άπαντᾷ:

«Κε Διευθυντά,

Υστερα ἀπὸ πολλοὺς διαταγόνους άπεφάσισα νά σοῦ άπαντήσω κι' ἐγὼ στὸ ερώτημά σου περὶ ιδανικής συζύγου. Τὴν μέλλουσα σύζυγον μου τὴν θέλω νά εἶνε Ρωμαντική με μαῦρα όνειροπόλα μάτια, μελαχροινὴ με παῖρα μαλλιά. Δὲν τὴν θέλω και πολὺ ὡμορρε. Πάντως θέλω νάχη καρδιά, καρδιά και νά μ' αγαπήσῃ σταθερὰ και αἰωνίως.

Αὐτὴ εἶνε γιά μένα ιδανική σύζυγος.

Ὡς πλέον εὐτυχισμένον γάμον θεωρῶ ἐκεῖνην, ἡ όποία θά εἶται ἡ γυναίκα εκείνη, ἡ όποία θά κατορθώσῃ νά συμμορφωθῇ πρὸς τὸν κάτωθι Δεκάλογον τὸν όποῖον θά τὴς ὑποβάλω πρὸ τοῦ Γάμου.

1ον). Νά φροντίζῃ νά καλλωπίζεται και δι' ἐμένα — ὅχι μόνον διά τοὺς ξένους.

2ον). Νά μὴ με καθιστᾷ ὑπεύθυνον όταν αἰ φίλοι της περνοῦν καλύτερα ἀπὸ ἐκεῖνην.

3ον). Νά μὴ φυλάξῃ διά τοὺς ξένους ὅλα τὰ καλά πράγματα, τὰ όποια θά έξω άγοράσῃ γιά τὸ νοικοκυριό μας.

4ον). Νά πάρῃ στὰ σοβαρὰ τὸ ἐπάγγελμά της ὡς νοικοκυράς.

5ον). Νά φροντίζῃ νά εἶνε έτοιμὸ τὸ γέμια όταν γυρίζω στὸ σπίτι.

6ον). Νά ἐμπιστεύεται εἰς ἐμέ και μόνον τὰς φροντίδας και τὰ βάσανά της. Νά μὴ τὰς έξαπαλῇ.

7ον). Νά μὴ διατηρῇ ποτὲ ἑνα μυστικὸν μεξένους άνθρώπους ἡ με συγγενεῖς ἐν άγνοία μου.

8ον). Νά μὴν ἐκτιμᾷ και νά λυπῆται περισσότερον τὰ ἐπιπλά και ἄλλα νεκρὰ ἠντικειμενα ἀπὸ τὸν άνδρα της. Ὁ άνδρας της δὲν ήμπορεῖ νά ἀναπληρωθῇ.

9ον). Νά έξυπνᾷ ένωρίς τὸ πρῶτό διά νά εἶνε έτοιμὴ πρὶν φθῶν διά τὴν δουλειά μου. θά ήθελα τὸ πρῶτό νά μπορῶ ν' ανταλλάσσω ἄνευ ὀχλήτος δύο κουβέντες με τὴν γυναίκα μου.

και 10ον) Ὅταν θυμῶνῃ νά μὴν παρατῇ ποτὲ εἰς άσχημα λόγια ἡ προσβλητικὰ έκφράσεις.

Αὐτὴν λοιπὸν, αγαπητή μου «Οικογένεια» νοιζῶ ὡς τὴν υἱόνῃ ἄξιαν γυναίκα εἰς τὴν όποίαν πρέπει νά δοθῇ ὁ τίτλος τὴς Ἰδανικής συζύγου.

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ ΘΕΑΤΡΙΝΑ

σ' ἑνα κινεζικό παραβάν. Τὸ κεφάλι της εἶνε άκουμπισμένο σ' ἑνα μαξιλάρι μεταξωτό, πὺν βρέθηκε τυχαίως ἐκεῖ...

«Ο λαίμακος ἡντικειμενα ἀπὸ τὸν άνδρα της. Ὁ άνδρας της δὲν ήμπορεῖ νά ἀναπληρωθῇ.

9ον). Νά έξυπνᾷ ένωρίς τὸ πρῶτό διά νά εἶνε έτοιμὴ πρὶν φθῶν διά τὴν δουλειά μου. θά ήθελα τὸ πρῶτό νά μπορῶ ν' ανταλλάσσω ἄνευ ὀχλήτος δύο κουβέντες με τὴν γυναίκα μου.

και 10ον) Ὅταν θυμῶνῃ νά μὴν παρατῇ ποτὲ εἰς άσχημα λόγια ἡ προσβλητικὰ έκφράσεις.

Αὐτὴν λοιπὸν, αγαπητή μου «Οικογένεια» νοιζῶ ὡς τὴν υἱόνῃ ἄξιαν γυναίκα εἰς τὴν όποίαν πρέπει νά δοθῇ ὁ τίτλος τὴς Ἰδανικής συζύγου.

Μετὰ τῆς ΙΩΣΗΦ ΚΙΟΥΡΟΥΚΟΓΛΟΥ.

Ο κ. ΝΙΚ. Α. (Αθήναι) μās άπαντᾷ:

«Κε Διευθυντά,

Υστερα ἀπὸ πολλοὺς διαταγόνους άπεφάσισα νά σοῦ άπαντήσω κι' ἐγὼ στὸ ερώτημά σου περὶ ιδανικής συζύγου. Τὴν μέλλουσα σύζυγον μου τὴν θέλω νά εἶνε Ρωμαντική με μαῦρα όνειροπόλα μάτια, μελαχροινὴ με παῖρα μαλλιά. Δὲν τὴν θέλω και πολὺ ὡμορρε. Πάντως θέλω νάχη καρδιά, καρδιά και νά μ' αγαπήσῃ σταθερὰ και αἰωνίως.

Αὐτὴ εἶνε γιά μένα ιδανική σύζυγος.

Ὡς πλέον εὐτυχισμένον γάμον θεωρῶ ἐκεῖνην, ἡ όποία θά εἶται ἡ γυναίκα εκείνη, ἡ όποία θά κατορθώσῃ νά συμμορφωθῇ πρὸς τὸν κάτωθι Δεκάλογον τὸν όποῖον θά τὴς ὑποβάλω πρὸ τοῦ Γάμου.

1ον). Νά φροντίζῃ νά καλλωπίζεται και δι' ἐμένα — ὅχι μόνον διά τοὺς ξένους.

2ον). Νά μὴ με καθιστᾷ ὑπεύθυνον όταν αἰ φίλοι της περνοῦν καλύτερα ἀπὸ ἐκεῖνην.

3ον). Νά μὴ φυλάξῃ διά τοὺς ξένους ὅλα τὰ καλά πράγματα, τὰ όποια θά έξω άγοράσῃ γιά τὸ νοικοκυριό μας.

4ον). Νά πάρῃ στὰ σοβαρὰ τὸ ἐπάγγελμά της ὡς νοικοκυράς.

5ον). Νά φροντίζῃ νά εἶνε έτοιμὸ τὸ γέμια όταν γυρίζω στὸ σπίτι.

6ον). Νά ἐμπιστεύεται εἰς ἐμέ και μόνον τὰς φροντίδας και τὰ βάσανά της. Νά μὴ τὰς έξαπαλῇ.

7ον). Νά μὴ διατηρῇ ποτὲ ἑνα μυστικὸν μεξένους άνθρώπους ἡ με συγγενεῖς ἐν άγνοία μου.

8ον). Νά μὴν ἐκτιμᾷ και νά λυπῆται περισσότερον τὰ ἐπιπλά και ἄλλα νεκρὰ ἠντικειμενα ἀπὸ τὸν άνδρα της. Ὁ άνδρας της δὲν ήμπορεῖ νά ἀναπληρωθῇ.

9ον). Νά έξυπνᾷ ένωρίς τὸ πρῶτό διά νά εἶνε έτοιμὴ πρὶν φθῶν διά τὴν δουλειά μου. θά ήθελα τὸ πρῶτό νά μπορῶ ν' ανταλλάσσω ἄνευ ὀχλήτος δύο κουβέντες με τὴν γυναίκα μου.

και 10ον) Ὅταν θυμῶνῃ νά μὴν παρατῇ ποτὲ εἰς άσχημα λόγια ἡ προσβλητικὰ έκφράσεις.

Αὐτὴν λοιπὸν, αγαπητή μου «Οικογένεια» νοιζῶ ὡς τὴν υἱόνῃ ἄξιαν γυναίκα εἰς τὴν όποίαν πρέπει νά δοθῇ ὁ τίτλος τὴς Ἰδανικής συζύγου.

Μετὰ τῆς ΙΩΣΗΦ ΚΙΟΥΡΟΥΚΟΓΛΟΥ.

Ο κ. ΝΙΚ. Α. (Αθήναι) μās άπαντᾷ:

«Κε Διευθυντά,

Υστερα ἀπὸ πολλοὺς διαταγόνους άπεφάσισα νά σοῦ άπαντήσω κι' ἐγὼ στὸ ερώτημά σου περὶ ιδανικής συζύγου. Τὴν μέλλουσα σύζυγον μου τὴν θέλω νά εἶνε Ρωμαντική με μαῦρα όνειροπόλα μάτια, μελαχροινὴ με παῖρα μαλλιά. Δὲν τὴν θέλω και πολὺ ὡμορρε. Πάντως θέλω νάχη καρδιά, καρδιά και νά μ' αγαπήσῃ σταθερὰ και αἰωνίως.

Αὐτὴ εἶνε γιά μένα ιδανική σύζυγος.

Ὡς πλέον εὐτυχισμένον γάμον θεωρῶ ἐκεῖνην, ἡ όποία θά εἶται ἡ γυναίκα εκείνη, ἡ όποία θά κατορθώσῃ νά συμμορφωθῇ πρὸς τὸν κάτωθι Δεκάλογον τὸν όποῖον θά τὴς ὑποβάλω πρὸ τοῦ Γάμου.

1ον). Νά φροντίζῃ νά καλλωπίζεται και δι' ἐμένα — ὅχι μόνον διά τοὺς ξένους.

2ον). Νά μὴ με καθιστᾷ ὑπεύθυνον όταν αἰ φίλοι της περνοῦν καλύτερα ἀπὸ ἐκεῖνην.

3ον). Νά μὴ φυλάξῃ διά τοὺς ξένους ὅλα τὰ καλά πράγματα, τὰ όποια θά έξω άγοράσῃ γιά τὸ νοικοκυριό μας.

4ον). Νά πάρῃ στὰ σοβαρὰ τὸ ἐπάγγελμά της ὡς νοικοκυράς.

5ον). Νά φροντίζῃ νά εἶνε έτοιμὸ τὸ γέμια όταν γυρίζω στὸ σπίτι.

6ον). Νά ἐμπιστεύεται εἰς ἐμέ και μόνον τὰς φροντίδας και τὰ βάσανά της. Νά μὴ τὰς έξαπαλῇ.

7ον). Νά μὴ διατηρῇ ποτὲ ἑνα μυστικὸν μεξένους άνθρώπους ἡ με συγγενεῖς ἐν άγνοία μου.

8ον). Νά μὴν ἐκτιμᾷ και νά λυπῆται περισσότερον τὰ ἐπιπλά και ἄλλα νεκρὰ ἠντικειμενα ἀπὸ τὸν άνδρα της. Ὁ άνδρας της δὲν ήμπορεῖ νά ἀναπληρωθῇ.

9ον). Νά έξυπνᾷ ένωρίς τὸ πρῶτό διά νά εἶνε έτοιμὴ πρὶν φθῶν διά τὴν δουλειά μου. θά ήθελα τὸ πρῶτό νά μπορῶ ν' ανταλλάσσω ἄνευ ὀχλήτος δύο κουβέντες με τὴν γυναίκα μου.

και 10ον) Ὅταν θυμῶνῃ νά μὴν παρατῇ ποτὲ εἰς άσχημα λόγια ἡ προσβλητικὰ έκφράσεις.

Αὐτὴν λοιπὸν, αγαπητή μου «Οικογένεια» νοιζῶ ὡς τὴν υἱόνῃ ἄξιαν γυναίκα εἰς τὴν όποίαν πρέπει νά δοθῇ ὁ τίτλος τὴς Ἰδανικής συζύγου.

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η Σελήνη και η Γυναίκα

Η ΜΟΔΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΟΝΗ ΣΑΣ

Πώς θ' αποφεύγετε τις πανάδες

Όσες πηγαίνουν κάποτε καθυστέρημένα να κάμουν τα θαλάσσια λουτρά τους, ως έχουν υπ' όψιν τους ότι τα πλεχτά μαγιό είναι τα καλύτερα γιατί δεν χάνουν τη φόρμα τους με το βρόξιμο. Το σκίτσος μας σας δείχνει ένα ωραιότατο σχέδιο που περιλαμβάνει καθώς βλέπετε κυλόττα τουνίς για να είμαστε πιο ευπρεπισμένες και μία μικρή μπέρι-τα. Μπορούν να πλεχθούν όλα με μαλλί του ίδιου χρώματος, αλλά μπορούμε να τα πλέξουμε και σε τόνους «νεγκραντέ». Πρέπει όμως για το πλέξιμο του μαγιό να βοηθήσει μία «πλέξη» που να μη ξεχειλιώνει και να είναι σφυχτή και πυκνή, γιατί δεν υπάρχει πιο άσχημο πράγμα από μαγιό ξεχειλωμένο που δεν στρώνει επάνω στο σώμα. Μπορείτε να πλέξετε επίσης σκουφία κι έτσι το κοστούμι σας γίνεται όλο ομοιομορφία. Για μπουρνούζι σας συνιστούμε ένα είδος μακριάς κάπας που είναι πολύ πιο πρακτική από τα παλιά μπουρνούζια με μανίκια. Είναι δε εφωδιασμένα και με «κουκούλα» ώστε, αν θέλουμε, να προστατευούμε έντονα και το κεφάλι μας από τον ήλιο. Το μπουρνούζι γίνονται από το ύφασμα το χνουδάτο που κάνουμε πετσέτες.

Τι άλλο συνηθίζεται

Εκτός από το κοστούμι και το μπουρνούζι, για να είναι τέλειος ο εφωδιασμός μας για την πλάς, θα έχουμε και ένα «σώοτ», δηλαδή τη ριχτή αυτή κυλινδρική, που είναι τόσο κατάλληλη για την πλάς, μα που δεν σάς την συνιστούμε αν δεν είσατε πολύ νέα και λεπτή. «Αν όμως δεν έχετε τα δύο αυτά χαρίσματα, προτιμήστε μία φρουσιέτα λινή ή από αλατζά για να συνοδεύει την μπλουζά σας.

Η φρουσιέτα αυτή θα είναι κομμένη αν φόρμ και θα κομώπνη εμπρός ως κάτω με μεγάλη κομωπία. Η ψηλές και λεπτές μπορούν να την αντικαταστήσουν και με πυτζάμα πλατιά, κομωμένη από αλατζά ριγέ. Όλα αυτά για τις ώρες που θα περάσετε στην άμμουδιά τριγυρνώντας ή κάνοντας γυμναστική.

Η μπλουζές

Η μπλουζές που συνοδεύουν την πυτζάμα, το «σώοτ» ή την φρουσιέτα της πλάς έχουν το όνομα μόνον της μπλουζάς, αλλά τις περισσότερες φορές δεν έχουν πλάτη. Έχουν κορσάς εμπρός, το όπισθον στηρίζεται στο σώμα με μερτερές που σταυρώνουν πίσω, αλλά αυτό δεν εμποδίζει να βλέπουμε και μπλουζές σωστές, όπως τα ανδρικά πουκάμισα, με μόνον τη διαφορά ότι έχουν κοντά μανίκια. Γίνονται από ότι δήποτε λεπτό ύφασμα και ενίοτε από λεπτό εγγόριο, χωρίς γ' αποκλείεται και ο αλατζάς, που όταν πλυθεί 2-3 φορές μαλακώνει και λεπταίνει. Άλλωστε στη θαλάσσια κάνει κάποτε άρκετη δουλειά. Τόση, ώστε και μη κάπα από λεπτό λινό να είναι ευπρόσδεκτη για τα βράδια ή για τα δειλιανά.

Κοστούμι του μπάνιου πλεκτό με όλα του τα συμπληρώματα. (Ίδως κείμενο)

(Τα καλλυντικά, ή μύδα, το σπίτι, ή κουζίνα, κλπ.)

Εκατοστόλιτρο νερό. «Η 4 γρ. συλφάτ ντε κινίν λουωμένο σε 10 εκατοστόμετρα οινόπνευμα και ανακατωμένο με 100 γρ. λανολίνη. Ωφελούν επίσης η συχνές πλύσεις με τσάι τσικό. Άλλα το προτιμότερο είναι να προφυλάγουμε για να μην αποκτήσουμε πανάδες λυ δύσκολα.

Μην βερνικώσετε τα νύχια σας.

Αν θέλετε να διατηρήσετε τα νύχια σας, μη τα βερνικώσετε. Το βερνίκι τους καταστρέφει τη φυσική ομορφιά τους και το ρόδι-μορφωθούν με αυτή τη σύσταση, αλλά τ' αποτελέσματα της χρήσης βερνικίου δεν θα με διαφύσω.

Πόσο φρονιότερο και ευγενέστερο είναι το γυάλισμα των νυχιών με το «πολιστικό».

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Τα λουλούδια παίζουν πολύ μεγάλο ρόλο στην επίπλωσι ενός σπιτιού. Μας φαίνεται ξαυ δωμάτιο σκυθρωπό, μελαγχολικό, πληκτικό; και το κάνουμε άμεσως γ' αλλαγή. Η φρεσκάδα τους, ή άρωμα, φτιά τους έκαναν αυτό το θαύμα. Όλα τα λουλούδια είναι ωμορφα, μα κάθε είδος έχει και τη δική του.

ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

Η ΚΟΥζίΝΑ ΣΑΣ

Τρεις Γαρνιτούρες. — Πέρνουμε πατάτες και καρότα και τα κόβουμε σε μικρούς κύβους, τα σωτά-βράσουμε με βούτυρο, αφού τα μισο-και φασολάκια πράσινα επίσης σιτισμένα.

Είτε ωραία γαρνιτούρα για κρέας ψητό.

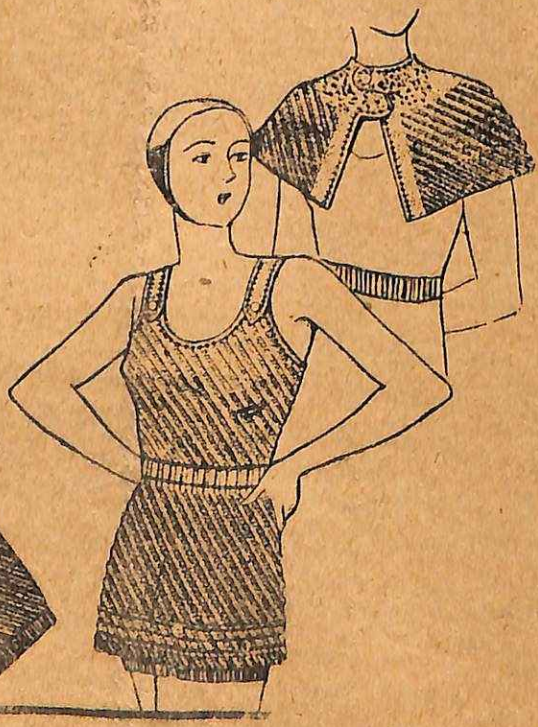
2η Γαρνιτούρα. — Στα χορταρικά αυτά ανακατεύουμε κορυφές σπαράγγια και κουνουπίδι βρασμένα και τα περιχύουμε με σάλτσα μπεσαμέλ.

3η Γαρνιτούρα. — Πέρνουμε γαρίδες βρασμένες τις κόβουμε κομμάτια, ανακατεύουμε και τετραγωνάκια από βραστές πατάτες και τα σκεπάζουμε με μαγιονέζα. Αιτή η γαρνιτούρα είναι για ψαριά.

Αις ΛΙΑΝΑ

ΚΙΝΗΣΙΣ

Άνεχώρησε διά Παρισίους η καλλιτέχνης μοδίστα δνις Μανωλέα όπως παρακολουθήσει την εφετηνὴν Παρισιάνικην μόδαν και πλουτίσει τον οίκον της με τα πλέον τελευταία μοντέλλα.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1637)

στά χέρια της συζύγου ή της φίλης του. Οι σύζυγοι πρέπει, προ πάντος, να είναι άνδρες και τέτοιους ασφαλώς είναι συμφέρον μας να τους θέλουμε και ημείς.

Συζύγους — δούλους, συζύγους — φασουλάδες, συζύγους — γελοίους τους αποφεύγει μία λογική γυναίκα.

Όταν μία νέα παντρεύεται άλλωστε, το κάμνει αυτό για να εξασφαλίσει ένα σύντροφο της ζωής της και όχι έναν υπηρέτη, και όχι ένα σκυλάκι του καναπέ.

Αφήστε λοιπόν τις ακρότητες, αν θέλετε να ευτυχίσετε στη ζωή σας, στην αγάπη σας, στο γάμο σας.

Φροντίστε να βρήτε το πρόσωπο που σας ταιριάζει και ενώσατε μ' αυτό την τύχη σας.

Θεμελιώστε το γάμο σας σε δυο πράγματα: στην εκτίμησι και την ελικοινή αγάπη.

Αν δεν αισθανσθε καμιά

διάθεσι γά τον γάμο, αν δεν είσθε πιασμένοι για σύζυγοι, προτιμήσατε να μείνετε άγαμοι. Γιατί να δυστυχήσατε άργότερα και να καταστήσατε δυστυχισμένο το σύζυγό σας ή γυναίκα, την σύζυγό σας οι άνδρες;

Μη χιζίετε την έρωτική σας ευτυχία στα σύννεφα. Τα σύννεφα διαλύονται γρήγορα, τα σαρώνουν οι άνεμοι...

Μη χιζίετε την συζυγική σας ευτυχία στην άμμο. Θα καταρρεύσει γρήγορα και θα γίνετε δυστυχισμένοι.

Αγαπάτε πάντοτε για να ζήτε διπλά την ζωή σας.

Αγαπάτε ειλικρινώς, αγαπάτε με όλη σας την καρδιά. Ζήτε στο φως της αγάπης και όχι στο σκότος του μίσους και της κακίας.

Ετσι θα εξασφαλίσετε τον επίγειον παράδεισον, τον οποίον πολλοί όνειροπολούν, έλα-χιστοι όμως τον απολαμβάνουν.

ΤΕΛΟΣ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1656)

Άλλοτε ήσουν τζέντλεμαν, όσο γι' αυτό είμαι βεβαία, και θέλω να ξαναγίνης... Πές μου, «Μπρου, την αγαπούσες πολύ, αυτή τη γυναίκα για να μη μπορείς να τη ξεχάσεις; Έκείνος την κυττάζε μιά στιγμή σκεπτικός και κατόπιν είπες:

— Στην άρχην ναί. Τώρα όμως αναγνωρίζω ότι είχε δίκιο. «Η μου ένας κακομαθημένος νέος. Είχα πολλά χρήματα και νόμιζα πως μπορούσα να κάνω ό,τι θέλω... Τώρα, αυτή παντρεύτηκε άλλον... Τόσο το καλύτερο. Είμαι ευτυχής γι' αυτό.

— Εύτυχής; Γιατί;

— Γιατί ίσως στο μέλλον γίνω καλύτερος. Βλέπεις, Έλεν, εσύ είσαι η πρώτη που μου έδειξες εμπιστοσύνη μετά την κατάρτησί μου. Είμαι ευτυχής που παντρεύτηκε, γιατί αλλιώς δεν θα μου δινόταν η ευκαιρία να έρθω στο «Σύνθη» και να σε γνωρίσω.....

Την επομένη, η Έλεν παρενέβη σε μία περίεργη σκηνή. Ο πατέρας της έβριζε τον Κάροσον, ο οποίος είχε το μάγουλο προσημένο και το μάτι του μελανισμένο γι-ατι είχε χτυπηθεί με τον Σάντερς, έναν από τους ναύτας.

— Κατάρα! — φώναζε ο Μπόγχαρ — πως τόλμησες να χτυπήσεις τον Σάντερς; Τον σκατάφερες! Έχεις δυο πλευρά ραγισμένα και του έβγαλεις το σαγόνι. Ήταν ο καλύτερος ναύτης του πλοίου. Μιά βδομάδα τουλάχιστον θα μείνει στο κρεβάτι. Για τιμωρία σου θα κάνεις και τη δική του δουλειά. Θα σε μάθω εγώ.....

— Μήπως προτιμούσατε ν' αφήσω αυτό το γοργόνι να βρίζη τη κόρη σας; — ρώτησε ο Κάροσον πε-

ρήφανα.

— Χμ... τραυλίζε ο πλοίαρχος. Γι' αυτό λοιπόν μαλώσατε; Όπως δηλαδή άλλη φορά, δεν έννοα τα σκατάσεα με κανένα. Ο Σάντερς άζειει δέκα φορές καλύτερα από σένα....

— Για μένα χτυπήθηκες, «Μπρου; — ρώτησε η Έλεν όταν απομακρύνθηκε ο πατέρας της. Σ' έχω ριστώ. Λυπούμαι γι' αυτό που συνέβη έξ αιτίας μου.

— Βλέπεις Έλεν, σε είδαν χθές την ώρα που κουβεντιάζατε μαζί μου. Γι' αυτό, είνε ίσως προτιμότερο να μη μού μιλάς μπροστά τους. Κι' όμως, όταν έρχεσαι και μού λές δυο λόγια...! Α! — Αν μπορούσαμε... αλλά όχι... δεν γίνεται....

— «Μπρου, — ψιθύρισε η νέα — το βράδυ, μετά το δείπνο, ίσως ανεβώ, για λίγη ώρα στην γέφυρα.

Έτσι, ο Κάροσον κι' η Έλεν συναντήθηκαν στην έρημη, εκείνη την ώρα, γέφυρα και μπόρεσαν να κουβεντιάσουν ελεύθερα. Ο νέος διηγήθηκε τη ζωή του, μιά ζωή γλεντιού και σπατάλης, μιά άχρηστη και χαμένη ζωή.

Έκείνη του είπες πως είχε μείνει όρφανη από μικρή και, πως από τότε που βγήκε από το σχολείο, ταξίδευε με τον πατέρα της.

Όταν χτύπησε μεσάνυχτα, οι δυο νέοι ξαφνιάστηκαν. Η ώρα είχαν περάσει τόσο γρήγορα! Ο Κάροσον πήρε το χέρι της Έλεν και είπες:

— Ευχαριστώ Έλεν. Απόψε πέρασα την πιο ευτυχισμένη βραδιά της ζωής μου....

— Κι' εγώ, «Μπρου. Μονομιάς, χωρίς κι' αυτοί να

ξέρουν πως, οι δυο νέοι βρέθηκαν αγαλιασμένοι και τα χείλη τους ενώθηκαν σ' ένα ατέλειωτο φιλή. Κι' όταν λίγη ώρα κατόπιν, η Έλεν βρέθηκε στη μοναξιά της καμπίνας της, ψιθύρισε:

— Θεέ μου! Τον αγαπώ! Είνε σωστή τρέλλα, μα τον αγαπώ!

Το πλοίο είχε άραξει στ' ανοιχτά του Τομπάγκα, και από τη γέφυρά του, ο Μπόγχαρ, περίμενε ανυπόμονος να δει αν ο Κάροσον θα έφευγε, όπως υπέθετε. Έκείνος όμως, έμεινε άκουμπισμένος στην κορπαστή και σκεπτικός κύταζε τη θάλασσα. Νευριασμένος, ο πλοίαρχος πήγε κοντά του και του είπες να φύγει, γιατί αν δεν έφευγε μόνος του, θα τον έδιωχνε με τις κλωτσιές.

— Αυτό δεν γίνεται, καπετάνιε — είπες ο νέος — με πληρώσατε για να μείνω μαζί σας ως τη Σιγκαπούρη, κι' ως είνε μ' ένα δολάριο τον μήνα! Κι' όμως, από τους δυο μας, κι' από το πλήρωμα όλο, εγώ είμαι ο πιο κερδοσύνος. Γιατί να φύγω λοιπόν;

— Τι έννοεις;... ότι η Έλεν...

Α! το ύποπτευστηκα! — σφύλιαξε ο πλοίαρχος και ρίχτηκε με λύσσα έναντιόν του νέου.

Αυτό ακριβώς, περίμενε κι' ο Κάροσον. Μιά άγρια πάλη έπακολούθησε. Η Έλεν όταν άκουσε τις φωνές του πατέρα της, έσπευσε κοντά τους και θέλησε να ριχτεί ανάμεσα στους δυο άνδρες και να τους χωρίσει, μα δεν πρόλαβε. Μιά πιο γρηγορή από τα ασταλένια χέρια του Κάροσον έκανε τον πλοίαρχο να σωριστή μπροστά στα πόδια του.

— Βλέπεις, καπετάνιε — είπες ο νέος ενώ τον βοηθούσε να σηκωθεί — ότι πληρώθηκα καλύτερα απ' όλους;

Ο Μπόγχαρ κυττάζε την κόρη του, η οποία είχε περάσει το χέρι της στο μπράτσο του νέου και άργα είπες:

— Άλλοτε, τον παλιό καιρό, ο νικητής έπαιρνε τη θέσι του νικημένου. Δεν μπορώ βεβαία, να σου παραχωρήσω τη θέσι μου, αλλά ο υποπλοίαρχός μας, φεύγει στη Σιγκαπούρη. Σου δίνω τη θέσι του, Κάροσον! Είσαι άρκετά ψημένος στο επάγγελμα. Κι' ίσως, τελείως τις σπουδές σου στη Ναυτική σχολή.

— Ω, πατέρα! — φώναζε η Έλεν — ποτε ξέρεις ότι... ο «Μπρου κι' εγώ.....

— Αγαπάσατε! — είπες ο πλοίαρχος και γέλασε. Όσο για τη πληρωμή, Κάροσον...

— Ω, πληρώθηκα, καπετάνιε, καλύτερα απ' όλους σας! — απάντησε ο νέος και με διάχυσι οι δυο άνδρες έφαιαν τα χέρια.

Α. Πάλλης

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ Α. ΠΑΛΛΗ

ΠΑΛΕ ΚΑΙ ΠΑΛΕ

(κατά τὸ ἀραβικὸ)

Έρχεται πάντα ή άνοιξι κι' άνοιξι
[θίζουσι τὰ λουλούδια,
άχουνε τ' άρμονίου ξανά τὰ
[χρωμά τραγουδία

Σάν πάντα τὰ πάντα,
ξανά και ξανά,
μά ή νιοτή σά φύγει,
ξανά δε γυρνά.

Αν σκεπαστούν με σύννεφα τὰ
[άστέρια ή τὸ φεγγάρι,
πάντα της λάμψης τους ξανά θα
[χρυσούνε τὴ χάρη.

Τὰ πάντα σάν πάντα.
ξανά και ξανά,
μονάχα μου ή νιοτή
ξανά δε γυρνά.

Κεντούσε πὶν τὴ θάλασσα
[θραυιάς κι' άνεμοζάλη,
μά πῶς κίη κι' άμμουδιά ρω-
[τιούντα άγάλη άγάλη.

Αχ πάλε και πάλε,
τὰ πάντα ξανά,
μά ή νιοτή σά φύγει,
για πάντα περνά.

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΑΙΔΟ

«Ω θάλασσα, γιατί καλέ μας στέ-
[χεις μαρμαμένη
σά γρήτσα πειά που έχασε και
[γέλια και παιχνίδια,

που ο κόρφος ως στον άφαλό σα-
[χλος της κατεβαίνει
π' αυγά την κάθε σούφρα της της
[κρύβουν και φτιασιδία;

Ξύπνα λιγάκι κι' άφροσε και χτύ-
[τα σά γοργόνα!
Κι' άνεμε εσύ, σάν αλλουρος μες
[στο άρμενά μας φύση,

που να θαρρώ πως βρισκαστε σ'
[άγροπης μέσα άγώνα,
πως σπασταράτε απ' τὴ φωτιά και
[τρώγεστε με λύσσα.

Χυμήστε! Το καράβι μας με τό
[μυαλό χαμένο
ας τρέξει ως τρέμει ως σκουντου-
[φλά δειλὸ λαχανιασμένο!

και με σπασμούς με βογγητά κάθε
[επιβάτης κάτου
ας βγάξει τὰ άντάρα του.

ΚΑΝΑΡΗΣ

Όλη ή Βουλή των προεστών στο
[μυαλό συναγμένη
είπες πως όξω στη στεριά τους
[Τούρκους θα προσμεν.

Τότε έβγαλε το φεαί,
και να μιλήσει, θάρρενα προβαλ-
[λοντας στη μέση.

Τίποτα, άρχόντι, δε φελαει μο-
[ναχα το καράβι.
Σα μ' άκουσε ένα απ' τὸ τρανὸ
[καλτάκια μας, ανάβει

και το φορμάκι χύνει
[καλτάκια μας, ανάβει
Ποιὸς είνε αυτός, και πως τον λέν
[που συμβουλές μας δίνει;

Νά τὸ Παράρτὸς χάθηκαν. Κι'
[έγώ φωτιά στο χέρι
πήρα, και πέρα τράβηξα κατά της
[Χιως τὰ μέρη

κι' είπα από χει — δε βιάταξα — με
[χελίνα πικραμένα:
Νά! πως με λέν έμένα!

Α. Πάλλης

Σατυρική Σελήνη

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΟΙ ΦΟΝΟΙ

Και πάλιν φόρα δυνατή ελήρανε
[οί φόνου
κι' η πλάσις όλη των Ρωμηών ανά-
[βει και χορεύει
Φόνος και για το τίποτε και για
κι' οι σκοτωμένοι βρίσκονται σχε-
[δόν άπαντοί

Φόνου με κάμεις, κουμπουριές, ξυ-
[ράφι και σουγιά
σφάζουν παιδιά καθώς άρνιά και
[νέους σαν κριάρια,
και γέροντας, άποδυσμαλούς σαν
[νύχτα τραγιά,
και μ' όλους τούτους βρίσκονται
[κι' άνέφελα κουφάρια

Κι' εγώ, που τ'α χρειάζομαι μ' αύ-
[τους τους σκοτωμένους,
βλέπω παντού φαντάσματα και ι-
[σκιούς ματωμένους,
κι' όταν κανένα γνώριμο στο δρό-
[μο άπαντώ,

Στέχομαι και τον θεωρώ, σαν
[Μάκβεθ, σαστισμένος,
κι' ως ο παλός σχολαστικός με τρώ-
[πο τον ρωτώ:
— Για πές μου, είσαι ζωντανός ή
[είσαι σκοτωμένος
Ο ΚΡΥΟΣ

ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Και στο Πανεπιστήμιον τ'α ίδια
[και τ'α ίδια
πήραν φωτιά οι φοιτηταί και άνω
[βιάζω τρέχουν.
Φιλιππικοί ακούονται κι' αδιάκο-
[πα βυσίσια,
κι' έχει περνούν τις ώρες των ο-
[λοισι δουλειά δεν έχουν.

Τών φοιτητών πειά, ή φω-
[νή το έδαφος ταράττει,
κι' ο Πλάτων τ'α χρειά-
[ζεται μαζί με τον Σω-
[κράτη,
κι' ο Ρήγας κι' ο Γρηγό-
[ριος κι' ο Κοραΐς ά-
[κόμα
τά δάχτυλα στους φλογε-
[ρους τους ήθηρας ά-
[νοίγουν

και βλαστημούνε τή στιγ-
[μή που το σελτό τους
[ισώμα
τό κάμαν από μάρμαρο
[και δεν μπορούν να κώ-
[λουν
να πάνε να βουλιάσουνε
[των φοιτητών το στό-
[μα!

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Τ' ΑΛΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

— Ταμάδες; ο γιατρός Κ. πέ-
[θανε!...
— Μπάλ τον καίμενοι! Φαίνεται
[πως θα επεξεργασ... να θεραπευθή
[μόνος του!

— Δουπόν, πές μου Μιμή... έρω-
[τες να διαβάς στο σχολείο;
— Όχι, άκόμα.
— Τονλάχιστον γράφεις;
— Ούτε...
— Μά τότε τι κάνεις; έχει που
[πηγαίνεις;
— Περιμένω... να σχολάσουμε!...

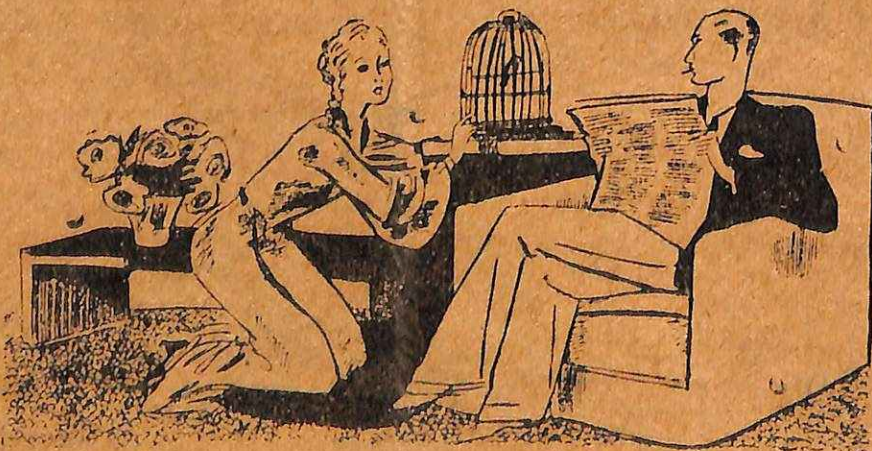
— Δουπόν σου άναγγέλλω ότι
[αύριο φεύγω για την Εθρόπη!...
— Μπράβο!... Για όποθεσες;
— Όχι, χάριν διασκέδασως!
— Α! τότε θα παίγνης μαζί
[σου και τή γυναίκα σου.
— Όχι, δεν άκούσες τί σου
[είπα; Πηγαίνω... χάριν διασκέδ-
[σως!...

— Δουπόν, άπόψε, αγαπητή μου,
[περιμένω ένα ωραίο δώρο από τον
[άντρα μου...
— Πώς; Γιορτάζεις σήμερα;
— Όχι, αλλά ξέρεις! Σήμερα
[το πρωί πάλωσαμε και λιποθύμησα
[τρεις φορές στη σειρά!...

— Και πώς πέθανε, λοιπόν, ο
[καίμενος; ο Κόστας;
— Εγώ δεν ήξερα πώς ζούσε,
[και συ με ρωτάς πώς πέθανε!...

Στο φαρμακείο όπου έχουν με-
[ταφέρει ένα λιποθυμμένο:
— Ο Γ' ι α τ ο ς... Δεν έχει τί-
[ποτα!... Δώστε του ένα δυνατό κα-
[ταρτικό!... Υποφέρει από φοβη-
[κή

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

— Δουπόν τ'αυτον άπεφάσισες να παντρευτείς; Τό Νίκο ή τόν
[Παύλο;
— Προς τό παρόν τό Νίκο!

δυσπεψία!

Και ο λιποθυμμένος
[που συνήλθε έν τώ μετα-
[ξύ:

— Τι λέτε γιατρέ μου!
[Κοροϊδύεστε; Εγώ έχω
[νά φάω... δύο ήμέρες!...

— Ο άνδρας μου μου
[είπε πως άμα τον άπατή-
[σω, θα πεθάνη από τή λύπη
[του!

— Και συ τι έκανες;
[— Ετρέξα... να ασφαλίσω άμέ-
[σως τή ζωή του σε μία ασφαλιστι-
[κή εταιρεία!...

— Γιατί ή νύμφη ντύνονται πάν-
[τοτε άσπρα, μπαμπά;
— Γιατί τό λευκό χρώμα φανερώ-
[νει τή χαρά, ενώ τό μαύρο τή λύπη.
— Α! κατάλαβα! Γι' αυτό οι
[γιατροί φορούνε μαύρα!...

— Η ζωή μου είνε φρικτή... Μονό-
[τονη... Πολύ μονότονη!
— Γιατί;
— Νά, παντρεύτηκα κι' άκόμα έ-
[χω... τον ίδιον άντρα!

— Πρόσεξε, Μαρία, τό μανίκι
[σου βουτάει στη σουπιέρα...
— Δεν πειράζει, κύριε! Φορώ...
[τή λερωμένη μου μπλούζα!...

— Πώς; Στενοχωρείσαι γιατί μου
[δανείζεις 1000 δραχμές;
— Όχι! Στενοχωρούμε γιατί...
[μην ζητάς να σου τις δώσω!

— Αχ! γιατρέ μου, τί μου κάνετε;
[Μου βγάλατε τό γερύ δόντι, αντί
[να μου βγάλετε τό σάπιο!
— Δεν πειράζει... Σας τό βγάξω
[κι' αυτό χωρίς να πληρώσετε τί-
[ποτα!

Μεταξύ ερωτευμένων

— Ήθελα να ήξερα, Νίκο μου,
[πως θα τελειώσει αυτό τό μυθι-
[στέριμα τής αγάπης μας!
— Πολύ τραγικά, φως μου! Φο-
[βούμαι ότι θα... παντρευτούμε!...

Μεταξύ συγγραφέων:

— Και πως τελειώνει τό νέο σου
[μυθιστόρημα;
— Α! πολύ τραγικά! Οι ήρωες
[παντρεύονται!...

— Πέρου άκρίβως είχα άνοίξει
[αυτό τό αδιαντοποιοίτο, που βλέ-
[πεις άπέναντί...
— Με τί κεφάλαια;
— Κεφάλαια... Με... άντικλείδι!

— Όταν τής μίλησες για τήν ή-
[λικία τής βουβαίνετας...
— Ναί! Τό έξω... Βουβαίνεται
[όμως μόνο τό στόμα τής, γιατί τό
[πρόσωπό τής... φλογαρεί τήν ήλι-
[κία τής!...

Η σύζυγος

— Και αν τό μάθω ο άντρας μου,
[δεν με πειράζει. Τόν χωρίζω! Λο-
[κει ότι μ' αγαπάς εσύ...

Ο φίλος της

— Μπάλ δεν πιστεύω... ο άντρας
[σου είνε πολύ φίλος μου και... δεν
[μπορεί ποτέ να μου κάνει
[ένα τέτοιο χαζό!...

— Τ'α περίεργο πράγμα
[φίλε μου! Η μνηστή μου
[είνε τόσο καλής ψυχής
[και όμως δεν αγαπάει δι-
[λου τ'α εγώ.

— Α! πρόσεξε! Αφού
[είνε έτσι, εγώ σε συμ-
[βουλεύω να διαλύσεις τόν
[αγαβόνα σου!...

— Πόσες γλώσσες έ-
[ρεις;

— Εγώ χαμιά. Η γυ-
[ναίκα μου όμως είνε... π ο-
[λ ύ γ λ ω σ σ η!

ΧΑΡΤΙΑ ΤΟΙΧΩΝ

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

Και τιμές Άσυναγωνίστους

Α.Χ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΡ. ΤΗΛ. 23-038

Γυναικεία Φορέματα

Έτοιμα και έπί

Παραγγελία

ΣΤΟΝ

ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ - ΜΑΡΣΕ

Ευαγγελιστρίας - Περικλέους 58

Φορέματα έμπριμέ από δρχ. 275.—

Ρόμπες Ζατονέ > > 125.—

Κρέπ - Ζορζέτ έμπριμέ .. > > 450.—

Φορέματα Μαρκέν από δρχ. 810.—

'Επανωφόρια μεταξωτά .. > > 950.—

Φορέματα μεταξωτά κρέπ

ντέ σίν > > 550.—

Παλτά μάλλινα σπόρ > > 475.—

Φορέματα κομμολάρικα > > 350.—

Κορσέδες έπί μέτρω... > > 250.—

Δεχόμεθα φασόν

Παράδοσις έντός 24 ώρων

Ζητούνται πεπειραμένοι μοδίστα

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ

ΕΡΓΑΣΙΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ε. ΠΑΓΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

MASSEUR

ΡΙΖΙΚΗ ΙΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΟΥ, ΙΣΧΥΑΛΓΙΑΣ,
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΘ' ΕΒΕΝ ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΤΟΣ
ΔΙΑ ΤΟΥ ΜΑΣΣΑΖ

'Υδροθεραπευτήριον «Ο ΦΟΙΝΙΞ», Ίωνος 5. — Αθήνα

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 21.894

Διαδέτει τήν πλουσιωτέ-
ραν συλλογήν χάρτου ταπε-
τσαρίας είς τιμάς έργοστα-
σίου.

'Από 22 δραχμάς και άνω
τό τετραγωνικόν μέτρον με-
τά τοποδετήσεως

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ"

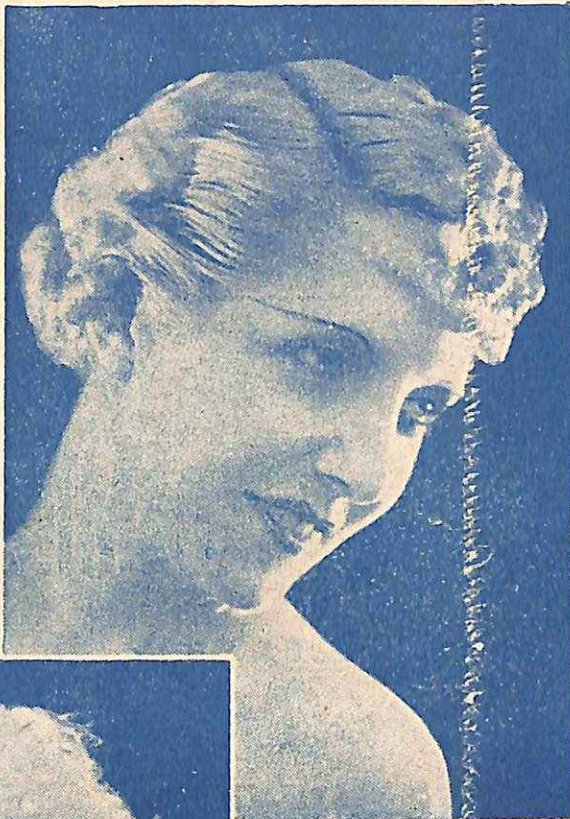
ΔΕΛΤΙΟΝ Η' ΒΙΒΛΙΟΥ
"ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ"
ΖΑΝ ΕΤΕΝΣΕΛ

Με 4 τοιαύτα δελτία μπορείτε να πάρετε έκτός του θι-
βλίου «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» και οιονδή-
ποτε άλλο θιβλίον τής Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου» τής
έκλογής σας.

Αποκόπτετε και κρατείτε τό παρόν ΔΕΛΤΙΟΝ.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Ἡ νέα PERMANENTE EUGENE, εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ζητούσατε νὰ κατορθωθῇ διὰ νὰ πάψουν νὰ γίνωνται πλέον τὰ κατσαρά, τὰ ἄγρια μαλλιά πού βλέπετε στοὺς δρόμους καὶ σὰς προκαλοῦν τὴν φρίκη.

Κομμώσεις PERMANENTE, ἐκτελεσθεῖσαι μετὰ μηχανήμα EUGENE.

Κάνετε αἰὶν PERMANENTE EUGENE καὶ θὰ δῆτε πόσον διαφορετικὴ εἶνε ἡ νέα τέχνη εἰς τὴν ONDULATION PERMANENTE.

Μίαν δοκιμὴν σὰς κάμομεν ΔΩΡΕΑΝ. Ἐπίσης δωρεὰν μπορεῖτε νὰ ἐξακριβώσετε ἂν τὰ μαλλιά σας εἶνε ἐπιδεκτικὰ διὰ PERMANENTE.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37 (ΣΤΟΑ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ)

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΚΗΦΙΣΙΑΣ: ΚΕΦΑΛΑΡΙ Κάτωθεν ξενοδοχείου «Παλλὰς» Τηλέφ. 01-302.

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 25-208